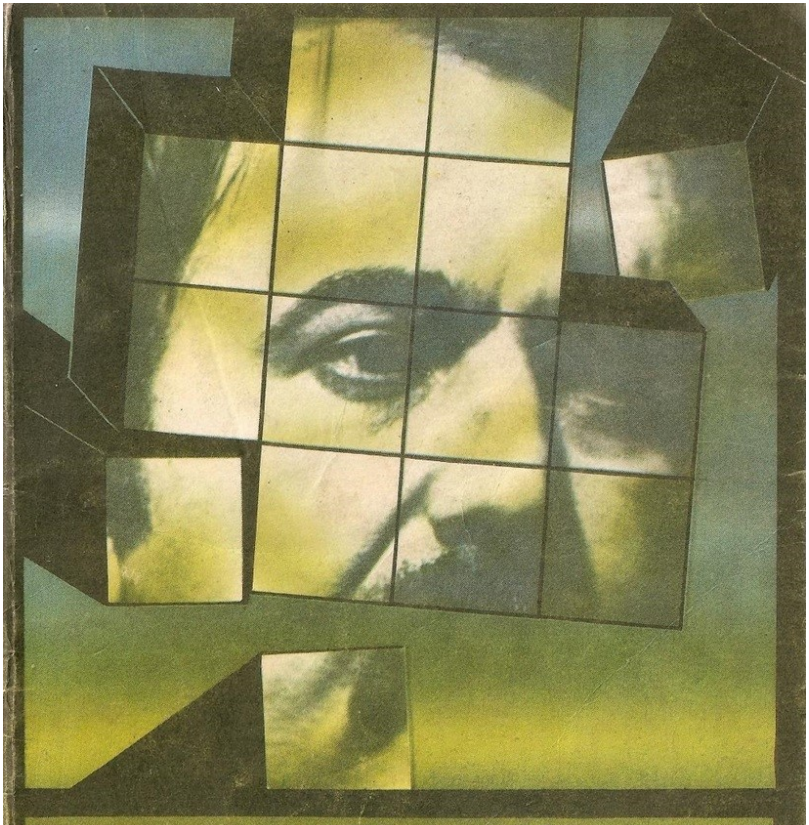

MUNKÁCSI MIKLÓS

SFIDAREA

MUNKÁCSI MIKLÓS

Sfidarea

În româneşte de Constantin Olariu

Editura Univers
Bucureşti – 1985

MIERCURI, ORA 15 ŞI 40 DE MINUTE

O după-amiază ploioasă, ceţoasă, de sfârşit de octombrie. Torcând silenţios, egal, taxiul trecea pe podul Margareta. Şoferul – un bărbat cam de treizeci de ani, cu faţa obosită, îmbrăcat într-o geacă scurtă de piele, strâns lipită pe corp – privea apatic geamul din spate al autobuzului ce înainta în faţa sa. Pe canapeaua din spate, două femei vârstnice, îmbrăcate în negru, vorbeau cu glas ridicat, plin de prestanţă.

— A fost o înmormântare frumoasă, spuse femeia mai înaltă, pieptănată discret, care şedea în dreapta. Rar mai vezi din astea!

— Aşa e, rar, zise cea care şedea în spatele şoferului, o femeie cu păr cărunt şi faţa suptă, fardată gros. Dar cine poate organiza azi o înmormântare, draga mea, cine poate organiza aici ceva?

— Orice s-ar spune, înmormântarea lui Komlós a fost totuşi frumoasă.

— Frumoasă, nu zic ba. Deşi puţin cam... sărăcăcioasă.

— Eh, n-aş spune chiar aşa, răspunse femeia mai înaltă. Deşi, ce-i drept, a lui Horvát a fost mai bogată.

— Dar a lui Beleznay? De departe mai nobilă, mai rafinată şi totuşi mai tristă, ca să zic aşa. Din multe puncte de vedere...

— Fără-ndoială, aşa a fost.

Ajungând pe malul pestan, taxiul se înscrise în coloana maşinilor ce aşteptau oprite la primul stop. Înaintau încet.

— Îţi mai aminteşti, dragă – continuă femeia cu faţă suptă – de înmormântarea baronului Schüsletz?

— Oho, cât se poate de bine! Doamne, unde-s vremurile alea de altădată?!

Şoferul îşi ridică sprâncenele, privi în oglindă şi oftă. La dreapta autobuzului se făcu deodată drum liber, şoferul se desprinse din coloană şi, semaforul fiind pe verde, coti pe străduţa din dreapta. Femeia cu faţa strident fardată se răsti la el:

— De ce ai cotit aici la dreapta?

Şoferul acceleră şi la prima intersecţie coti la stânga.

— Ca să ocolesc clădirea asta.

— Cine ţi-a cerut să ocoleşti clădirea asta? Eu ţi-am spus să ne duci pe strada Rajk László.

— Cunoaşteţi Regulamentul de circulaţie, doamnă?...

— Ce mă interesează pe mine regulamentul? Eu te plătesc pe dumneata ca să mă duci unde-ţi spun, nu să te învârţi prin oraş. Am să fac reclamaţie.

— Puteţi să faceţi, doamnă. Şoferul vorbea încet, apatic. Dar pot demonstra că v-am dus la destinaţie pe cel mai scurt drum.

— Aşa? După câte ştiu eu, strada Rajk se află la nord de bulevardul circular şi nu la sud!

— N-am voie să cotesc de pe bulevard la stânga, doamnă, nici pentru plăcerea dumneavoastră!

— Poftim! Tot dumnealui mai cu moţ!

— Să-ţi stea mintea-n loc! adăugă cealaltă femeie. Toate merg aşa azi!

Şoferul privea impasibil semaforul. Ambală cu o mişcare energică. Semaforul se schimbase pe verde. Tăiară peste bulevard.

— Ia la cunoştinţă că am să fac reclamaţie! continuă femeia cu faţa fardată. Am să-mi notez numărul. Te rog să opreşti!

— Unde să opresc? întrebă şoferul.

— Mi-e indiferent. Opreşte, să pot coborî! Un pas nu mai fac cu maşina asta, goneşti ca un nebun.

Şoferul trase lângă trotuar. Opri ceasul.

— Patruzeci şi doi de forinţi, spuse apatic.

Pasagerele îi numărară cei patruzeci şi doi de forinţi şi coborâră indignate. Şoferul răsuci cheia de contact, taxiul se dezlipi de lângă trotuar. Făcând câteva ocoluri, se întoarse la bulevard. Şoferul ridică receptorul microfonului.

— Alo, vorbeşte o sută cincizeci şi şapte. Mulţumesc pentru comanda cu cimitirul, Bela! Îţi rămân îndatorat!

În receptor se auzi un râs.

— Ce să fac, Joe, n-am fost pe placul băbătiilor. Dar, cum văd, nici tu!

— Ba da. Şi-acum se mai bat pe mine, care să mă încondeieze mai tare.

— Care-a fost pricina, Joe? întrebă cealaltă voce.

— N-am binevoit să tai oblic peste bulevard.

— Ah, ce fricos eşti, Joe!

— Nu sunt fricos. Trecea tocmai atunci un tramvai.

— Şi ce-i? Doar nu era de fier!

— Ba da, până la ultimul nit.

— Poftim, să dai tocmai de un tramvai din ăsta! Ai o tură proastă, Joe. N-o pune la inimă...

Taxiul aştepta la stopul de la bulevard. Înainte ca şoferul să fi putut răspunde, cineva deschise portiera.

— Bună seara. E liber?

— Poftiţi.

Urcă în faţă un bărbat pirpiriu, cu pălărie.

— La cimitirul Farkasrét.

Joe se holbă la clientul care-şi punea centura de siguranţă.

— Cum aţi spus?

— La cimitirul Farkasrét, repetă bărbatul zâmbind. De ce, e ceva neobişnuit?

Semaforul se schimbă pe verde. Maşinile din spate claxonau. Şoferul ambală.

— Nu, mă scuzaţi. Doriţi la intrarea principală a cimitirului?

— Da. Pot să vă întreb ceva?

— Poftiţi, domnul meu.

— De ce v-a surprins aşa când v-am spus de cimitir?

— Doar din cauza orei. Înmormântările le-aţi pierdut, iar pentru ca să faceţi pe strigoiul e încă prea devreme.

Clientul râse.

— După dumneata, când e cazul să faci pe strigoiul?

— Încă n-am făcut niciodată pe strigoiul, dar se spune că la miezul nopţii.

— Vezi, eu unul fac treaba asta aproape în fiecare zi şi pot să-ţi garantez că punctul dumitale de vedere e total depăşit.

— Doar n-o să ne certăm pe chestia asta, domnul meu. Din partea mea, n-aveţi decât să ieşiţi la treabă când doriţi...

Maşina coti şi opri la intrarea principală a cimitirului. Bărbatul cu pălărie îi ceru şoferului o

chitanţă. Aplecându-se cât putu înapoi peste spetează, Joe luă o taşcă mică, de piele, de lângă geamul din spate. Scoase din ea chitanţierul şi un pix.

— Pe ce nume doriţi?

— Kovács Albert.. Mulţumesc. Poftim banii, restul opreşte-l dumneata.

— Mulţumesc, domnul meu. Şi, noapte plăcută!

— La revedere.

Pasagerul coborî râzând şi intră repede în cimitir. La poartă aşteptau câţiva poliţişti în uniformă; când îl văzură pe bărbatul cu pălărie, salutară. Ceva mai înăuntru se zărea o maşină a poliţiei, în dreptul ei un grup de oameni ce discutau agitaţi. Doi tineri se grăbiră să-l întâmpine pe noul sosit.

— Bună seara, tovarăşe căpitan. Putem raporta?

— O clipă. Plutonier, fii bun şi anunţă că nu mai am nevoie de maşină, am prins un taxi chiar lângă locuinţa mea. Căpitanul Kovács se întoarse către celălalt tânăr. Te ascult.

— Vă raportez că au fost jefuite şase persoane, mai exact atâţia au făcut reclamaţie. Cinci femei şi un bărbat. Şuţul a ales cu un fler foarte precis: suma totală depăşeşte zece mii de forinţi. La înmormântare au luat parte câteva sute de oameni; niciunul dintre păgubaşi nu ne-a putut da vreun indiciu valoros.

— Care-s? Cei de-acolo? întrebă căpitanul arătând spre un grup şi porni într-acolo.

— Da. Le-a umblat la poşete, cu excepţia bărbatului de colo. Acela cărunt, căruia i-a dispărut portmoneul din buzunar. El de altfel susţine că l-a îmbrâncit un puşti la înghesuială, unul cu blugi şi geacă.

— Cine l-a mai observat pe puşti?

— Niciunul din grup.

— Atunci, deocamdată să-l dăm uitării. E o pistă oarbă... Căpitanul oftă. O să fie un caz dificil, îţi spun eu. Afurisit de dificil.

Joe coti spre strada Hegyalja. Luă microfonul şi făcu legătura.

— Aici o sută cincizeci şi şapte. Ţinând seama că m-am transformat în utilaj de transport pentru înmormântări între Teatrul de comedie şi cimitirul Farkasrét, te rog ca de-acum încolo să-mi repartizezi toate stafiile ce ies sau intră la lucru! Mă îndrept spre strada Hegyalja. Am terminat.

— O.K., s-a făcut, răspunse îndată o voce. De altfel, cum plătesc morţii, Joe?

— Păi, ştii... – contactă iar microfonul Joe – prefer să nu-ţi spun.

Se auzi o voce de femeie:

— Îi rog pe colegi să binevoiască să discute problemele personale, inclusiv pe cele financiare, la garaj. O sută cincizeci şi şepte!

Joe contactă.

— Vă aud.

— Dispecerul întreabă când binevoieşti să vii la predare?

— E o problemă personală, colega!

— Nu sunt de aceeaşi părere, o sută cincizeci şi şepte. Fii bun te rog, şi fă-ne o vizită.

— Nu pot, colega. Mai am până la ora schimbului. Azi n-am câştigat încă niciun chior.

— O sută cincizeci şi şepte, repet insistent că asta nu-i o temă de popularizat la microfon! Vino imediat la garaj, e dispoziţia dispecerului.

— Mă... nu ştiu ce pe dispecer, mormăi Joe.

— Nu înţeleg ce spui. Cincizeci şi şepte!... O sută

cincizeci şi şepte, mă auzi?

— Te aud, colega. Uite, dacă vrei să ştii câţi bani am...

Joe amuţi. Faţa i se împietri. Călcă pe pedala de frână. Maşina se opri scrâşnind pe drumul în pantă. Joe înşfacă taşca de piele, deschise cu o smucitură fermoarul, cotrobăi precipitat, apoi răsturnă conţinutul pe jilţul de alături. Căuta nervos, îşi cotrobăi şi buzunarele. Privi uluit în gol.

În spate se aprinseră nişte faruri. Un claxonat scurt, de atenţionare. Joe ambală şi opri lângă trotuar. Stinse motorul, ridică încet microfonul.

— O sută cincizeci şi şepte... Răspunde, o sută cincizeci şi şepte!

— Sunt aici, colega. Cred totuşi că dumneata ai dreptate: vin. Dar cheamă şi poliţia, că e o mică dandana. Cele două fete bătrâne mi-au uşurat taşca.

Fără să mai aştepte răspunsul, Joe întrerupse legătura. Privea în gol, palid, şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Apoi, cu aceeaşi expresie pe faţă, cercetă interiorul maşinii. Se uită buimac la canapeaua din spate, apoi privirea i se limpezi oprindu-se asupra unui punct. La mijloc, alunecat aproape sub spetеaza de piele, observă o fiţuică mică, mototolită. Întinse mâna după ea, o luă, o netezi. Era un bilet de garderobă murdar, obişnuit, din care lipsea o bucăţică, de parcă cineva ar fi ciupit sau muşcat din el de plictiseală. Pe spate, începând dinspre partea ciupită, se putea citi un număr de telefon ciuntit: ...04 – 609. Iar sub el: ...*ranka*. Joe privea scufundat în gânduri literele aşternute slab şi în grabă cu un pix. În cele din urmă vârî iute în buzunar fiţuica, ambală motorul şi porni cu maşina pe drumul în pantă.

MIERCURI, ORA 16 ŞI 25 DE MINUTE

— Ia loc, zise bărbatul îndesat, cu priviri ascuţite, care şedea la micul birou din dispecerat, vânturând în mână un pix lung de plastic ce imita o pană.

— Mi-ai mai spus o dată, zise Joe lăsându-se pe scaun iritat. Unde vezi şantaj? Am zis să înştiinţaţi poliţia!

— Uite ce-i, Simon, hai să lăsăm aiureala asta. Mai bine să găsim împreună ceva. Bărbatul zâmbi. O soluţie mai bună.

— Mai bună? Joe ridică din sprâncene surprins.

— Trebuie să recunoşti că povestea asta cu cele două fete bătrâne nu e o născocire cine ştie ce grozavă. Puteai găsi ceva mai inteligent. Doar dumneata eşti profesor. Am dreptate, Simon József?

Joe, adică Simon József, îl privi îndelung pe bărbat înainte de a-i răspunde.

— E-n regulă. N-ai decât să crezi ce vrei. Eu am relatat aşa cum s-a petrecut. Mi-au furat banii şi gata. Cheamă poliţia.

— Crezi că ei sunt mai tâmpiţi ca mine şi înghit povestea asta? Ce sumă era în taşcă?

— Peste cinci mii de forinţi. O mie, ai mei personal.

— Uite ce-i, îţi propun ceva. Eu mă fac că uit discuţia asta. Poate că ai luat împrumut banii ăştia, nu trebuie să decontezi acum. Îţi dau, să zicem, două zile...

— Şi-apoi?

— În două zile strângi suma.

— Sau ba, şi atunci mă denunţi pentru delapidare, nu? Simon scutură din cap. Nu, domnul meu. Vom

face socotelile acum!... Cu îngăduinţa dumitale.

Bărbatul oftă, clătină din cap.

— Dumneata nu eşti de mult la noi, Simon. Îţi mai aduci aminte de găinăria aia de la început?

— Când m-ai prins cu chitanţierul? Bineînţeles.

— Treaba aia n-o să-ţi fie de folos, te previn.

Simon îl privi cu răceală.

— Văd că şi acum eşti mândru că m-ai luat de fraier. Chestia aia cu chitanţierul o face fiecare. Eram începător, nu te cunoşteam pe dumneata. Erai un prăpădit de supraveghetor, care acum te-ai căţărat mai sus şi crezi că te-ai făcut mai deştept.

Bărbatul ridică indispus receptorul telefonului şi apăsă pe buton.

— După dumneata, nu m-am făcut?

— Nu te amăgi.

Simon se întoarse şi ieşi în garaj fără a mai rosti nimic. Ieşind pe uşă, zări un bărbat înalt, cu faţa osoasă şi păr negru, care tocmai se urca în taxiul lui. Un mecanic îndesat lăsă capota jos. Simon porni spre ei.

— Ce noutăţi, Joe? făcu semn cel cu faţa osoasă spre birou. Te-au aranjat?

— Lua-l-ar dracu! zise Joe ridicând din umeri; ocoli taxiul şi se aşeză lângă schimbul său. La circumscripţie, Pista, dacă nu te superi...

— La Yard?!... Bărbatul cel înalt ambală şi, privind în spate, porni în marşarier spre stradă. Ai înnebunit? Te prezinţi singur?

— Dacă tot am feştelit-o, mi-e totuna.

Şi cu acestea Simon se apucă să-şi scoată calabalâcurile din sertarul bordului.

La sediul poliţiei începuse interogatoriul

reclamanţilor. Căpitanul stătea la uşa învecinată, în pardesiu şi cu pălărie pe cap.

— Deci, nu uita – îi spuse unui subaltern tânăr – adunaţi laolaltă toate cazurile de furt, buzunăreli de stradă petrecute în ultimele săptămâni şi rămase neelucidate... Şi încă ceva. Aflaţi de la ambele garaje ale „Volán”-ului pe cine au transportat azi după-masă de la cimitir taxiurile. Poate că găsim un fir.

— Se face, tovarăşe căpitan.

— Nu-i cine ştie ce, dar până una alta, ce putem face?... Eh, la revedere.

Căpitanul Kovács mai aruncă o privire descurajată la păgubiţii ce aşteptau în cealaltă odaie, apoi plecă. Din încăpere ieşi un bărbat tânăr, cu ţigara în gură.

— Ce dispoziţii a lăsat şeful?

— Un pic de treabă, ca de obicei. Mă duc la evidenţă, tu până atunci cheamă un taxi, Gyetvai.

— Cu plăcere. Mergem la interogotoriu, nu?...

— Exact, confirmă celălalt dând din cap. Câteva mii de şoferi de taxi!...

MIERCURI, ORA 16 ŞI 39 DE MINUTE

— Două lucruri aş vrea să te întreb din capul locului, zise îngândurat bărbatul cu păr cărunt, rărit. Primul: de când obişnuieşti dumneata să ţii taşca la geamul din spate?

— E prima oară când am pus-o acolo... Nici nu mai ştiu de ce.

— Al doilea: după părerea dumitale, care dintre femei ţi-a cotrobăit prin taşcă şi când?

— Nu putea fi decât cea care şedea în spatele meu şi n-o vedeam în oglindă. Probabil că a golit taşca

atunci când cealaltă a început să facă scandal din pricina traseului, pentru ca să-mi distragă atenţia.

— Deci, după părerea dumitale, te-a provocat intenţionat, pentru ca între timp cealaltă să poată lucra în voie?

— Cam aşa.

— Şi când a început femeia să „facă scandal din pricina traseului”?

— Când am cotit de pe bulevardul Lenin pe strada Honvéd.

— Cât timp a trecut din acel moment până când cele două au coborât?

— Câteva minute... Nu-mi dau seama exact.

— Totuşi, să facem o socoteală. Ai ocolit clădirea, te-ai întors la bulevard. Cât timp ia asta?

— Pot fi cu totul cam două sute de metri. Prioritate... O juma’ de minut, un minut...

— Deci patruzeci, cincizeci de secunde. Apoi urmează stopul de la bulevard. Acolo cât ai stat?

— Nu ştiu. Am ajuns tocmai când s-a schimbat pe roşu.

— Acolo stă pe stop un minut. După ce ai trecut peste bulevard, clientele dumitale au coborât imediat. Deci toată discuţia, de când ai cotit şi până la oprire, n-a durat nici două minute. Crezi că într-un timp atât de scurt ţi-ar fi putut uşura taşca? Adică să ţi-o ia de la geam. S-o deschidă, să cotrobăie în ea – şi toate astea fără ca dumneata să observi?

— Poate că a luat banii mai înainte. Nu ştiu.

— Mai înainte? Doar le-ai ţinut sub ochi: nu s-au mişcat tot timpul transportului.

— N-am spus că le-am ţinut sub ochi. Am ascultat ce vorbeau...

Joe îl privea cu neîncredere, nelinişti pe căpitanul

de serviciu de la circumscripţie, care se prezentase sub numele de Horváth. Ofiţerul stătea rezemat de birou.

— Eu ţi-aş spune ceva dumitale, Simon... aşa te cheamă, nu? Consideră că am luat act de reclamaţia dumitale. Pornim cercetările. Dar pentru că avem foarte multă treabă, cazul acesta se mai amână o zi, două, poate chiar mai multe. Te sfătuiesc să încerci în acest timp să găseşti (căpitanul apăsă tare pe cuvânt) undeva banii aceia. Cine ştie, poate că or fi alunecat sub canapea, sau mai ştiu eu unde... Nu crezi?

Şoferul tăcea. Ofiţerul se întoarse indiferent spre fereastră.

— N-aş vrea să te mânjim din cauza unei prostii din astea. Eşti destul de hârşit. Ştii şi dumneata cum s-ar sfârşi acea... cercetare. Găseşte banii: în fond nu-i o sumă atât de mare. Apoi uităm de reclamaţia asta. Ce zici?

De data asta ofiţerul se uită ţintă la Simon. Pe Joe îi năpădi brusc furia.

— Chiar credeţi că am înghiţit banii ăştia? Şi chiar dacă ar fi aşa, arăt eu a tâmpit, încât să nu pot debita o poveste mai inteligentă? Spuneţi-mi, pentru Dumnezeu, arăt chiar atât de tembel?

— Nu. Dar dacă m-ai întreba acum ce părere am...

— Închipuiţi-vă că vă întreb!

— Ei bine, atunci îţi răspund că părerea mea e cu totul secundară, pe simplul motiv că eu unul întotdeauna trebuie să-mi bazez cercetările pe fapte. Iar dintre acestea, trebuie să recunoşti şi dumneata, niciuna nu te aranjează.

— Adică sunt în pom, din moment ce dumneavoastră nu aveţi cum să vedeţi ce e *în*

oameni! replică şoferul hlizindu-se. Vă înţeleg şi vă mulţumesc! Am să găsesc eu banii. Dar ştiţi ce-o să păţească băbătiile alea dacă pun mâna pe ele?

— Asta nu mă interesează, zise ofiţerul. Deci, ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles!

— Nu mai fi furios. Consideră că ai primit o zi de concediu; am să aranjez eu asta.

— Ce drăguţ sunteţi! N-am nicio zi de concediu smulsă cu scandal, cum o să puteţi aranja?

— Fără plată... E-n regulă?

— Oho, ce sfârâială! Să aveţi dumneavoastră parte de o săptămână de concediu din ăsta pe lună!

— Mulţumesc, spuse forţat ofiţerul.

— N-aveţi pentru ce! La revedere!

Şi Joe, adică Simon József, ieşi din încăpere.

După ce ridică receptorul şi află de la căpitanul de serviciu despre ce e vorba, faţa dispecerului deveni duşmănoasă.

— Să-i dăm posibilitatea tânărului să adune suma aia, zise ofiţerul. Mâine nu are să se prezinte la lucru. Am rugămintea, Boros, să-i consideraţi zi învoită.

— Nu-mi pasă, mormăi dispecerul. Tot n-am eu norocul să nu-l mai văd cât trăiesc!

— N-aş putea spune că dumneata te omori după omul ăsta.

— Păi, nu.

— Hm. Şi ce părere ai despre caz?

— A prăpădit banii la cărţi, zise dispecerul ridicând din umeri. Dar asta nu-i o părere, ci convingere.

— Simon joacă cărţi?

— Toţi joacă. Buba ăstora e că una peste alta câştigă prea mulţi bani, dar niciunul atât cât ar vrea.

Sunt în stare de orice pentru bani.

— Înţeleg. Însă... totuşi, sau chiar din acest motiv, nu ţi se pare curios că Simon s-a prezentat cu o poveste atât de slăbuţă? Nu s-ar putea să fi spus totuşi adevărul?

— Exclus. Dumneavoastră habar n-aveţi ce hârşiţi sunt ăştia. După părerea mea, tocmai aici e şmecheria, că le-a încondeiat taman pe alea două femei bătrâne. Ce şi-a zis? E o poveste atât de neverosimilă, încât credem neapărat, doar nu-l socotim în stare să îndrăznească să ne vină cu o tâmpenie atât de mare. Mă puteţi urmări?

— Nu prea, se auzi răspunsul puţin dezamăgit.

— Îi cunosc ca pe propria-mi palmă, continuă dispecerul dând a lehamite din mână. Vin la noi tot soiul de găinari trecuţi prin ciur şi dârmon, că ducem lipsă de şoferi.

— Să rămânem la obiect: cred că e bine să tratăm cazul cu discreţia cuvenită. Înştiinţează-i şi pe cei de la centrală.

— Au plecat deja. De mult li s-a terminat programul de lucru, ca şi mie.

— Şi de ce nu mergi acasă?

— Păi, pot pleca eu din pricina tâlharilor ăştia?!

— Înţeleg. La revedere.

Şi ofiţerul puse receptorul în furcă. Dispecerul, după ce puse şi el receptorul în furcă, se schimbă în birou (schimbă halatul cu un pardesiu), apoi îşi căută tovarăşul de schimb, mai tânăr, care îşi petrecea timpul la centrala telefonică U.R.H., cu un sandviş şi o revistă ilustrată, în compania a două fete de serviciu care fumau ţigară de la ţigară. Îi explică pe larg ce are de făcut în cazul unor abuzuri comise de şoferi, nereguli cu ceasul de control, jignirea clienţilor, furturi

etc., precum şi în caz de incendiu, întrerupere de curent, explozie, încercări de sabotaj sau diverse provocări, ca şi a unor furturi din atelier. Îl informă asupra celor mai importante evenimente din ziua aceea (bineînţeles cu excepţia cazului Simon) şi îi atrase atenţia colegului asupra respectării stricte a regulamentului intern. „Bou“ îl catalogă cu voce tare colegul său după ce acesta se îndepărtase, apoi continuă să citească revista. Însă la numai câteva minute mai târziu intrară doi poliţişti în încăpere şi se aşternură pe pus întrebări...

În acest timp Simon, şoferul, urca scările într-o casă veche, din circumscripţia a patra. Pe zidurile cu bolţi se vedeau clar ornamentele încărcate zugrăvite înainte de primul război mondial. Balustrada de fier cândva frumos forjată, lemnul azi lipicios de atâta murdărie, tencuiala ici-colo căzută, de se căscau cărămizile, casa scării înnegrită de funingine şi treptele pătate de scârna pisicilor exalau o duhoare greţoasă. Simon străbătu coridorul circular susţinut de grinzi şi ciocăni la o uşă căptuşită cu plăci de furnir, a cărei culoare, cândva verde, devenise cafenie murdară din pricina aburilor mizeri de la bucătării şi a smogului.

Deschise uşa o femeie brunetă, cu ochi albaştri, în jur de douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcată în blugi. Se salutară scurt. Simon intră într-o bucătărie cu zugrăveala scorojită, dar proaspăt mobilată.

În aer plutea miros de untură. Femeia se duse la maşina de gătit şi cu furculiţa ce-o avea în mână începu să întoarcă tăcută chiftelele ce sfârâiau într-o tigaie. Simon îşi puse taşca pe frigiderul aflat în apropiere: Privi de jur-împrejur, îşi încrucişă braţele

pe piept, apoi se uită la femeie. Tăceau.

— Mănânci?

— Nu.

Iar tăcură.

— Tocătură congelată. Mi-am zis că am timp să merg după Dani; până plec, am timp să fac nişte chiftele... Femeia se uită la Simon. N-ai vrea să-l aduci tu? Aş apuca măcar să fac puţină curăţenie... şi m-aş mai aduna şi eu un pic.

— N-am timp. Am venit doar pentru câteva minute.

Femeia se întoarse spre cratiţă. Dădu din cap, mai mult pentru ea însăşi. Tăceau. Înainte de a vorbi, Simon privi lung chiftelele ce se rumeneau încet.

— Venind în sus am văzut un număr pe peretele palierului. 1914. O zgârietură foarte proaspătă.

— Am observat şi eu, zise femeia.

— Nu tu l-ai zgâriat?

— Eu? Ce treabă am eu cu o mie nouă sute paisprezece?

Simon se rezemă de frigider.

— Mai multă decât ai crede. Privi ţintă în gol. E cifra unui an biblic.

Femeia făcu un pas înapoi. Cu degetul pe buze, parcurse şirul de condimente de pe stativul fixat pe perete.

— Cum adică biblic?

— Încă în Vechiul Testament e amintit în mai multe locuri, ca o prevestire că începe sfârşitul lumii. Învăţăceii lui Iehova vestesc că ar fi prima zi a demenţei şi în cele din urmă şi realităţile istorice seci sunt o mărturie că data de patru august 1914 e momentul de când lumea s-a răsturnat cu josu-n sus şi goneşte într-un ritm tot mai rapid spre catastrofă.

— Amin. Femeia începu să scuture o cutiuţă,

presărând piper peste chiftele. Se vede că eşti dascăl!

— Nu sunt dascăl. Simon trase lângă el cu piciorul un scăunel, puse piciorul sus şi îşi rezemă un cot pe genunchi. Scoase din buzunarul gecii o ţigară. Sunt şofer. Ce-i cu urechea copilului? S-a vindecat?

— Da.

— Cu totul?

— Da.

Tăcură. Simon îşi scoase bricheta.

— Şi cu locuinţa?... Cum merge?

— Bine. Femeia ridică din umeri. Aşa cum poate să meargă într-un rahat de hrubă ca asta!

Tăcură. Simon îşi aprinse o ţigară. Femeia stinse aragazul şi, cu mâna uitată pe buton, privea chiftelele ce sfârâiau.

— Deci, nu tu ai zgâriat cifra aia pe perete? întrebă Simon îngândurat.

— Ţi-am spus că nu.

— Dar, dar... hm, s-ar putea să nu fie un număr de an. În fond, puteai să zgârii şi numărul iubiţilor tăi. Să zicem... ca să nu uiţi.

Femeia îl privi ţintă pe Simon, apoi îi întoarse spatele. Îşi închise ochii. Tăceau.

— De ce ai venit? răsună stins întrebarea.

În loc de răspuns, Simon îşi luă jos piciorul drept de pe scăunel şi şi-l puse sus pe stângul. Se rezemă iar în cot. Tăceau.

— Şi totuşi, e cifră de an, zise Simon, ca o concluzie a gândurilor sale. O fi zgâriat-o un iehovist, poate pentru ca să ne facă atenţi la şansa tot mai redusă a salvării pe care-o făgăduieşte dezlegarea întru Cristos. Din cauza mea a scris piosul învăţăcel, fără să bănuiască sărmanul că de mult a întârziat, trenul a pornit mai devreme decât se aştepta... Am

venit, Katalino, ca să-ţi spun că în mod excepţional n-am cum să-ţi dau obişnuita sumă. N-am din ce. Azi după-masă m-au buzunărit.

Katalina se uită la bărbat. Se întoarse, scoase un capac din dulapul de bucătărie şi acoperi tigaia.

— Cine te-a buzunărit?

— Două femei. Cred că profesioniste.

— Vorbeşti serios?

— Eu vorbesc totdeauna serios. Sunt un om serios, doar ştii.

— Ştiu.

Simon fuma obosit şi indispus; femeia îi urmărea profilul feţei şi în ochii ei apăru pentru o clipă un amestec de milă şi nespusă afecţiune. Apoi coborî ochii.

— Ce sumă era?

— Cinci mii. Mi i-au luat din taşcă.

— Ai tăi personal?

— Numai o mie. Cu aproximaţie. Restul, încasările din ultimele zile.

Tăcură îndelung. Femeia îşi consultă ceasul.

— Trebuie să plec după Dani. Dacă crezi... Îşi căuta tulburată cuvintele. Adică, dacă vrei... ai putea să ne aştepţi. Poate găsim o soluţie să te pot ajuta.

— Eh, nu. Asta nu. Simon se îndreptă, îşi puse jos piciorul. Ai şi tu necazurile tale.

Îşi luă taşca de pe frigider. Katalina intră în camera de alături. Se întoarse îmbrăcată cu un pardesiu negru, pe care şi-l puse pe umeri.

— Ţi-am spus – rosti zâmbind – că am devenit şefă de echipă la hotel? Deschise uşa şi băgă cheia în broască. Sunt şefulească la recepţie, ce mai! Mi-au mărit şi leafa.

— Te felicit, Kata.

Ieşiră. Katalina încuie uşa. Porniră împreună spre scară...

Căpitanul Kovács Albert şedea comod într-un fotoliu şi răsfoia săptămânalul „Magyarország”. Între timp ciugulea de pe o tavă mică felii de mere, curăţate de coajă cu mare grijă. Citea distrat, cu gândurile aiurea. În spatele său începu să sune telefonul aşezat pe o măsuţă. Puse jos felia de măr pe care tocmai o ducea la gură şi ridică receptorul. Se prezentă pe fir poliţistul cel tânăr.

— Bună-seara, tovarăşe căpitan. Mă scuzaţi că vă deranjez, dar există câteva noutăţi pe care mă gândeam că...

— Treci la obiect, îl întrerupse căpitanul. Şi nu cred că m-ai chemat de prea mare plictiseală, aşa că nu te mai scuza. Ce e? Căpitanul luă totuşi feliuţa de măr şi o puse în gură.

— Vă raportez că am fost la „Volán”. Dispecerul de serviciu sosise nu de mult, el nu ne poate ajuta cu nimic. Nici cei de la centrala URH, pentru că şi acolo se află deja schimbul de noapte...

— Astea sunt într-adevăr noutăţi interesante.

— Poftim?

— Nimic. Continuă.

— Chm... Aşadar, schimburile de după-masă au plecat, dar am aflat de la o fată de la centrală că prietena ei, pe care a schimbat-o, i-a vorbit despre un lucru interesant. Din păcate, doar în fugă, că se grăbea la o întâlnire...

— Sper că n-a întârziat!

În receptor se lăsă tăcere. Căpitanul mestecă felia de măr şi o înghiţi.

— Nu ţine seama de întreruperile mele, continuă.

Dar ceva mai concentrat, dacă poţi.

— Am înţeles. Deci, faptul concret e că un taximetrist de la „Volán“ a adus de la un cimitir două femei, care se pare că ar fi furat nişte bani din taşca şoferului.

Mâna căpitanului Kovács se opri cu noua felie de măr între degete. Puse felia la loc pe tavă, închise revista şi o azvârli pe masă.

— Continuă.

— Deci, ne-am gândit că e, totuşi, ceva. Nu credeţi, tovarăşe căpitan?

— Într-adevăr. Te felicit, plutonier.

— Mulţumesc. Vocea deveni nesigură. De ce... mă felicitaţi, tovarăşe căpitan?

— Păi, pentru faptul că alea două femei sunt sub lacăt.

— Cele două femei? Dar, tovarăşe căpitan, deocamdată nu e decât...

— Sau încă nu aţi pus mâna pe ele?... Atunci, scuzele mele. Am îndrăznit să cred că voi l-aţi şi căutat pe taximetrist, l-aţi întrebat unde le-a dus pe femeile alea, le-aţi identificat după descrierea lui, iar după urmărirea prealabilă le-aţi înhăţat. Dar eu sunt un poliţai naiv, ca dovadă că nimic din toate astea nu s-a întâmplat încă.

— Într-adevăr, tovarăşe căpitan.

— Şi de ce, dacă nu consideri că e o indiscreţie?

— Pentru că nu am izbutit să găsim pe nimeni. Fata de la centrală are întâlnire cine ştie pe unde, dispecerul de după-amiază încă n-a ajuns acasă, şoferii s-au schimbat...

— De unde vorbeşti acum?

— De la expresso-ul „Nu mă uita”.

Căpitanul se holbă mirat.

— Şi ce faci la „Nu mă uita”?

— Avem întâlnire cu un şofer care e tot în tura de după-amiază şi a auzit la schimbul turei ce s-a întâmplat. Trebuie să sosească din clipă-n clipă.

— Hm, bine. După ce-l interogaţi, sună-mă iar.

— Am înţeles.

Căpitanul puse receptorul în furcă şi, ridicând telefonul, îl puse la îndemână, pe masă. Apoi, furat de gânduri, luă tava cu mere pe genunchi.

MIERCURI, ORA 17 ŞI 30 DE MINUTE

Simon József intră în unica odaie a locuinţei sale şi aprinse lumina. În încăpere se simţea un iz pătrunzător de var. Mobila era formată dintr-o canapea cu saltea relaxa, un fotoliu-scoică acoperit cu o husă de o culoare nedefinită, tocită de prea multă folosinţă, şi un aparat telefonic aşezat pe câteva cărţi de telefon. Simon îşi aruncă taşca de piele pe parchet. Se aşeză în fotoliul ce se clătina ameninţător şi scoase din buzunar biletul de garderobă cu marginea ruptă. Luă în poală telefonul.

Începu să formeze cu 1 numărul de telefon din care lipsea prima cifră. Se auzi sunând. Simon aşteptă îndelung, dar nu răspunse nimeni. A doua oară formă cu 2. Se auzi o voce bărbătească.

— Bună seara, zise Simon. Tanti Aranka e acasă?

— Cred că aţi greşit... – răspunse bărbatul, la care Simon puse receptorul în furcă.

Apoi formă cu 3, şi după o scurtă aşteptare se auzi o voce gâfâită de femeie bătrână.

— Alo!

— Săru’ mâna, tanti Aranka! începu Simon cu un

ton jovial, exuberant. Sunt Pista, şoferul, n-am ştiut la repezeală pe cine să chem; nu vă deranjez, tanti Aranka?

La celălalt capăt se lăsă tăcere. Simon riscă un „Alo” prietenos.

— Te aud, răspunse vocea tremurătoare, cu un vag reproş în glas. Mă gândeam de unde să te iau...

— Sunt Pista, şoferul de taxi, strigă Simon întrerupând-o. Doar mă ştiţi: eu obişnuiam să vă transport la cimitir şi să vă aduc coconetul înapoi. Şi iar au uitat ceva în maşina mea; zău dacă am mai pomenit două cucoane atât de uituce!

Pauză scurtă, apoi vocea gâjâită răsună surprinsă, cu multă suspiciune:

— Care Pista?... Şi pe cine transporţi dumneata la cimitir? Cine eşti dumneata?

Pe tâmplele lui Simon se umflară venele şi apărură broboane de transpiraţie.

— Am fost şi la înmormântarea lui Komlós! exclamă aducându-şi brusc aminte. Doar le cunoaşteţi pe dânsele, eu le-am transportat întotdeauna; dar acum or fi tare necăjite că au uitat ceva atât de valoros la mine!

O nouă pauză. Apoi iar se auzi vocea, însă de data asta cu o intonaţie ce trăda că stăpâna ghicise în sfârşit despre ce e vorba:

— Doamne Dumnezeule! Nu cumva s-o fi găsit căţelul!?

Simon se lăsă moale în fotoliu, răsuflând uşurat.

— Dragă tanti Aranka – vorbi gâfâind – de-aici de unde sunt, nu vă pot spune nimic... Aş dori şi eu o recompensă... ştiţi, pentru că s-a găsit... nu vă supăraţi, ştiţi... nu vă supăraţi, nu?

— Cum o să mă supăr, băiete, slavă domnului că s-

a găsit! Meriţi recompensa şi ai s-o primeşti... Dar stă scris şi în anunţ!

— Ce fel de anunţ?

— Dumneata nu ştii că Joli a dat anunţ? A apărut azi în „Magyar Nemzet”. Am aranjat destul de repede, ce zici?!

— Uluitor de repede! Eu am auzit atâtea vorbe bune despre dumneavoastră, tanti Aranka!...

— Păi da, un cuvinţel de mulţumire aş merita şi eu, nu?

— De admiraţie, tanti Aranka, de admiraţie. Zău dacă pricep cum de puteţi aranja treburile astea atât de...

— Uite ce-i, băiete, pentru o văduvă de ziarist o treabă ca asta încă nu e o problemă. A venit puştoaica cu textul, am pus mâna pe telefon şi a doua zi s-a şi cules. Mă înţelegi?

— O, tanti Aranka, se poate?! Numai că, la repezeală, nu ştiu despre care puştoaică...

— Dumneata n-o cunoşti pe fata lui Joli? Putorişca aia... Eh, dar nu vreau să zic mai mult. Cecilia... O să iasă doctoriţă din ea când o face plopul pere! Cred că înţelegi ce spun!

Simon oftă.

— Aşa e, dragă tanti Aranka, ce să-i faci! Deşi, ce-i drept, are nume frumos.

— Frumos. Dar dacă e la o adică, de pildă Viktoria ar fi fost şi mai frumos, măcar pentru amintirea lui taică-său, nu?

— Aşa e, că-l chema Viktor, săracul!

— Şi ce advocat era! Băiete, dacă omul ăla mai trăia, soţul meu ar fi fost şi-acum lângă mine, crede-mă, aşa cum îţi spun! Că singurul om de care asculta era doctorul Halmos! Şi ei mai ştiau ce înseamnă

prietenia, nu uita asta. Eh, dar nu vreau să te plictisesc...

— Câtuşi de puţin, dragă tanti Aranka! V-aş asculta cu plăcere, dar...

— Bine, bine, acum du-te după recompensa dumitale. Şi poate că primesc şi eu un telefon de mulţumire, că până acum au cam uitat.

— Atunci, vă sărut mâinile...

— Dumneata, în schimb, ai fost foarte drăguţ, tinere. Cum zici că te cheamă?

— Pista. Bátori Pista.

— Dacă se iveşte vreo încurcătură, cheamă-mă la telefon.

— Vă mulţumesc, dragă tanti Aranka. Atunci...

— Stai, stai un pic. Dumneata eşti un om inteligent, nu mă pot abţine să nu te întreb. Ce părere ai despre madam Szántó?

— Madam Szántó?... Păi nu ştiu cum să vă spun. Poate-i puţin cam ursuză.

— Eh, vezi? Asta-i! Doar pe nepoată-sa o tot cocoleşte. Se poate să răsfeţi o fată ca aia, spune şi dumneata!? Să nu mă înţelegi greşit: din partea mea, bătrâna poate să-şi dea aere cât pofteşte, în fond nici nu ne cunoaştem. Dar, oricum...

Simon puse receptorul în furcă. Cu telefonul în poală, cu capul dat pe spate, privi multă vreme nemişcat fereastra închisă, acoperită cu o perdea de pânză subţire, ce se căsca în adâncitura peretelui gros. În sfârşit se îndreptă din spinare, ridică receptorul şi formă iar un număr...

Când sună telefonul, căpitanul Kovács, cu tava goală pe genunchi, privea melancolic televizorul aşezat pe scrinul din faţă. Ridică receptorul. Se

prezentă subalternul său.

— Tovarăşe căpitan, am dat de omul nostru. După slujbă, bea în fiecare zi o bere la „Cocoşul de aramă”, de asta nu l-am putut...

— Bine, bine. Cine-i? îl întrerupse căpitanul.

— Îl cheamă Boros Rezsö, vârsta: treizeci şi cinci de ani, adresa: strada Prater doisprezece.

— Eh, în sfârşit! Şi unde le-a dus pe alea două femei?

— Scuzaţi, dar eu vorbesc de dispecer, nu de taximetrist...

— Aşa?! Şi de ce nu vorbeşti de taximetrist, dacă-mi permiţi întrebarea?

— Păi, tovarăşe căpitan, dispecerul spune că şoferul e un mincinos fără pereche, şi nu merită să crezi niciun cuvinţel din ce spune. După părerea lui...

— Stai, stai un pic, plutonier! Adică, dacă nu greşesc, dumneata ai şi stat de vorbă cu dispecerul şi el te-a convins să nu-i mai iei interogatoriu şoferului?

— Mi-a relatat în amănunt ce s-a întâmplat. Declaraţia acelui şofer e cu totul absurdă. E evident că şi-a însuşit încasările. Dar asta nu mai ţine de noi.

— Nu? Dar de cine? Căpitanul îşi ridică palma la ochi, ca şi cum l-ar fi deranjat reclama ce se transmitea la televizor.

— De cei de la circumscripţie. Se presupune că Simon s-a şi dus acolo şi a şi dat declaraţie. Cazul respectiv urmează calea obişnuită.

Căpitanul Kovács tăcea.

— Alo!... Alo!...

— Aşteaptă. Mă gândesc... Căpitanul îşi masa fruntea încet, ritmic. Spune-mi, cine conduce cercetarea asta, eu sau dispecerul?

— Tovarăşe căpi...

— Te rog să-mi răspunzi la întrebare: dumneata îndeplineşti instrucţiunile mele, sau ale dispecerului?

— Vă raportez că le-am îndeplinit! Şi la „Volán“ şi la Centrala lor. Şoferii s-au schimbat de vreo oră şi mai bine...

— Plutonier! Pe mine nu mă interesează nici şoferii, nici blestematul ăla de dispecer. Pe mine mă interesează un anumit şofer şi te-am rugat să mi-l găseşti. Eşti în stare să faci asta?

— Da, tovarăşe căpitan.

— Chiar şi împotriva dorinţei dispecerului?

— Da.

— Atunci fă-o, te rog foarte mult. Până atunci eu am să chem circa cincea, pentru cazul Simon.

— S-a făcut, tovarăşe căpitan.

Căpitanul îşi consultă ceasul.

— Tovarăşe Körösi, delincvenţii circulă liberi. Sunt foarte activi şi timpul lucrează în defavoarea noastră. Nu-ţi reproşez că de mult i-am fi putut înhăţa. Dar nu sunt mulţumit. Te simţi cumva jignit din pricina asta?

— Nu, tovarăşe căpitan.

— Atunci, aştept telefonul dumitale.

Căpitanul Kovács aşteptă până veni tonul, apoi începu să formeze un număr.

Simon îşi odihnea picioarele pe canapea. În mâna stângă îi fumega o ţigară, în dreapta ţinea telefonul.

— Mă despart de nevastă-mea, tată. A trebuit să achit cheltuielile de proces. Am acceptat şi asta, pentru ca totul să decurgă fără scandal. Prăpăditul ăsta de telefon m-a costat patru mii. Nu mai spun că schimbul de locuinţă...

— Ho, aşteaptă un pic! rosti o voce răguşită, departe, la capătul firului. Zici că te desparţi de

nevastă-ta?

— Da.

— Aşa? Şi de ce? Ţi-ai pierdut minţile?

— Tată, nu e cazul să discutăm despre asta acum...

— Te desparţi de Katalina? Eşti nebun sadea, fiule! Când ai mai avut tu o femeie ca ea?

— Să lăsăm asta, fater. Fără puţină înţelegere...

— Înţelegere! Te-a înţeles pe tine vreodată cineva?

— În cazul nostru e invers. Eu sunt cel care n-a înţeles-o pe ea. Dar despre asta nu merge să vorbim aşa, la telefon.

— Ascultă ce-ţi spun, zău că eşti mai prost decât credeam.

— Tată, nu am cu ce să plătesc telefonul ăsta! Lasă-mă să termin ce-am început.

— Închide-l, te chem eu. Ce număr ai?

Simon îi spune numărul şi aşează receptorul în furcă. Luă de pe parchet un ziar, „Esti Hirlap”, îl desfăcu distrat. În foarte scurt timp sună telefonul.

— Fater?

— Eu sunt, mă, căposule! Ei, continuă!

— Pe scurt, realitatea e că am ajuns cu schimbul ăsta într-o situaţie de-a dreptul inumană. De altfel, oricum, tot nu mă puteam echilibra după atâtea luni. Partenerii de schimb mi-au dat două viziuni nenorocite pentru locuinţa de prefabricate şi mi-au mai şi stors o sută de mii...

— Deci, te-au păcălit.

— Tu nu înţelegi nimic, tată. Crezi că numai eu mă despart, că numai eu mă *înstrăinez?!* În oraşul ăsta, la zece perechi care se despart, numai una se uneşte.

— Chiar şi-aşa. Locuinţa aia era foarte bună.

— E drept. Însă trebuia să fi văzut mutrele partenerilor. Intelectualitatea se mută azi la bloc nou

de parcă s-ar duce la leprozerie. Acolo să se ducă numai muncitorii! La gimnaziul din Buda, unde am predat, nici măcar un copil din ăştia scârboşi nu a binevoit să stea în aceeaşi bancă cu un puşti al cărui tată era tinichigiu. Iar directorul, ’tui mama lui, tot partea lor o ţinea!...

— De ce, acum unde predai?

— Cum?... Nicăieri. Sunt şofer de taxi.

— Ce e? Ce tot îndrugi, mă, vită-ncălţată?

— Ţi-am spus că sunt şofer. Aşa cum ai auzit. De ce? Ce credeai, din ce amortizez împrumuturile cu dobândă pe care am fost nevoit să le iau? Din leafa de profesor? Din furturi de pe la magazine? Ce-oi fi crezut?

— Nu ţi-e teamă că maică-ta se răsuceşte-n mormânt?

— Zău, tată, nu începe iar! De la cine să fi cerut, dacă nu de la un cămătar?

— Nu despre asta-i vorba. Te-am dat la şcoală, ţi-am pus în mână o diplomă. Iar tu o iei în jos, ajungi printre lepădături.

— Lepădături? Faţa lui Simon se crispă, cu un uşor dispreţ. Vasăzică lepădături? Ştii bine, tată, că nu e pentru prima oară că fac asta. Încă din anii studenţiei am făcut asta. Atunci nu erau lepădături?...

— Ce spui?

— Da, tată, – continuă apăsat Simon – ziceam că atunci când mă întreţineam din asta la facultate, nu ţi-a trecut niciodată prin minte să vorbeşti aşa despre şoferia mea...

— De ce mi-ar fi trecut? Din moment ce ziua îţi vedeai de treabă, ce mai conta restul?

— Uite, fater, eu n-am vrut să răscolesc trecutul. Dar dacă tot ai început cu el, atunci află că în ultimii

ani am fost caftangiu la un bar din Pesta, azvârleam beţivii afară, din asta am trăit.

— Şi? Poate ţi-e ruşine că-ţi câştigai cinstit un ban ca să poţi învăţa, că lucrai?..

— Adică tu crezi că a fi caftangiu la un bar e o muncă cinstită? Simon trecu receptorul la cealaltă ureche. Ştii ce, tată? Cred că nu mai e cazul să discutăm. Ar însemna mai întâi să lămurim concepţiile noastre despre cinste... Sau poate că nu înţelegi nimic din toată treaba asta.

— Sau poate că puţin îmi pasă! Băiete, eu de cinci ani am plecat de-acolo. Din tot ce se petrece acolo, nu mă interesează decât ce se întâmplă cu tine. Şi în contextul ăsta, mă cauţi la telefon şi mi te lauzi că tu, cu diploma în buzunar, duci viaţa celei mai de jos speţe de slugi.

— Zici că mă laud? Află, fater, că trăiesc de pe o zi pe alta. Mi-am achitat împrumuturile vechi, au mai rămas numai câteva mii. Stau într-o locuinţă de douăzeci şi doi de metri pătraţi, cu garderobă în perete şi chicinetă, în care în afară de o canapea şi un fotoliu nu mai e nimic, şi pe care am zugrăvit-o cu mâna mea. Am fost jefuit de o mică avere, pe care trebuie s-o strâng la loc în douăzeci şi patru de ore, pentru că poliţia şi întreprinderea nu mă cred. Habar n-am din ce o să pun ceva în gură. Nu mai vorbesc de mărunţişuri ca chiria şi indemnizaţia pentru copil. De ce Dumnezeu m-aş lăuda, spune-mi şi mie, fater?

La receptor, o scurtă pauză.

— Dar Katalina? întrebă glasul răguşit. Dacă ai ajuns într-un rahat atât de mare, de ce nu te ajută şi ea? Adică numai tu să plăteşti toate?

— Din suta aia de mii, şaizeci erau banii noştri economisiţi. Iar restul i-a câştigat ea. Câştiga de trei

ori mai mult decât mine, când eram la şcoală. Pe deasupra mai are şi copilul. Nu, fater, s-o lăsăm în pace pe Kata. Nu ţine să te fofilezi.

— Cred că m-ai înţeles greşit, băiete. Nu vreau să mă fofilez, mă gândesc doar ce-ai putea face. Cu alte cuvinte, situaţia stă aşa, că... n-ai. Şi n-am nici eu... Aşa că, pricepi...

— Stai, stai un pic, fater. Ţi-am cerut eu vreun sfanţ de când ai întins-o?

— N-o lua aşa, băiete, nu e vorba de asta. Pur şi simplu nu am! Pricepi ce înseamnă?

— E jumătate din pensia ta pe o lună de acolo, tată.

— Chiar şi-aşa, n-am! Iar dacă tu nu poţi face rost acolo, atunci cum aş putea face eu aici, unde domnesc legi sălbatice? Ţara asta mi-a recunoscut dreptul la pensie şi-mi trimite pensia cu exactitate de ceasornic. Dar dincolo de asta, pot să crăp. Nu mi-ar da nimeni nici măcar un ceai. Deşi în casa asta locuiesc numai bătrâni liniştiţi. E un *Altenwohnheim!*

— Păi da! Cu bazin de înot şi aer condiţionat. Nu încerca să-mi vinzi gogoşi, că tragi mâţa de coadă!

— Iar mă înţelegi greşit. Nu trag mâţa de coadă. Îmi cheltuiesc toţi banii. Pricepi, băiete?... Glasul făcu o scurtă pauză. Am şaizeci şi nouă de ani. Poate că mai trăiesc douăzeci, dar tot atât de bine s-ar putea să-mi fie zilele numărate.

— Să *ne* fie, fater! Cantitatea de arme atomice adunată morman pe Pământ e multiplul comun al necesităţii distrugerii colective.

— Pe mine mă poate termina şi-un atac de cord, spre deosebire de tine, care te temi numai de tunete! Zău, la ce să adun bani? Mănânc, beau, vagabondez! La douăzeci ale lunii nu mai am niciun sfanţ. Dacă

ştiam de acum o lună... Dar uite că n-am ştiut.

— Bine, tată. Hai să încheiem, te costă prea mult. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

— Îmi pare rău.

— Cu bine, tată.

Pauză scurtă. Apoi răspunsul, foarte slab, de departe:

— Servus.

Simon puse jos receptorul. Se gândi o jumătate de minut, apoi îl ridică iar. Aşteptă să vină tonul, apoi formă un număr. La celălalt capăt răsună un glas de copil, reţinut, încet:

— Cine-i?... Cine-i?... Alo?

Simon strigă de câteva ori tare „Alo”, apoi aşteptă. După încă două „cine-i” rostite alintat, răsună o voce ca de clapon, îngrozitor de guturănită:

— Bofdiţi!

— Fábián András? întrebă Simon.

— Da! Fábián.

— La telefon e Simon. Nu ţi-am recunoscut vocea, bătrâne.

— Nu bă miră.

— E monstruos. Parcă ai vorbi dintr-un beci sau dintr-o cutie de conserve goală.

— Boade gă vorbezg de-agolo. Ge noutăţi?

— Ascultă ce-ţi spun, Andris. Mi-a venit o idee. Cărţile mele sunt la tine. Aproximativ o mie de bucăţi. Ce-ai fi să le cumperi? Şi le dau pe toate cu cincişpe’ mii. Dacă le socoteşti numai la treizeci de forinţi bucata, şi tot ai făcut o afacere uriaşă! Ce zici?

— Ge zig?... Îţi spun. M-am gândid cui ar drebui să-ţi vinzi gărţile, Raridădzile!

— Sunt într-o încurcătură mare, Andris.

— Şi eu. Gobiii n-au ghede-n bigioare.

— N-au ghete-n picioare? Judecând după vocile noastre, ei suportă asta mai uşor decât tine... Eşti într-o stare de groază. Ai chemat un popă?

— Îngă nu. Gredzi că-i nevoie?

— Un medic neapărat... Fii atent, bătrâne. Mi-ar ajunge acum cinci mii. Restul ai timp să-mi plăteşti când...

— Îndzelege-mă gă n-ab în gază nici un ghior! Ne mângăm ieburii, ge mai, de rog, grede-mă!

— Ce-ai zis? Vă mâncaţi iepurii?

— Aja gum îdzi zbun. Gonzumăm ieburii de Angora ai lui Tütti. Iar el nu mai jdie ge ză greadă, de ge-s în fiegare zi cu unul mai budzin.

Simon trase adânc aer în piept, apoi, cu o mutră resemnată, îl expiră lung.

— Ascultă, Andris, zău, mă, dacă nu eşti tâmpit! Adică de asta ţi-ai părăsit meseria? Ce?

— Am bărăzid-o abândoi, nu? Ge vii acum cu ghezdia azda?... Da dagă dod mă îndrebi, adungi am bărăzid-o pur şi zimplu ga ză mă fag geramist. Azta-i dod! Şi basta!... Du-ţi gărţile la antigariad!

— Nici gând, zise Simon.

— De ge nu?

— Că mi s-ar întoarce stomacul pe dos! Cărţile sunt subvenţionate în ţara asta şi-s rizibil de ieftine. Dar anticariatul nu-ţi dă decât o infimă parte din preţul ăsta scăzut. Nu realizezi că asta e o desconsiderare a culturii? Mai bine le arunc pe toate la gunoi!

Tăcură amândoi.

— Ge-i gu găşcioara aia de be deal? răsună vocea guturănită. N-ai vândut-o îngă?

— Încă nu m-am ocupat de ea.

— Ţii minde ge zigeam? Am nevoie de dreizude de mii, dod ge ţi s-ar da peste e al dău. Vinde-o, Jósga.

— Ştii ce cred, bătrâne? Nu ţi se dă pe ea nici trei sute de mii. Cu maşina nu poţi urca la ea, iar mersul cu maşina a devenit un fel de maladie populară. Pe deasupra e sus al dracului, între stânci, şi nimeni nu mai e dispus să se caţere. N-ar lua-o decât un vultur sau erete, dar ereţi nu mai sunt, iar cât priveşte vulturii, eu sunt ultimul.

— Vezi, dogmai de azta ţi-am dad-o. Tu gel budzin de mai învârţi be-agolo!

— Pe dracu! Mi-ai dat-o pentru că atunci când am părăsit-o pe Kata trebuia să-mi găsesc provizoriu un culcuş. Îţi sunt recunoscător, Andris. Dar cred că zadarnic mă învârt de colo-colo cu hârtiile.

— Îngeargă, doduşi. Şi după aia dagă ai poftă de un big de iebure la davă, vino pe la noi.

— Mulţumesc, dar mă descurc eu cu gândacii mei de bucătărie.

— Adungi, serbus!

Simon salută şi puse jos receptorul. Privi în gol. Apoi se încordă, se sculă, şi cu acelaşi avânt stinse lumina şi plecă de acasă.

MIERCURI, ORA 18 ŞI 22 MINUTE

Trecu printre mesele supraaglomerate ale cafenelei Emke, înspre micul separeu din fund. Privirile sale cercetau sistematic feţele. Trecând prin dreptul tejghelei barului, cineva strigă la el:

— Hello, Joe! Sunt aici, nu mai mătura localul!

Pe unul dintre taburete şedea schimbul său, bărbatul înalt, brunet, cu faţă osoasă. Mâna în care ţinea ţigara îi stătea rezemată pe tejghea, lângă o ceaşcă de cafea. Din buzunarul cămăşii îi ieşea un

pachet de Marlboro cu capacul pe jumătate deschis. Simon mai mătură cu ochii o dată bine localul, apoi se aşează lângă bărbatul cel tânăr.

— Servus, Pityu. Ce-i cu tine, de ce nu lucrezi?

— Am timp, Joe, răspunse tânărul cu o voce adâncă, baritonală. N-am să-mi prăpădesc viaţa atât de scurtă şi scumpă cu două transporturi păduchioase şi interminabile la Gödöllő sau le Békásmegyer! La mine, uzina porneşte abia la nouă. Eşti palid, Joe! Bărbatul scoase pachetul din buzunar şi-l întinse spre noul sosit.

Simon luă o ţigară, apoi se întoarse spre fata cu ochi negri şi rujată ce se îndrepta spre ei dincolo de tejghea.

— Mai tare, Joe? întrebă fata.

— Nu vreau cafea, Lili. Dă-mi rom! Din ăla cubanez... Ei, ce-i? Nu-ţi vine să crezi?

— Cam aşa, zise fata şi se întoarse.

Simon îşi aprinse ţigara.

— Îl caut pe domnul Timar, Pityu. De treizeci de ani, la ora asta nenorocită stă numai aici! Tocmai acum s-a găsit să-şi schimbe obiceiul?

— N-a avut de ales. Pityu scuturǎ scrumul ţigării. Una peste alta, a murit.

Simon îl privi ţintă pe tânăr, care dădu din cap.

— A murit, Joe. În toată dimensiunea lui.

Simon îşi trecu palma peste obraz, apoi luă bolul de la fată.

— Mulţumesc.

Tăcură. Amândoi traseră câte un fum de ţigară.

— De cât aveai nevoie? întrebă Pityu suflând fumul.

— Cinci-şase mii.

— Cere-i lui Börzsei. El arată încă excelent.

— Îi sunt încă dator. Şi are blestemata aia de idee

fixă că nu dă un chior până nu-ţi lichidezi datoriile vechi. Pe domnul Timar, care mi-ar fi dat fără nicio scârţâială, l-am onorat. Ăsta-i stilul meu! Simon sorbi din pahar.

— Deşi câţiva au răsuflat acum uşuraţi în oraş. Pista clătină din cap. Nu eşti un norocos, ce să zic!

— Păi, aşa-i, Pityu, când omul o duce cu adevărat rău. Tăcură. Pityu privea mesele ce vuiau de gălăgie. Simon îşi ridică paharul în lumina unui tub de neon şi privi lichidul gălbui, transparent.

— Tu cum stai?... Sunt într-o situaţie teribil de tâmpită.

— Eu?... Pityu îşi arătă palma. Păi, eu stau aşa, că mâine trebuie să mă prezint la proces.

— Proces?

— Da. Mi-am amanetat pe şase luni inelul de logodnă.

Simon se crispă abia perceptibil. Tăcură iar. Tânărul adăugă.

— Te-aş fi ajutat cu plăcere, Joe.

— Mă mai poţi ajuta. Fă-mi cinste cu romul ăsta mic. Celălalt îl privi pe Simon mirat.

— Chiar atât de mare-i beleaua?

— Ba chiar mai nasol, Pista! Vin două amatoare de artă rafinate, două cucoane cleptomane, două hoaşte putrede care se plictisesc, şi mă uşurează de cinci zdrenţe şi ceva!...

— Deci, e adevărat?

— S-a zvonit că am devenit vânzător de basme, nu?

— Le umblă gura aiurea, zise Pityu dând din mână.

Simon strânse paharul în palmă.

— Da’ le găbuiesc eu! O să-şi blesteme clipa când s-au întâlnit cu mine! Toată viaţa!

Privi încruntat în gol. Pityu îi studie contururile feţei, apoi îl măsură pe furiş din cap până în picioare. Întinse pe neaşteptate mâna după scurta de blană cu buzunare cu fermoar, care zăcea lângă el pe tejghea. Scoase un portmoneu de piele, din care luă o carte de vizită. O întinse lui Simon.

— Caută-l pe omul ăsta. Spune-i că eu te-am trimis.

Simon luă cartonaşul, pe care scria *Kowarski Elöd,* iar dedesubt: *inginer-mecanic, caroserii şi lăcătuşerie.* Mai jos: adrese, numere de telefon. Simon dădu din cap.

— Locuinţa în Buda, uzina la Zugló. Ce-i asta? Societate religioasă pentru ocrotirea şoferilor săraci? La apelul omului, îţi pică în casă cu nişte bănuţi căzuţi din cer?

— S-ar putea. În orice caz are întotdeauna o idee de pe urma căreia să iasă bani.

— Iar un milionar! Simon vârî cartonaşul în buzunar. S-au înmulţit, de nu-i mai poţi număra!

— Ce ai cu ei, Joe?

— Cu ei, nimic. Mă îngrijorează majoritatea nemilionară. Pentru că eu fac parte din majoritate. Şi într-o ţară în care zece la sută din populaţia aptă de muncă e alcătuită din alcoolici ţinuţi în evidenţă, cel puţin cincizeci la sută îşi beau banii, iar restul şi-i mănâncă până la ultima leţcaie, şi între timp ar vrea să devină milionari, e o imoralitate să aparţii majorităţii. Simon bău romul şi puse paharul jos. Restul sunt religioşii, rebelii şi bolnavii. Corupţie, imoralitate, religie, rebeliune, boală. Care din astea e mai puţin rea?

— Depinde, răspunse Pityu râzând. Să fiu în locul tău, aş alege corupţia.

Simon coborî de pe taburet.

— Te cred că ai alege-o! Doar şi tu ai vrea să fii milionar. Însă şi majoritatea. Şi ştii ce s-ar întâmpla dacă şi majoritatea ar trece de la imoralitate la corupţie? Hm? Ştii ce?

Se priviră; bărbatul cel tânăr nu răspunse. Simon îl bătu pe braţ.

— Îţi mulţumesc pentru adresă. Noapte putred de bogată, Pityu!

Se întoarse şi ieşi din local.

Celălalt îl urmări cu privirile până la ieşire. Îi făcu semn lui Lili, fata brunetă care prepara băuturile. Plăti. Aruncându-şi scurta pe umeri, ieşi alene în salonul din faţă. Se duse la telefon, formă un număr. Aşteptă destul de mult până îi răspunse o voce bărbătească.

— Da?

— Servus, la telefon e Zuboly, zise Pityu cu voce scăzută. Îţi trimit un om. Vine acum.

— Cine-i?

— Se poate face treabă cu el. E puţin cam aiurit, dar nu te formaliza. E parolist, băiat bun.

— Nu-mi plac vagabonzii, ştii bine. Iar ăştia dilii, cu atât mai puţin... E de încredere? întrebă încet glasul.

— Pe garanţia mea.

Câteva momente de tăcere.

— Nu-mi place toată treaba asta. Glasul continuă şi mai încet: Dacă vrei să ieşi din afacere, de ce nu spui?

— Lasă asta acum. Ştii prea bine care-i situaţia. Trebuie să aştept.

— Bine. Decide-te ce ai de gând să faci. Dar vezi că nu ai decât trei luni.

— E-n regulă.

— Şi pe viitor nu-mi mai trimite pe nimeni pe cap.

Cu tine m-am descurcat bine, dar n-am nevoie de complicaţii.

— În regulă. Primesc ceva acum?

— Să-l studiez pe omul tău. Îţi spun după aia.

— O.K. Te chem mai încolo.

Cei doi aşezară receptorul în acelaşi timp. Pista îşi luă scurta de pe umeri, o îmbrăcă alene şi între timp zâmbi la două fete care mergeau grăbite spre toaletă. Ieşi în stradă păşind calm, destins, fără grabă, ca orice om înalt şi voinic.

— Tovarăşe căpitan, am dat de omul nostru! îşi începu istorioara plutonierul Körösi (după ce luă la cunoştinţă câteva observaţii maliţioase în legătură cu formalismul permanent şi limbuţia sa şi-şi repetă în gând ceea ce dezvăluise deja în faţa colegului său, anume că „azi, bătrânul se află într-o dispoziţie extrem de proastă; de când îl ştiu, n-a mai fost aşa"). Simon József, şofer de taxi, treizeci şi unu de ani, adresa: bulevardul Lenin patruzeci şi şapte, etaj trei, apartament doi...

Căpitanul îl întrerupse, continuând:

— Da, tată de copil, profesia de bază profesor de maghiară şi istorie, avere n-are, actualmente e în divorţ... mai ai ceva de adăugat?

— Nu, tovarăşe căpitan, în linii mari cam atâta ştim şi noi.

— Atunci treci la obiect.

Lângă căpitan, într-o farfurie, se ofereau jumătăţi de piersici cu sâmburi roşii. De pe unele pieliţa era jupuită, de pe altele încă nu. Cu cuţitul în mână – strângând receptorul între ureche şi umăr – căpitanul luă iar în lucru o piersică.

— Deci?... Te ascult, plutonier! Dă-i drumul.

— Cu ce?... ce să încep, tovarăşe căpitan?

— Tot ce mi-ai spus adineauri, ştiam de la locotenentul Horváth, care l-a interogat pe Simon. Acum spune-mi ce-ai aflat dumneata despre individ.

— Eu?... Tovarăşe căpitan, Simon nu locuieşte acasă la el. Am căutat-o şi pe nevastă-sa, care susţine că Simon a trecut pe la ea, dar n-a stat decât puţin...

— S-o credem?

— Poftiţi?

— Nu ţine seama de întreruperile mele! Continuă! Căpitanul mărunţi în cubuleţe jumătate de piersică. Înfipse vârful cuţitului într-un cubuleţ. Aşadar, există două locuri unde stă Simon József. Totuşi: unde stă oare?

— Vă raportez că am vorbit şi cu vecinii lui. Semnificativ e că încă nu l-a văzut niciunul...

— Ce înţelegi prin „semnificativ”? interveni căpitanul. Ce e semnificativ în faptul că încă nu l-a văzut niciunul?

— Hm... Am înţeles în sensul că nu duce o viaţă de familie.

Căpitanul se lăsă pe spate cu voluptate, mestecând.

— Ce crezi, plutonier, ce fac eu acum?

— Parcă... mâncaţi ceva, tovarăşe căpitan.

— Aşa e. Mi-ai putea spune ce mănânc?

— Nu.

— Mănânc şezând sau în picioare?

— Nu ştiu, tovarăşe căpitan.

— Ce părere ai: vecinii mei ştiu?

— Desigur nu.

— Aşa e, căci aşa cum nu mă vezi dumneata, nici ei nu mă văd. Majoritatea nu ştiu nici măcar că sunt

aici sau nu. Deşi eu şed, mănânc piersici, şi e deschis televizorul. Îmi continui aici modul de viaţă de acasă, la care de altfel mă sileşte şi lumbagoul meu, şi poate că vecinii mei habar n-au de toate astea. S-ar putea să se nimerească vreunul care să jure că sunt sus pe Gályatető sau la cafeneaua Abbazia.

— Tovarăşe căpitan, asta-i chestie de noroc. Eu aud şi dacă vecinul meu are digestie bună.

— Pentru că dumneata trăieşti între pereţi de panel. Fii atent: eu îţi vorbesc numai despre Simon József! Locuieşte pe Lenin, aşadar tot într-o locuinţă veche, cu ziduri groase, ca a mea. De unde se intră la el, din foişorul circular?

— Nu, din palierul scării.

— Ei vezi, plutonier? Dumneata mă informezi că Simon „nu duce o viaţă de familie”, afirmaţie pe care n-o susţine niciun argument, în afară de faptul că nu l-ai găsit acasă. N-ar mai fi oportun să afli ce fel de viaţă duce?

Căpitanul muşcă cu poftă dintr-o bucată de piersică mai mărişoară. În timp ce mesteca, urmă:

— Plutonier, încep să bănuiesc că dumneata nici n-ai vorbit cu acest Simon.

În receptor răsună o voce stranie, disperată.

— Ai zis ceva, plutonier?

— Nu... tovarăşe căpitan.

— Simon – continuă căpitanul Kovács, înfigând vârful cuţitului într-un nou cubuleţ de piersică – susţine că a transportat de la cimitir două femei mai vârstnice, dintre care una, în timp ce discuta cu cealaltă, i-a golit taşca. În acelaşi cimitir, puţin mai devreme au fost buzunărite şase persoane, cu o pricepere şi sânge rece de profesionişti. Ce credeţi voi, poate fi o coincidenţă? Mai pe şleau: nu s-ar

putea ca Simon să nu-şi fi „însuşit încasările” ci pur şi simplu să fi fost jefuit?

— Tovarăşe căpitan, când am zis asta, nu ştiam despre cine e vorba şi nici de la care cimitir le-a luat şi când. Dispecerul ne-a dat o informaţie greşită şi a ascuns faptul că...

— Nu-mi mai pomeni de omul ăla! O să primească o citaţie de la poliţie, unde au să-i explice ce anume înseamnă a „induce în eroare” autorităţile. Hai să vorbim despre şofer. Locotenentul Horváth mi-a promis că are să-mi trimită un raport scris asupra cazului. Acum aştept curierul. Simon i-a declarat semnalmentele celor două femei şi că le-a transportat undeva pe-aici prin preajma locuinţei mele. Totuşi, trebuie neapărat să stăm de vorbă cu Simon! Măcar pentru ca să nu se vadă silit să se ambaleze în datorii. Tânărul ăsta e convins că noi îl suspectăm. Şi în treaba asta suntem şi noi vinovaţi, plutonier... Deci? Ce-ai hotărât în privinţa asta?

— În ce... problemă, tovarăşe căpitan?

— Tovarăşe Körösi, cu o oră mai devreme te-am întrebat dacă pot conta că mi-l aduci pe şoferul de taxi Simon. Din anumite motive ce nu mai merită amănunte sunt silit să-ţi pun iar întrebarea asta.

— Tovarăşe căpitan, am lăsat vorbă la locuinţa lui să ne caute urgent, în propriul său interes. Dar ce pot face dacă a plecat? Într-o călătorie, sau s-a aciuiat pe undeva... Măcar de-aş avea vreo idee! izbucni înciudat plutonierul.

— Ideea e rodul multor-multor frământări şi a unei munci intense, obositoare. Asta o ştiu de la un scriitor, Körösi, dar nu mai ţin minte de la cine. La revedere!

Căpitanul apăsă pe furca telefonului şi aşteptă să

vină tonul.

MIERCURI, ORA 19 ŞI 1 MINUT

Simon intră pe portiţa dinspre grădină, deschisă larg. Înaintă pe lângă peretele acoperit de viţă sălbatică al vilei, apoi urcă o scară de piatră îngustă, cu trepte înalte, ascunsă sub vegetaţie. Sună la o uşă. Soneria imita o lovitură de gong discretă. Îi deschise uşa o fetiţă în vârstă de şase-şapte ani. Cu mâna dreaptă, în care de obicei fetiţele ţin o păpuşă, strângea la piept un pitic îngrozitor de urât.

— Serbus, ce vrei? zise. Aici n-are voie să intre nimeni.

— Johanna! se auzi un glas de femeie. Hai înăuntru, Johanna! Cine ţi-a dat voie să deschizi uşa?

Apăru o femeie scundă, blondă, cu o faţă suavă, ce parcă exprima scuze.

— Nu vă supăraţi, poftiţi înăuntru! îl căutaţi pe Elöd?

— Sărut mâna, da.

Simon intră. Din antreul întunecos se deschidea o uşă largă într-o încăpere, a cărei jumătate mai mică era o bucătărie despărţită cu glasvand, iar cealaltă se termina într-un bar sadea, cu tejghea, taburete înalte şi rafturi pentru băuturi până sus la tavan, atât de îndoite sub apăsare, încât parcă voiau să demonstreze că acolo sunt reprezentate toate băuturile posibile de pe mapamond. În mijlocul camerei se aflau o masă de sufragerie, cu scaune, precum şi trei bărbaţi, care, fără să se sinchisească de apariţia lui Simon, discutau ceva cu aprindere. Mai în fund, un alt bărbat şi o femeie fumau aşezaţi la

tejgheaua barului. Aceştia îl priviră cu interes pe proaspătul sosit.

— Am discutat problema pe toate feţele, domnilor! zise apăsat un bărbat burtos, cam de patruzeci de ani, îmbrăcat în cămaşă bleumarin, cu pantaloni reiaţi şi care avea în dreptul tâmplei, sub ochiul stâng, o cicatrice mare în formă de semilună. Aşa că putem începe. Zece poli deschiderea; Bela ţine banca. Şi încă ceva. După ora douăşpe nu mai joc! Niciun minut! Hai, poftiţi înăuntru!...

Bărbatul cu cicatrice se întoarse şi porni spre Simon. Femeia blondă reluase râzând o discuţie începută desigur mai devreme cu femeia care fuma. Fetiţa stătea lângă Simon şi îşi scutura nebuneşte piticul, care, judecând după zornăitul metalic, greu, şi după deschizătura de pe spatele său, conţinea câteva duzini de piese de zece forinţi.

Privirea bărbatului era rece şi pătrunzătoare.

— Kowarski Elöd! se prezentă.

— Simon József.

Îşi strânseră mâna energic.

— Scuză-mă un minut, până-i aranjez pe domnii aceştia dincolo. Mă întorc imediat. Eşti cu maşina?

— Nu, răspunse Simon.

— Atunci ai putea bea ceva până viu.

— Aş putea.

Bărbaţii, împreună cu cel care fuma la bar, trecură prin bucătărie şi dispărură pe o altă uşă. Kowarski se duse în spatele tejghelei.

— Ce doreşti? Coniac? Whisky?...

Simon privi la şirurile de sticle aflate în lumină.

— Să zicem, din romul ăla alb...

Kowarski puse sticla în faţa lui şi un pahar.

— Te rog să-ţi torni. Eu mă întorc imediat.

Porni grăbit în urma celorlalţi. Blonda tocmai îşi termina istorioara:

— ...tipul a urlat: „Mă sacrific!” Apoi s-a întors şi s-a aruncat cât era de lung în bazinul cel mic. Am crezut că mor de râs; aşa ceva n-am mai văzut nici în filme!

Femeia care fuma izbucni în râs. Blonda se uită la Simon.

— Ce-ai zice de nişte brânzoaice? Până acum am o comandă de zece porţii. Cu ale noastre două, ar fi exact o duzină.

— E o ofertă tentantă, dar din păcate trebuie să plec. Simon îşi luă paharul. Se uită la Johanna. Poate că ar mânca-o Johanna în locul meu.

— Nu! explodă Johanna stând rigidă lângă el cu piticul în braţe.

— Încearcă, o rugă Simon. Numai de dragul simetriei. Să fie douăsprezece porţii.

— Nu! Eu... – azvârlind piticul, Johanna îl lovi la lingurică pe Simon – eu mănânc pateuri cu caşcaval!

— Fire-ai tu afurisită, Johanna! exclamă femeia repezindu-se spre Simon, căruia i se tăiase răsuflarea. V-a lovit tare?... Marş la culcare, Johanna! Dă-mi piticul!

— Nuuu! se strâmbă la ea Johanna cu mutriţa-i drăgălaşă.

— Te rog să mă ierţi! Te doare?

— Nu vă faceţi griji... am şi uitat! În sănătatea dumneavoastră!

— În sănătatea dumitale!... Johanna, ce ţi-am spus? Dă-mi imediat piticul!

— Vreaaaau pateeeu cu caşcavaaaal! urlă Johanna plângând.

Dinspre bucătărie apăru în grabă Kowarski.

— Atunci, dacă eşti drăguţ...! Adă-ţi şi băutura.

Simon îl urmă spre antreu. Străbătură un hol aflat în semiobscuritate, de unde coborau nişte trepte. Pătrunseră într-o odaie luminată de un candelabru, mobilată în stil colonial, din care se deschideau alte două uşi.

— Câte încăperi are locuinţa? se interesă Simon.

Kowarski îi făcu semn lui Simon să ia loc la o masă pentru fumători, apoi se gândi.

— Nici nu mai ştiu... Şase. Da, şase.

Se uită la Simon şi zâmbi.

— Văd că acum îţi spui: „Tipul ăsta e nebun!” Ei bine, nu despre asta e vorba, că nu ştiu câte odăi am, ci de faptul că la demisol a murit cineva şi partea aceea e în renovare. Încă nu s-a hotărât dacă vor fi şase sau şapte camere.

— Am o idee. Iau eu una şi cu asta scapi de o grijă. Că mie mi-ar trebui.

Kowarski râse.

— Habar n-ai cât m-a costat toată treaba asta... Continuă serios. Cândva am locuit cu nevastă-mea într-o casă subînchiriată. Nu cu asta, cu prima. Locuiam într-o odaie de serviciu, la o femeie nebună. Avea un băiat de douăzeci de ani, debil mintal. Şedea toată ziua într-un loc, şi se hâţâna maşinal. „Ra-ta-ta-ta-ta-ta-ta...”, asta auzeam zilnic de dimineaţa până târziu seara. Nu e de mirare că maică-sa s-a ţicnit. Nu lipsea mult şi mă ţicneam şi eu.

Kowarski împinse spre Simon un portţigaret de argint cu o lucrătură fină.

— Să trecem la obiect. Te-a recomandat Buboly Pista, şi asta e o garanţie pentru două treburi de bază: unul, că din punct de vedere profesional vei corespunde, iar al doilea, că pot avea încredere în tine. Acum e rândul tău. Cu ce te pot ajuta?

Kowarski îşi aprinse o ţigară şi între timp îl fixa pe Simon atent, aproape rigid. Şoferul scoase din buzunar cartea de vizită, o privi şi o puse pe masă.

— Când mi-a dat-o, Zuboly mi-a spus doar atât, că pot câştiga ceva bani la tine. E ceea ce mă interesează. Sunt la ananghie.

— Cât ţi-ar trebui? întrebă Kowarski suflând fumul din piept.

— E o sumă cu care n-aş putea intra nici măcar la un joc de cărţi. Mai bine să punem accentul pe „când”.

Bărbatul medită câteva clipe, apoi dădu din cap.

— Trebuie totuşi să-ţi spun din capul locului ceva. Eu nu ştiu de aconturi, ci doar de salariu...

— Nu eu am avansat problema banilor, sublinie Simon. Mă interesează doar despre ce e vorba. Încă nu-i sigur că sunt omul tău.

Kowarski îl studie pe Simon pătrunzător, cu sprâncenele ridicate. Sfârşi prin a turti într-o tipsie de aramă ţigara fumată numai pe jumătate.

— Te pricepi la contacte?

— Nu cine ştie ce.

— La şofat pe troleibuze?

— Aproape deloc.

— Poţi să şofezi camioane grele?

— Da!

— Maşini apusene? Alt gen de vehicule?

— Orice, în afară de avioane. Simon ridică din umeri. Vapoare numai până la zece mii de tone.

Kowarski îl fixă iar, cu aceeaşi privire pătrunzătoare. Apoi, frecându-şi bărbia, se aplecă înainte.

— Am să fiu scurt, mă aşteaptă partenerii...

Şi începu să vorbească repede, cu glas scăzut.

Când sună telefonul, căpitanul Kovács tocmai studia raportul privitor la cazul Simon. Ridică distrat receptorul.

— Da, Kovács.

— La telefon Somogyi, răsună vocea. Am descoperit următoarele...

— Aşa de repede, Péter? Prea a mers iute! Presimt că nu-i a bună.

— La noi, Albert, viteza nu înseamnă superficialitate, ci o consecinţă a ordinei, replică glasul cu demnitate. Că presimţirile tale se vor adeveri sau nu, om vedea. Pe scurt: hoaţa de buzunare din cimitir pe care o cauţi se numeşte Roska Mária, pe numele ei mai cunoscut pe vremuri în mediile de jos: Részvét Mitzi, născută la 14 august 1922 în comuna Jánoshida...

— Eşti un fenomen, Péter!

— Aşteaptă sfârşitul. O însemnare finală: „Înmatricularea s-a făcut după părinţii adoptivi. Numele adevărat, precum şi locul de naştere nu se cunosc.” Urmează o viaţă aventuroasă. La vârsta de zece ani ajunge într-un institut de reeducare, de unde fuge în vara anului 1935. Nu avem date despre ea până în 1939, când Tribunalul Regal din Budapesta o condamnă, ca minoră, la doi ani de închisoare pentru excrocherie, furt şi prostituţie. Mai târziu se specializează în cimitire. În primii ani după eliberare e o figură cunoscută în perimetrul străzii Nagymezö, unde era cuibul lumii subterane. În 1948: un an şi jumătate pentru furt, prostituţie şi vagabondaj; apoi în 1954 şase luni pentru fugă de muncă şi ca element periculos pentru siguranţa publică. Iese din închisoare de la Kalocsa la 26 aprilie 1955, gravidă. În vara

aceluiaşi an fuge ilegal în străinătate, în împrejurări rămase necunoscute. La Salzburg se mărită cu un funcţionar de bancă şi, în sfârşit, în decembrie 1956 pleacă în Canada. Alte date nu mai avem.

— Dar despre copil? Ziceai că în aprilie cincizeci şi cinci, după cele şase luni de închisoare, a ieşit gravidă. Deducând după acestea, copilul ar fi trebuit să se nască în vara lui cincizeci şi cinci.

— N-avem date despre el. L-o fi născut în străinătate.

— Înseamnă că ar fi trebuit să plece având o sarcină foarte avansată, de opt-nouă luni. Pe vremea aceea aşa ceva nu era un voiaj de plăcere... Hm? Ce părere ai?

— Habar n-am. Dar altceva mi-a sărit mie în ochi!

— Ce?

— Păi... cât de puţin a stat ea la închisoare. Ţinând seama că era hoaţă de buzunare, a primit uimitor de puţin, mai ales dacă avem în vedere că la a treia recidivă, în afară de faptul că fugea de lucru, nu s-a mai dovedit nimic altceva. După toate probabilităţile, majoritatea faptelor ei au rămas nedescoperite.

— Aşadar, era evident extrem de abilă şi prevăzătoare. Un motiv în plus ca să considerăm că făptaşul furtului declarat de şoferul taxiului e acelaşi cu autorul buzunărelilor săvârşite în ultima vreme la cimitire. Şi cu toate că încă n-am primit raportul despre acestea din urmă, sunt de pe acum aproape sigur de treaba pe care o am de făcut. Pe scurt, dragă prietene, Roska Mária alias Részvét Mitzi a apărut iar pe meleagurile noastre. Oare ce-o fi determinat-o să se întoarcă acasă?

Glasul din telefon răsună după o oarecare pauză:

— Te pui cu dorul de patrie? Dar ce-a determinat-o

să-şi reia vechea meserie?

— Diverse motive. În occident, azi puţini poartă bani asupra lor. Nu e o sfârâială să furi carnete de cec. Apoi, poate fi şi o simplă manifestare nostalgică a vechii vocaţii. Poate că pur şi simplu nici nu are nevoie de bani. Un singur lucru e cert: cu şoferul de taxi a dat-o rău în bară. Dacă rămânea la cimitire, în locuri aglomerate, mai puteam să-i căutăm multă vreme pe făptaşi!

— Nici aşa n-avem o treabă prea uşoară. Cine ştie sub pielea şi numele cui circulă?

— Misiunea ţi-am transmis-o, Péter, în funcţie de ea e şi rugămintea mea. Îmi trebuie lista femeilor în jur de cincizeci de ani şi şaizeci de ani care s-au întors din străinătate, cu datele personale şi când anume au mai venit în ţară în ultimii ani.

— E un fleac.

— A trecut sezonul turistic. Nu e o treabă prea grea. Când crezi că e gata?

— Mâine dimineaţa.

— Eşti un adevărat tovarăş de luptă, Péter!... Căpitanul oftă. Dacă aş mai şti câte ceva despre copilul ăla! Bineînţeles, despre soarta lui după cincizeci şi şase.

— În regulă, se auzi vocea destul de sceptică. Încercăm să aflăm ceva. Servus.

— Mulţumesc, Péter. Servus. La revedere.

Puseră amândoi receptorul în furcă. Ţinându-se de şale, căpitanul Kovács se scula cu grijă, cu o expresie de parcă ar fi ascultat ceva. Şi oprindu-se din când în când îngândurat, începu să adune de pe masă rămăşiţele de piersică.

MIERCURI, ORA 19 ŞI 55 DE MINUTE

În garsoniera de la etajul al doilea, o femeie înaltă, cu păr arămiu, arătând ca de douăzeci şi trei-douăzeci şi patru de ani, şedea în faţa unui televizor cu picioare scurte. Pe faţă i se oglindea o plictiseală vagă. Pe ecranul color, un bărbat cu cioc, înconjurat de teancuri de cărţi nou-nouţe şi discuri, vorbea la un microfon pe care-l ţinea în faţa sa o femeie blondă. Îşi mişca buzele mut, jovial; sonorul era închis, în locul lui se auzea încet o muzică rock de la un pick-up Grundig lipit de perete, unde se înşirau pe un dulap ingenios şi practic un magnetofon, difuzoare şi alte instrumente muzicale. Ecranul şi un glob ce atârna deasupra canapelei franţuzeşti aruncau asupra feţei ei reflexe de culori schimbătoare. În mâna ţinea un pahar înalt, pe trup i se mula un halat de baie verde închis, dintr-un material moale, care lăsa să i se vadă în voie sânii albi, proeminenţi, rotunjiţi până la explozie. Auzind soneria, puse paharul pe televizor şi ieşi cu paşi legănaţi, moi şi leneşi în antreu. Deschise uşa.

În prag stătea un bărbat cu umeri laţi, priviri glaciale, într-o geacă de piele, pe cap cu o şapcă sport în carouri, în mână cu un ziar împăturit.

— Ia te uită, Joe! Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Ce naiba te-a împins încoa?... Femeia făcu un pas înapoi. Credeam că te-au şi spânzurat sau te-au băgat la zdup.

— Zău?... Simon intră în odaie şi îşi scoase şapca. Ce te-a făcut să crezi asta, Ágnes? Hm?

Simon se aşează pe canapeaua franţuzească, îşi rezemă spatele de perete. Ágnes se duse la televizor să-şi ia paharul.

— O tărie, Joe?...

— Cubaneză?

— Îhî. Rom alb. Ca de obicei.

— Merge.

— Nu te-am văzut de două luni, mă, găinarule. Tu la ce te-ai fi aşteptat în locul meu? Frumoasă prietenie, n-am ce zice!

Privirea lui Simon mătură alene spinarea femeii care se îndrepta spre bar.

— Vorbeşti teribil de mult, zise pe un ton nepăsător.

— Dar nu numai de asta mă ocoleşti, nu-i aşa?

Ágnes îi aduse lui Simon paharul.

— Mulţam, Ági. Recunosc, mai e un motiv pentru care te ocolesc.

— S-auzim.

— Mereu mă bagi în aceeaşi oală cu anumiţi domni pe care tu îi cunoşti, iar eu nu, şi nici nu vreau să-i cunosc. Ţi-ar sta nemaipomenit de bine dacă te-ai dezvăţa de treaba asta.

— Şi ţie ţi-ar sta bine dacă n-ai face mereu pe tipul superior. Ágnes sorbi din pahar, se scutură puţin, se aşeză pe o pernă ornamentală aşezată în capul canapelei, o pernă foarte mare, roşie şi flocoasă, şi îşi trase fără jenă până sus halatul moale şi verde. Abia după aceea îşi termină ce avea de spus. Şi cu toate astea eu nu te bat la cap mereu. Deşi, zău, n-ai avea decât de câştigat dacă ai fi mai drăguţ. Tu chiar că ai avea.

— Ce-aş avea de câştigat? întrebă Simon oprindu-şi privirea pe ecranul televizorului pe care se putea vedea în colţul de sus din stânga o minge de fotbal mare, cu buline, sub care un bărbat cu frizura seducător ondulată, într-un sacou strâmt, cu umeri

ridicaţi, vorbea muteşte, mişcându-şi capul ritmic dintr-o parte în alta.

— Ce ştiu eu ce-ai câştiga!? Femeile s-ar da în vânt după tine, absolut sigur. Ai primi un pic de dragoste...

— Zău. Ági, lasă-mă cu prostia asta. Unde se dau în vânt femeile nu mai răsare nici iarba, darmite dragostea...

— Poate greşeşti...

— Poate greşesc, după cum poate că toată chestia asta nici nu mă interesează, când am alt necaz. Simon arătă spre ecran. De ce l-ai deschis, dacă tot nu asculţi?

Ágnes privi în gol, pe deasupra paharului.

— Sunteţi jalnici. Nouăzeci şi şapte la sută din bărbaţi nu valorează doi bani. Şi ştii care-i partea cea mai tristă?

— Care-i, Ági?

— Păi, cu niciunul care are minte şi inimă, cum ai fi tu, nu poţi sta de vorbă, că-i îngâmfat şi îndobitocit.

Simon o privea pe femeie, cu sprâncenele ridicate. Repetă cuvântul:

— Îndobitocit?

— Da. Îndobitocit.

Simon continua s-o privească mirat pe Ágnes, apoi oftând îşi trecu palma peste faţă şi bău pe nerăsuflate tot romul din pahar. Suportă cu ochii închişi arsura ce-l străbătu până în stomac. Îşi ridică şi Ágnes paharul, dar nu-şi muie decât buzele.

— Nu mi-ai spus – o privi iar Simon – la ce Dumnezeu pui să meargă cutia asta?

— Te deranjează?

— De ce-oi fi crezând că te-am întrebat? Bineînţeles că mă deranjează. Îţi distrage atenţia. Chiar dacă te întorci într-o parte, tot îţi fug ochii spre

ecran, instinctul natural îţi dictează că poate tocmai acum se întâmplă ceva! Fireşte, niciodată nu se întâmplă nimic, şi asta o ştii prea bine, dar degeaba cauţi să le explici instinctelor. De asta-ţi spuneam, Ági, că ar fi de preferat să nu mai deschizi televizorul ăla.

— Poate că ai dreptate, Joe. Ágnes îşi privea paharul. Dar unei femei atât de singure ca mine, îi e totuna dacă vomită din pricina mutrelor astea, sau de plictiseală... Aproape totuna, adăugă, şi aruncându-şi pe spate părul bogat, căzut pe umeri, sorbi iar din pahar.

Cu tâmplele rezemate de perete, amândoi se priveau lung, grav.

— Vezi, Ági... Simon vorbea încet, uimit. Câte şi mai câte ţi-am spus eu ţie. Şi despre câte de toate. Şi, zău, la ce-a folosit? Ce-ai reţinut?

— Ţin minte tot, zise femeia întorcând faţa de la el şi nările i se lărgiră zvâcnind. Fiecare cuvinţel.

— Ei, ei, Ági... îşi întoarse faţa şi Simon şi făcu o scurtă pauză. Uite, pe mine nu mă priveşte ce se întâmplă cu tine. Şi totuşi: unde stă scris că tu trebuie să te plângi de singurătatea ta? Cine ţi-a poruncit să lingi spirtoase într-o colivie scumpă foc de-a IBUSZ-ului şi să faci scrimă sufletească cu televizorul tău de treizeci de mii de forinţi? Eşti tânără şi rezistentă. La vârsta ta omul ar trebui să sară asupra soartei scrâşnind din dinţi, ca să doboare tot ce i s-ar opune voinţei sale. Dar din moment ce ai ajuns aşa, aşa trăieşti: de ce nu mergi în iad, de ce nu te distrezi? De ce te găsesc eu sau altul acasă şi singură? De ce nu-şi pasează gagiii unul altuia clanţa?...

— Ar trebui să-mi placă prea mult ca să fac aşa ceva... Şi tu ştii asta foarte bine!

— De unde Dumnezeu să ştiu? bombăni Simon şi tăcu. Apoi urmă pe neaşteptate: Sau dacă ai altă treabă, ce Dumnezeu aştepţi aici? Să te îngraşi, să faci tromboză, depresiune sau diabet? Ai avea nevoie de aer şi activitate şi înainte de toate de mişcare... Cu toate că din partea mea n-ai decât să faci ce vrei.

Simon se sculă, se duse la scrinul deschis şi îşi turnă un deget din sticla cu băutură albă.

Se ridică şi Ágnes, apropiindu-se cu paharul ei.

— Când m-a pus bărbatu-meu pe liber, la fel i-am spus şi eu! Ba, aş risca să spun că aproape cu aceleaşi cuvinte. Abia după aia a intervenit o mică dificultate...

— Ştiu. Simon umplu pe jumătate paharul femeii, apoi puse sticla la loc. Închise uşiţa scrinului. La fabrica de ţesături n-ai corespuns, iar în alte părţi te-au ciupit de pops. O dată cu bărbat-tu, ţi-ai pierdut şi starea socială. Numai că eu ţin să-ţi spun că omul trebuie să-şi câştige el însuşi starea socială.

— Adevărat? Şi cum? îl întrerupse Ágnes cu ironie. *Cu ce* trebuie să şi-o câştige. Poate cu o leafă de administratoră? Din care nu-şi poate cumpăra nicio zdreanţă, nici măcar un bikini, darmite o garsonieră sau vreun rahat de „stare socială”?! Ştii ce? Mă... aia pe starea socială într-o lume în care se latră despre emancipare şi drepturi egale, dar minimul necesar nu-l pot obţine *fără soţ* decât vânzându-mi anumite părţi ale trupului! E clar?

Simon porni spre fereastră şi spuse cu un oftat neputincios:

— Iar am rămas la vechea temă.

Ágnes inspiră adânc aer în piept, apoi îl expiră repede, zgomotos, privi în pahar, îl clătină şi, cu o mişcare hotărâtă, dădu pe gât jumătate din băutură.

Stăpânindu-şi muşchii feţei, se lupta cu scârba. În cele din urmă, oftă şi zise:

— Da. Iar la obişnuita temă. Hai s-o lăsăm baltă, până nu ajungem la grosolănii! Mi-e silă!

— Şi mie.

Simon trase la o parte perdeaua, privi în jos, spre stradă. Pe partea opusă se afla un gard de fier forjat, în spatele lui moţăiau în semiobscuritate copaci în lentă desfrunzire. Vântul pălmuia ritmic frunzele uscate strânse grămezi. Lângă trotuar era parcată o maşină particulară acoperită grijuliu cu o prelată.

— Încropesc o cafea, Joe. Ce zici?

— Bună idee! Simon dădu drumul perdelei. Se întoarse, se duse la vechiul loc pe canapea, îşi puse paharul jos pe covor. Se aşeză sau mai degrabă se prăbuşi pe spate şi luă în mână ziarul adus de el. Vocea femeii se auzi din bucătărie:

— De ce nu te dezbraci de geacă. Joe? Ţi-e frig?

— Aha! Ca de obicei!... Simon îşi trecu privirea peste mica publicitate. Ochii i se opriră într-un loc. Scoase din buzunar un pix, încercui anunţul, apoi îşi puse pixul la loc. „Căutăm un Seiden Pinge alb, mascul în vârstă de 5 ani, pierdut la 24 octombrie. Găsitorului sau celui ce ne poate da informaţii, recompensă mare. Urgent!” Alături de anunţ, un număr de telefon, reprodus cu litere.

— Cum stai cu nevasta, Joe? întrebă Ágnes din bucătărie. Divorţaţi?

— Da! Simon împături încet ziarul şi îl vârî în buzunar. Paragraful optsprezece, aliniatul unu: „relaţii compromise ireparabil”; de comun acord, cu refuzarea comisiei de împăcare.

— Mă, Joe! Eu ştiu că tu scuipi toată treaba asta, cum vomită un câine zgârciurile de la ospăţ. Ágnes

chicoti. A câta oară divorţezi?

— E primul divorţ.

— Şi cum staţi? Continuaţi să locuiţi împreună?

Ágnes apăru în uşă, oprindu-se o clipă.

— Nu, Ági. Am retezat macaroana. Imaginează-ţi, am locuinţă pe bulevardul Lenin.

— M-ai lăsat ţuţ, mormăi Ágnes, studiindu-l curioasă. Am rămas în urmă rău, nu mai ştiu o mulţime de lucruri!... Ei, şi din ce motive?... Sau e secret?

Ágnes se duse la scrin, scoase un pachet abia început de Marlboro auriu şi i-l azvârli lui Simon.

— Aprinde-mi şi mie una. E gata cafeaua. Dispăru în cămară. Ei? Îmi destăinuieşti, Joe?...

Joe aşeză cu grijă două ţigări între degetul mijlociu şi arătător. Le aprinse tacticos pe amândouă. Tăcea.

Din cămară se auziră clinchete mărunte, apoi Ágnes intră cu tava pe care – aşezându-se şi ea – o puse între ei doi pe canapeaua franţuzească. Pe tavă erau două ceşti cu cafea şi o zaharniţă de cristal plumburiu.

— Ah, am uitat să aduc o linguriţă! Vezi ce capră sunt?

— La ce? Amândoi bem fără zahăr.

— Poftim! Şi asta-i adevărat.

Ágnes râse şmechereşte către bărbatul tânăr.

— M-am ciupit, ai observat? În sfârşit, încep să mă pilesc!

Luă o ceaşcă. Simon îi zâmbi obosit. Se priveau unul pe altul. Pupilele lui Ágnes se dilatară, în acelaşi timp pe faţă i se aşternu o expresie îmbufnată.

— Eşti mofluz rău! Hai, râzi odată, Joe, ce Dumnezeu! Îţi stă bine când râzi. Mai bei? Să-ţi aduc?

— Nu, Ági. Ajunge.

— Ba îţi mai aduc.

— Nu, nu, Ági. Ajunge! N-ai măsură.

Ágnes păru să mediteze la observaţia făcută de Simon. Sorbi din cafea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce necazuri ai cu nevasta?

Simon trase adânc din ţigară, apoi suflă fumul.

— Nu ştiu, Ági. Cred că n-am niciun necaz cu ea.

— Ei, nu mă aiuri pe mine! Ai iubit-o?

— Cred că da.

— Te-a părăsit?

— Nu. Eu am a părăsit-o.

— De ce, Joe?

— M-a înşelat.

Ágnes îl studia tăcută pe Simon.

— Doamne-Dumnezeule, Joe, pe tine te păcăleşti, nu pe mine!

— Ştiu.

— Ai prins-o?

— Nu. Mi-a spus ea.

— Şi?...

— Ce şi?

— Joe, eşti tâmpit de dai în gropi! Te iubeşte individa?

— Se pare că da.

— Se pare? Îmi pun capul că te iubeşte. De ce ai părăsit-o, Joe?

— Ţi-am mai explicat...

— Ştii ce? Eşti tâmpit de-a binelea, de data asta ţi-o spun cu toată seriozitatea.

— Şi tata mi-a spus la fel, observă Simon. Aproape cuvânt cu cuvânt.

— Ia stai puţin, Joe. Unul din noi e lovit la bilă!... Vasăzică vă iubiţi amândoi. Şi femeia se culcă o dată

cu cineva. Iar tu o părăseşti.

— Exact.

— Aha!... Înţeleg. M-am liniştit.

— De ce?

— Începusem să cred că eu sunt lovită la bilă. Dar, slavă Domnului, tu eşti!

— Da, recunoscu Simon. Eu sunt.

Ágnes se sculă şi se duse la băruleţ după sticlă. Tăceau. Femeia turnă în ambele pahare, apoi duse sticla înapoi. Se răsuci brusc pe călcâie.

— Mi-ai putea spune pentru ce paştele mă-sii ai părăsit-o?

Simon răspunse încet, tărăgănat:

— M-am gândit multă vreme, Ági. Şi am ajuns la concluzia că n-am niciun motiv s-o părăsesc pe Katalina, chestia care s-a întâmplat e un fleac fără importanţă şi nu poate avea niciun fel de urmări serioase. Şi totuşi, nu ştiu ce anume m-a silit s-o fac. Iar acest nu ştiu ce... a fost greaţa, sila. Sila de viaţa noastră. Asta-i tot, Ági.

Tăcură. Simon îşi goli cu sorbituri scurte ceaşca. Ágnes întoarse discul ce se terminase şi aşteptă până se declanşă automatul. Apoi ocoli canapeaua fredonând şi legănându-se după ritmul muzicii. Se opri, luă paharele, câte unul în fiecare mână, şi îl privi ţintă pe Simon.

— Joe, seara asta ar trebui să lucrez. De asta beau. Dar mi-ar face mai multă plăcere să beau cu tine... mă refer la băut. Din pricina ta. Hai să şedem la taclale împreună, Joe! Rămâi aici cu mine... Continuă aproape şoptit. Măcar o dată-n viaţa asta împuţită s-o facem lată împreună aşa cum trebuie! Vrei, Joe?

— Nu, Ági. Şi ştii de ce?...

— Aşteaptă!...

Ágnes alergă la el, îngenunche, îi apucă mâinile.

— Am un aranjament pentru opt şi jumătate aici în apropiere. Uite, e aproape opt şi jumătate! Dar n-are decât să crape dracului, renunţ într-o clipă...

— Lasă-mă, Ági, să-ţi...

— Ascultă-mă, Joe, şopti femeia dureros. Mi-e atât de silă, Joe, nu găsesc cuvinte să-ţi spun ce silă mi-e de treaba asta! O urăsc, Joe, îmi vine să mor. Crede-mă!... Cu braţul alb, pe care strălucea o brăţară cu ceas de aur, imobiliză mâna lui Joe, strângând-o cu o crispare disperată. Joe, dragul meu Joe, tu nu ştii ce îngrozitor e, tu nu ştii nimic! Nu mi-ar ajunge toate cuvintele la un loc să-ţi spun! Ceasuri întregi îmi spăl dinţii, Joe, şi vomit...

— Ajunge!... Simon se descotorosi brutal de Ágnes. O aşeză cu forţa pe pat, apucând-o strâns de încheieturile mâinilor. Ascultă-mă, Ági... Trebuie să mă asculţi! Înţelegi?...

Ágnes îi făcu semn cu ochii că îl ascultă. Buzele îi erau întredeschise şi străluceau. Se priveau de foarte aproape.

— Eşti atentă la mine?

— Sunt atentă, Joe.

— Ai să crezi ce-ţi spun acum?

— Da.

— Ági, am fost jefuit. Mi-au umflat încasările, peste patru mii de forinţi, şi până mâine trebuie să fac rost de suma asta din pământ, din iarbă verde. Înţelegi?

Se priviră lung. Ágnes îşi scoase mâinile din palmele bărbatului. Se sculă.

— Deci, de asta ai venit, rosti întorcându-i spatele.

Simon îşi lăsă capul în piept.

— Da. De asta am venit, Ági, ca să nu se întâmple ceva ireparabil. Am venit să mă... ajuţi.

Ágnes continua să stea în aceeaşi poziţie.

— Mai ţii minte când ai luat împrumut ele la O.T.P.?

— Da.

— Eram la pământ cu banii şi tu mi-ai dat cu nonşalantă trei miare din ei, deşi n-am făcut decât să vorbesc cu individul ăla.

— Mi-au folosit foarte mult.

— Aiurea!... Ágnes dădu din mână şi merse la scrin. Trase afară un sertar. Sunt obligată faţă de tine. Scoase un teanc de bancnote, se uită la ele, împinse la loc sertarul. Atâta am, Joe... Îi duse lui Simon banii.

— Şi ţie ce-ţi rămâne?

— Lasă asta, ia-i. Peste un ceas o să am iar aproape atâta în sertarul ăla împuţit.

— Peste un ceas?... Simon băgă banii în buzunar. Se scula. Nu te oferi cine ştie ce ieftin!

— Nu-ţi face griji, nu mă iartă pentru ei popândăul. E un revizor pensionar, şade şi el toată ziua în faţa televizorului. Nu se dezlipeşte decât când şi când, să-şi mai vadă maşina. E colea peste drum, acoperită cu prelată. Cum începe să dea frigul, idiotul o înfofoleşte în prelată şi o priveşte toată iarna.

— Ce maşină are? întrebă Simon. Merse la fereastră şi dădu la o parte perdeaua.

— Lada o mie trei sute... Ágnes ieşi în antreu, apoi se întoarse ţinând în mână o pereche de sandale cu tocuri înalte. Îşi azvârli papucii din picioare. O priveşte întotdeauna şi după coţăială.

— E munca lui de-o viaţă, rosti Simon ironic, privind maşina acoperită cu prelată. De ce nu şi-ar face griji?!

— Nu zău!? Are bani căcălău.

— Da?... Simon continua să privească maşina şi în ochi îi apăru o expresie stranie. Poate că o să devin un erou de tragedie greacă? spuse cu glas tare.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Cum ziceai, Ági? întrebă Simon. Aţi aranjat pentru opt şi jumătate?

— Da... De ce mă întrebi?

— Şi cât rămâi acolo?

— Până la nouă şi-un sfert... cel mult nouă jumate.

— Tu, Ági...

— Ce-i?

Simon însă nu-i răspunse. În schimb începu să râdă încet, apoi din ce în ce mai tare. Lăsă jos perdeaua, se prăbuşi pe pat râzând în hohote.

— Ce e?... Termină, Joe, trebuie să plec... Ce-ai vrut să spui?

— Doar atât.. Simon nu-şi putea reţine râsul. Doar atât că azi, în mod excepţional, să fii cu el... foarte drăguţă.

— De ce, Joe?

— Aşa... Doar aşa. Pentru mine... O faci?

— Hai, Joe, ajunge!... Plecăm... Boşorogul stă deja ca pe ace lângă coniacul lui franţuzesc... Când îţi mai văd mutra asta plouată?

Simon îşi luă şapca de pe canapea. Ieşiră pe uşă împreună.

— În curând, Ági... dacă trăim. Şi-ţi mulţumesc că m-ai ajutat.

— Suntem prieteni, Joe?

— Da, Ági.

— Atunci, du-te naibii. Pa!... Ágnes porni pe coridor. Dacă vii, dă un telefon înainte! adăugă şi, fără să se mai întoarcă, îi făcu semn de adio cu mâna.

Simon privi după ea şi dădu din cap muteşte. Apoi porni repede spre scară.

Stătea pe trotuar cu şapca trasă pe ochi şi privea

maşina de vizavi acoperită cu o prelată cafenie. Pe strada pustie, la vreo treizeci de metri mai încolo, se afla o cabină telefonică prevăzută cu două aparate. Simon merse acolo, intră în cabină şi scoase ziarul din buzunar. Privi numărul de telefon, ridică receptorul, introduse o fisă. Formă numărul. După ce sună îndelung, se prezentă un glas de femeie.

Simon scoase un şerveţel de hârtie, îl despături şi îl lipi strâns de microfon.

— Bună seara, salută Simon pe un ton calm, intim. Am citit anunţul din „Magyar Nemzet”. În legătură cu zaidenpinciul alb.

— Zău?! zise glasul, o voce veselă, tinerească şi chiar puţin ironică. Înseamnă că dumneata eşti al treisprezecelea!

— Atunci, daţi-i drumul! Sunt un ghinionist.

— Până acum s-au prezentat cu dogi, schnauzeri, pechinezi, doar cu zaidenpinci nu! Mă credeţi sau nu, unul a venit şi cu un papagal! Vocea râse cristalin.

— Aha! Iar eu v-am vorbit de un pinci alb, doamnă.

Glasul se opri din râs.

— Bine, spuneţi! Maică-mea e lângă mine şi îşi roade unghiile de nerăbdare.

— Soacră-mea a făcut cunoştinţă cu căţelul ieri, când îl plimba pe boxerul nostru. S-a ţinut codiţă de ei până acasă. E şi-acum la noi. Trebuie să vă spun că arăta destui de jigărit.

— Unde locuiţi?

— În Óbuda, doamnă.

— Óbuda? Dumnezeule, cum o fi ajuns tocmai până acolo?!... Zău, mamă, aşa nu pot vorbi, aşteaptă o clipă!... Domnule, câinele răspunde la numele de Sanyi...

— Sincer să fiu, a uitat să-mi spună asta.

Glasul chicoti, apoi urmă:

— Acum câteva ceasuri a telefonat o femeie care zicea că lucrează până la ora nouă. După aceea ne aduce un zaidenpinci alb... deşi, să spun drept, nu prea credem în vorbele ei. Femeia părea să fie un pic deraiată. Cel puţin cam aşa aduce după vorbă.

— Ştiţi ce? zise Simon uitându-se la ceas. Aş avea o propunere. Pe la nouă şi jumătate aduc şi eu pinciul meu, şi decideţi care-i al dumneavoastră. E bine?

— O, sunteţi într-adevăr foarte amabil.

— E nimica toată, doamnă. Ce nu face omul pentru un mic câştig!

— Bravo. Dumneata chiar că nu suferi de pudoare!

— Nu-i genul meu. Are căţelul vreun semn particular?

— Are. Una dintre urechi... Care ureche, mamă?... Cea stângă. Da. Urechea stângă e puţin dantelată...

— Cum?

— Adică... puţin hărtănită. L-a muşcat de ea o potaie mare.

— Aha, am observat. Ăsta-i, mă rog.

— Interesant, şi femeia aceea la fel a zis. Eh, vom vedea. Locuim pe dealul Orbán. Ştiţi unde vine?

— Nu-i un loc rău! zise Simon plescăind din limbă. Adresa, dacă sunteţi amabilă.

— Strada Cucului douăzeci. Doamna Halmos. Aţi notat?

— Am notat.

Fără alte vorbe, Simon agăţă receptorul în furcă. Apoi îl ridică imediat. Introduse o fisă. Formă un număr. După ce se auzi apelul de câteva ori, se prezentă o voce de femeie.

— Alo, da, Kowarski.

— Săru-mâna, la telefon e Simon. Dacă sunteţi

amabilă, aş dori să vorbesc cu Elöd...

— Îl chem imediat, domnule Simon.

În timp ce aştepta, Simon îşi privi ceasul. Arăta opt treizeci şi opt. Aproape în aceeaşi clipă când minutarul sări la treizeci şi nouă, auzi glasul lui Kowarski.

— Te ascult, amice.

— Simon la telefon. Te-am sunat ca să-ţi spun că m-am hotărât. Din partea mea, putem porni la treabă.

Câteva clipe, tăcere.

— O.K., mă bucur, spuse Kowarski pe un ton câtuşi de puţin foarte bucuros. Ei, şi ce te-a determinat să iei hotărârea asta aşa, pe neve?

— Pot să-ţi spun. E o ocazie care nu mi se mai iveşte, cum se zice de obicei.

Scurtă pauză în receptor.

— Bănuiesc la ce te gândeşti... Şi? Nu ne pripim oare?

— Nu obişnuiesc să fac treburi pripite, răspunse Simon.

— Înţeleg. Aşadar, s-a ivit ceva care ţi se oferă pe tavă.

Iarăşi pauză.

— Cam aşa.

— E-n regulă. Vocea lui Kowarski se întări. În fond, de ce nu?! Să facem o probă. Continuă mai repede, mai apăsat. Deci, aşa cum ne-am înţeles! Ce modificăm?

— O Lada o mie trei sute.

— Bine. Şi când?...

— Să zicem, mâine la prânz.

— Excelent. Maşina funcţionează?

— Da.

— Perfect. Şi încă ceva. Nu mi-ar plăcea să se

încălzească prea tare motorul. De asta, îndată ce porneşti, vii urgent cu ea în garaj! Ne-am înţeles, domnul meu?

— Întocmai.

— La revedere la prânz, zise Kowarski.

— La revedere, zise Simon.

Agăţă receptorul înapoi în furcă, ieşi din cabină şi porni în direcţia opusă maşinii acoperite cu prelată.

Cu paşi iuţi, vioi, merse până la a doua intersecţie, apoi coti spre dreapta, pe o stradă principală de gradul al doilea. Merse iar până la al doilea colţ, de unde zări, aproape de al treilea colţ, o staţie de taxi. Era goală.

Stând la colţ, Simon îşi aprinse o ţigară. Pătrunse în stradela secundară. După zece-cincisprezece paşi se întoarse şi porni alene înapoi până la şirul de copaci ce mărginea strada principală. Privi spre stânga. În depărtare, la vreo jumătate de kilometru, se apropie fără grabă un taxi liber. Simon se întoarse şi iar pătrunse în strada secundară, luând sub observaţie, discret, doi pasageri ce treceră grăbiţi pe lângă el. Apoi făcând stânga-mprejur, se întoarse iar pe artera principală.

Taxiul trecu de intersecţie şi, cu motorul stins, trase lângă trotuar, în staţie. Simon se uită după el, din colţ. Porni cu aceiaşi paşi lenţi spre taxi. Se opri la câţiva paşi de becurile de frână ale maşinii verde-deschis, se întoarse cu spatele, trase adânc din ţigară.

Telefonul staţiei de taxi începu să sune. Semnul de „liber” al maşinii se stinse brusc şi şoferul ieşi repede.

Simon trecu pe celălalt trotuar. Scoase din buzunarul de la piept o pereche de ochelari de soare cu ramă metalică şi îi puse la ochi. Şoferul se duse la

telefonul staţiei. Simon aşteptă până când ridică receptorul. Azvârli ţigara, o strivi sub talpă, privi în dreapta şi în stânga de-a lungul străzii şi cu paşi calmi, iuţi, trecu strada.

Când ajunse la maşină, şoferul – un bărbat corpolent, în vârstă – se întoarse spre el, cu receptorul la ureche, şi îl privi. Ridicând mâna dreaptă spre acoperişul maşinii. Simon întrebă:

— Liber?

Şoferul dădu din mână în semn că nu şi îi întoarse spatele. Simon se aşeză repede la volan, trase portiera, răsuci cheia de contact şi în acelaşi timp apăsă pe accelerator.

Şoferul se răsuci pe călcâie şi cu un salt se aruncă asupra portierei din faţă. Simon se întinse spre dreapta şi apăsă pe butonul de siguranţă. Motorul răsună vuind; şoferul (după ce trase fără folos cu toată puterea de clanţă) apăru la botul maşinii şi îşi azvârli braţele pe capotă. Cu mişcări fulgerătoare, Simon băgă în marşarier şi acceleră. Taxiul ţâşni înapoi cu portiera din stânga-faţă deschisă, ajunse la intersecţie, apoi se năpusti cu zgomot mare pe stradela secundară.

Simon schimbă viteza şi între timp trase portiera. Cu viteză din ce în ce mai scăzută, atent la circulaţia din jur, trecu de câteva colţuri, apoi coti spre stânga, apoi spre dreapta şi iarăşi la dreapta. Coborî geamul şi îşi aruncă afară şapca cu cozoroc. Luă iarăşi câteva colţuri, până când – cotind iar de două-trei ori spre dreapta – ajunse lângă Lada.

Manevră trăgând foarte aproape de maşina acoperită cu prelată. Stinse luminile. Îşi consultă ceasul: arăta opt şi cincizeci de minute. Privi în sus spre clădirea din faţă.

Aproape toate ferestrele erau luminate. Geamul din stânga ferestrelor locuinţei lui Ágnes era acoperit cu o perdea groasă, prin care străbătea o lumină slabă, estompată. Simon coborî din taxi, privi de jur-împrejur. Strada era goală. Cu o singură lovitură doborî plăcuţa luminoasă de pe acoperişul taxiului şi o aruncă pe scaunul din faţă. Se duse în spatele celeilalte maşini, dezlegă şi dădu jos repede prelata de pe ea. Era o Lada 1300 galbenă, strălucind de curăţenie. Trăgând apoi prelata pe deasupra portbagajului taxiului, dinspre geamul din spate spre faţă, acoperi taxiul şi legă dedesubt prelata cu o viteză de profesionist.

Aruncă o privire iute spre fereastra întunecată, apoi se duse la portiera din faţă-stânga a Ladei. Aprinse bricheta, o ţinu în dreptul aripioarei de aerisire, unde discul manetei era implantat în ramă. Acoperind cu trupul flăcăruia, privi iar în jur. Dinspre artera principală, la cea mai apropiată intersecţie, se apropie de trotuarul opus un grup de cinci oameni ce râdeau veseli.

Discul se desprinse de geam cu un trosnet uşor. Simon împinse înăuntru micul geam de aerisire, vârî braţul, ridică butonul de siguranţă. Deschise portiera, se aşeză la volan şi trase uşa după el. Îşi scoase ochelarii de soare şi îi puse pe canapeaua de alături. Din buzunarul gecei de piele scoase un briceag mic. Îl deschise. Cu vârful lamei mici deşurubă cu iuţeală fulgerătoare şuruburile ce ţineau carcasa de material plastic a volanului. Obiectul cilindric se desfăcu în două bucăţi masive, Simon le azvârli în faţa scaunului din dreapta, pe preşul de cauciuc, îşi şterse fruntea transpirată, în timp ce privi în urmă spre partea opusă a străzii. Grupul ce se apropia – două femei şi trei

bărbaţi – ajungând la cabina telefonică se opri şi râseră toţi zgomotos, nu se ştie de ce.

Simon luă ochelarii de pe scaun, rupse unul dintre braţe. Cu mâna stângă pipăi cilindrul metalic al contactului: în micul orificiu pe care-l găsi pe partea stângă introduse ciotul de braţ rupt. Lama briceagului o înfipse sub inelul de cauciuc ce ţinea contactul de aprindere şi începu s-o mişte încet. Căpăcelul metalic se desfăcu păcănind, cilindrul se mişcă. Simon smulse cele patru fire de contact, scoase din lăcaşul său cilindrul de contact. Zăvorul volanului căzu bufnind pe preşul de cauciuc. Simon îşi şterse iar fruntea, cu un oftat eliberator.

Grupul din dreptul cabinei telefonice izbucni iar în hohote. Râsul lor izbucnea la răstimpuri aproape egale, ca într-o societate ai cărei membri spun pe rând bancuri. Simon legă laolaltă capătul firului negru cu cel al firului albastru, apoi trase afară butonul de şoc şi cu capătul firului roşu acţionă demarorul. Acesta începu să se învârtească, motorul bârâi. Simon băgă în marşarier. Maşina merse înapoi, apoi manevră scurt înainte, după care iar înapoi, şi opri strâns în faţa taxiului acoperit cu prelată.

Cei din grup îşi luau la revedere. Dând din mână, doi – un bărbat şi o femeie – porniră înapoi în direcţia de unde veniseră împreună cu grupul. Ceilalţi o luară înspre colţul opus.

Simon apăsă mai înăuntru butonul de şoc. Sudoarea îi curgea şiroaie pe frunte. Lada băgată în marşarier începu să împingă încet înapoi taxiul acoperit cu prelată, pe locul unde stătuse ea...

— JE 36-42!... Atenţiune, repet. Numărul taxiului verde-deschis care a fost furat: JE 36-42! Zona

dispariţiei: teritoriul cuprins între strada Rakóczi, Körut, strada Republicii şi strada Dózsa...

— Adică jumătate din oraş! exclamă Zuboly în microfonul deschis. Fii atent ce-ţi spun, bombonel, ăla a roit-o de mult de-acolo! Şoricel să fiu în botul pisicii de n-o fi ajuns acum pe la Cegléd!

— Nu ne pune beţe-n roate, o sută nouăsprezece! Exact încolo a pornit patrula URH, au făcut urgent un cordon în jurul teritoriului. Nu iese patruş'doiul de-acolo!

— Atunci să dăm buzna peste el, băieţi! bubui glasul lui Zuboly. Doar nu s-o fi evaporat în mămicuţa lui! Nu e nicio poartă pe care să poată încăpea! Şo pe el, băieţi, ne întâlnim la mijloc!

Răspunse o voce subţire, nazală:

— Nu merg, Pista, că mă buşeşti în bot. De când te cunosc, iau fiecare colţ cu sufletul la gură!

— Băieţi – interveni o altă voce – beliţi ochii la Zuboly, că nu glumeşte! De obicei vine din stânga şi goneşte cu viteză maximă. În medie trimite săptămânal la fiare vechi două maşini de miliţie.

Zuboly întoarse maşina cu un uriaş scrâşnet de roţi şi rânji la ei.

— Distraţi-vă cu rablele voastre! Cine dă o şampanie dacă-l prind eu?

O a patra voce strigă:

— Băieţi, dacă găsesc un morman de fier vechi, să ştiţi că nu-i un depozit de deşeuri, ci înseamnă că l-a găsit Pityu pe patruşdoi şi putem bea şampanie!

De undeva se auzi sirena unei maşini a miliţiei.

— Atenţiune, atenţiune! făcu apel centrala. Taximetrul e verde deschis, poartă numărul JE 36-42, repet: taximetru verde-deschis, cu numărul JE 36-42...

Zuboly stinse aparatul. Încetini pe artera principală

şi apoi opri în dreptul unei cabine telefonice. Scoase cheia de contact, coborî, căută câteva fise şi intră în cabină. Ridică receptorul. Formă un număr. Aşteptă.

— Alo, Zuboly la telefon, zise. Ei, cum stă situaţia?

— Dă o fugă mâine până la mine, se auzi vocea lui Kowarski. Ai şi tu un ce câştig.

— Asta-mi place. Deci gagiu-i bun?

— Bun? Puţin zis! Are stofă. E de încredere, nu-i umblă gura şi mai ales: nu-i snob.

— Perfect... Eh, eu plec, că o bestie a săltat un taxi şi acum îl căutăm.

— Nu mai spune!?

— În cel mult douăzeci de minute îl înhăţăm pe dobitoc. Numai să mă ferească Dumnezeu de amatori! Eh, ciao!

— Servus.

Zuboly puse receptorul în furcă, ieşi din cabină şi îşi aprinse alene o ţigară.

Cei trei ajunseră în dreptul lui Simon. La intersecţia din faţă apăru un taxi. Alergând la marginea trotuarului, femeia şi cei doi bărbaţi îl opriră. Până se urcară în taxi, Simon privi în sus spre ferestre, strângând în pumnul albit de încleştare schimbătorul de viteză.

Taxiul porni cu pasagerii săi. Simon împinse cealaltă maşină înapoi vreo doi metri. Apoi băgând în viteza întâi şi aprinzând în acelaşi timp farurile – luă startul de lângă trotuar în plină viteză, cu roţile scrâşnind asurzitor...

Câteva clipe mai târziu perdeaua din dreptul ferestrei camuflate de la etajul al doilea se mişcă. Un cap ciufulit spionă îndelung strada, spre maşina acoperită cu prelată. Apoi dispăru după perdea.

MIERCURI, ORA 21 ŞI 15 MINUTE

Până să se ivească femeia cu câinele la colţul străzii, Simon se şi afla de cinci minute acolo, la vreo cincisprezece metri de vila cu numărul 20, unde-şi parcase Lada cu botul în josul pantei.

Aprinse farurile şi conduse maşina în jos. Opri lângă femeia ce se apropia, trase frâna de mână. Coborî din maşină şi păşi repede spre femeie.

— Sanyika. O, căţeluşul meu scump, în sfârşit!

Se aplecă, îl trase spre el pe Seiden Pinge-ul ce se ferea urâcios. Femeia rosti cu voce răguşită:

— Bună seara. E al dumneavoastră câinele?...

Era o femeie aproape căruntă, cam de cincizeci de ani, cu dinţi lipsă; în mâna stângă avea o ţigară, dreapta în care ţinea lesa (mai exact cureaua legată de gâtul câinelui) o avea înfundată în buzunarul paltonului de postav verde, descheiat.

Cu căţelul pe braţ, Simon se ridică. Îi întinse femeii cinci sute de forinţi. Femeia privi banii, scuipă peste ei şi îşi aruncă ţigara.

— Asta-nseamnă la dumneavoastră recompensă bună?

Vorbea indispusă, ba chiar cu scârbă, răsuflarea îi mirosea a alcool.

Simon îşi vârî iar mâna în buzunar.

— I-aţi dat câinelui să mănânce?

— Ca să vă liniştesc, mi-a mâncat până şi cina. Ce credeţi? Am gătit o oală de papricaş, pentru bărbatu-meu! Noroc că lui nu-i prea place; l-ar fi ucis cu mine cu tot. Mai bine-aş hrăni un purcel decât pe ăsta...

— Bine, bine, uite încă cinci sute. O să-mi spună el

doctorul dacă a mâncat sau nu sărăcuţul. Eh, Dumnezeu să v-ajute!

Femeia îşi mototoli banii în buzunar şi plecă clătinându-se, fără o vorbă de mulţumire.

— Recompensă mare! bombăni în timp ce se îndepărta tuşind.

Simon se urcă în maşină. Azvârlind în spate căţelul ce chelălăia nerecunoscător, ambală motorul.

Străbătu oraşul în goană. Ajungând la Körut, parcă la vreo cincizeci de metri de casa unde locuia. Trânti portiera după ce apăsă pe butonul de siguranţă; montă la loc fereastra de aerisire. Luând sub braţ căţelul, urcă repede în locuinţă.

Pe parchetul din antreu găsi o scrisoare strecurată pe sub uşă, cu următoarea înştiinţare aşternută cu pastă de pix: „Vă invităm, în interesul dumneavoastră, să ne căutaţi urgent!...” Alături, telefonul Comisariatului de poliţie şi iscălitura: plutonier Körösi. Simon aruncă scrisoarea în coşul de gunoi din colţ şi, trăgând după el potaia ce scâncea, intră în cameră.

Se aşeză în fotoliul-scoică, îl puse pe căţel pe genunchi. Blana căţelului se murdărise, ochii îi erau obosiţi, chinuiţi, şi îl privea cu neîncredere, nervos. Simon cercetă atent animalul, căută semnul de pe urechea stângă; puse câinele jos pe parchet şi luă telefonul în poală.

Formă numărul, lipi un şerveţel de hârtie pe receptor. Vocea cunoscută, veselă, se prezentă îndată, ca şi cum ar fi aşteptat apelul.

— Bună seara. Sunt tipul din Óbuda, în problema căţelului...

— A, bună seara! Ei, ce e? Mama vă aşteaptă ca pe Isus Cristos! Nici femeia aia n-a venit încă... dar nu

mă surprinde.

— Nici pe mine, zise Simon. Am cercetat urechea căţelului. Aşa cum v-am spus, poartă semnul muşcăturii. Şi vă mai spun ceva. Cam pe la omoplatul stâng are o şuviţă de păr aproape neagră, roşcată în vârf. Iar la gât un colac roşu, o zgardă, sau aşa ceva. Corespunde?

— Corespunde exact. Înseamnă că e Sanyi! Dar de ce nu veniţi? Aţi promis că la nouă şi jumătate sunteţi aici.

— Răbdare. Abia a trecut de nouă şi jumătate. Să discutăm amănuntele.

— Amănuntele?

— Păi sigur. Doar nu vă imaginaţi că m-a lăsat rece „recompensa mare” din anunţul dumneavoastră!

— Înţeleg, se înăspri vocea fetei. Deci, asta era. Recompensa!... Ai răbdare, mamă, lasă-mă să vorbesc!...

În receptor se auzi o dispută scurtă, apoi răsună tare o voce uscată, bătrânicioasă – Simon o recunoscu îndată:

— Ce doreşti? Spune cât ceri, şi să terminăm odată!

— Ascultaţi ce vă spun! rosti Simon rar şi glacial. E unica ocazie să vă mai revedeţi javra asta, cu condiţia să-i daţi imediat receptorul înapoi fiicei!

Se lăsă o tăcere grea.

— Poftim, vorbeşte tu cu dânsul! se auzi vocea uluită a femeii.

Fata preluă receptorul cu un „Alo“ scurt.

— Răspunde-mi la întrebare, domnişoară, o somă Simon.

— Păi... nu ştiu... Urmă o scurtă consfătuire în şoaptă. Ne-am gândit la două-trei mii...

— Aşa? Aşa v-aţi gândit?! întrebă Simon ironic. Nu cumva, eventual, la cinci?

— Eventual. Nu credeţi că ceea ce faceţi acum e oarecum un... şantaj?

— Nu ţi se pare că ceea ce cred eu e o chestiune strict personală?

În receptor se lăsă linişte iar.

— Bine. Cât vreţi?

— Zece mii.

— Zece mii, repetă fata. Frumoasă sumă!

— În orice caz rotundă, adăugă Simon. Nu e mult, dar îmi acoperă cheltuielile. De fapt până acum am avut numai cheltuieli cu Sanyi, şi destul de pipărate. Fii atentă! Banii mi-i aduci dumneata. Unde anume, alegi singură. Până dimineaţă n-ai decât să-ţi storci pepenaşul ăla de pe umeri!

— Greşeşti dacă-ţi imaginezi că nu anunţ poliţia.

— Nici că ai putea face o prostie mai mare! Întâi că nu discut până nu mă conving de buna dumitale intenţie. Al doilea: cu şantaje nu realizezi decât cel mult că trebuie să renunţi la Sanyi. E limpede, nu?

— Da. Şi sună ca un roman poliţist tâmpit.

— O să sune mai puţin tâmpit, dacă nu-l complici şi cu poliţia. Plătiţi-l pe Sanyi, şi adio, nu ne mai cunoaştem. E foarte simplu, dacă mă asculţi. Telefonez mâine dimineaţă.

Simon puse receptorul în furcă. Îşi lăsă capul pe spate. Privea cu ochii mijiţi peretele. Căţelul şedea nu departe de el pe parchet, măsurându-l cu coada ochilor pe bărbatul nemişcat. Când şi când căsca, apoi cu ochii năpădiţi de lacrimi privea în gol. Nările lucioase i se mişcau cu tristeţe.

Trecură zece minute lungi. Simon se mişcă, luă telefonul din poală şi îl puse încet jos. Îşi scoase

pantofii din picioare. Se sculă şi, aşa cum era, se aruncă pe canapea, cu faţa în jos. După cinci minute dormea.

JOI, ORA 6 ŞI 57 DE MINUTE

Parcă nu trecuse nici jumătate de minut şi era dimineaţă, telefonul suna nebuneşte. Simon se mişcă, mâna i se împiedică pe ceafă într-un ghemotoc de păr. Ghemuit lângă gâtul său, căţelul dormea liniştit ca un copil. Ridicându-se în coate, Simon îl privi atent. Telefonul continua să sune insistent. Simon coborî de pe canapea, se întinse, se prăbuşi în fotoliu. Luă aparatul în poală, îşi frecă ceafa, ridică receptorul.

— Da…

— Domnul Simon? întrebă un glas de bărbat.

— El, zise Simon.

— Bună dimineaţa. La telefon e căpitanul Kovács de la comandamentul poliţiei. V-am trezit?

— Nu face nimic. Era timpul să mă scol.

— Îmi cer scuze. În fond, sunteţi în concediu. Cum aţi dormit?

— Păi… încă n-am izbutit să…

— Să vă gândiţi, nu-i aşa! râse Kovács. Ştiţi că vă căutăm, din pământ, din iarbă verde?

— Nu mai spuneţi! N-oi fi făcut vreo boroboaţă în somn?!

— Dimpotrivă, domnule Simon. Vroiam să vă mulţumesc pentru preţiosul ajutor pe care ni l-aţi dat ca să urmărim o pereche de hoţi periculoşi.

Simon se frecă pe tâmple. Se trase mai sus în fotoliu.

— Înţeleg. Deci există totuşi o pereche de hoţi. Şi

aţi şi descoperit-o.

— Din păcate, încă nu. Dar cu ajutorul dumneavoastră am făcut pas mare înainte. Prin faptul că v-au furat pe dumneavoastră, s-au legitimat, dacă pot spune aşa.

— Ştiţi ce? Aş fi mai bucuros dacă rămâneau necunoscuţi.

— Vă înţeleg. Dar în orice caz sunteţi absolvit de răspundere. Nu mai trebuie să restituiţi banii.

— Asta-i o treabă fainã. Numai că mi i-au luat şi pe ai mei, până la ultimul sfanţ.

— Repet, vă înţeleg. Şi tocmai din acest motiv v-aş ruga să ne acordaţi ajutorul dumneavoastră în continuare.

— Ajutorul meu?

— Mă gândeam că deoarece acum tot aveţi timp, aţi putea da o fugă până la noi.

— De ce?

— Am mai sta de vorbă despre alea două femei. Poate că ştiţi ceva interesant despre ele.

Simon şedea rigid în fotoliu. Schimbă receptorul în mâna dreaptă şi îl lipi de cealaltă ureche.

— Bine, dar v-am relatat în amănunt tot ce s-a întâmplat.

— Uite, domnule Simon, urmărirea asta o conduc eu. Dar denunţul nu mi l-aţi făcut mie. Ştiţi cum vine asta. Întotdeauna se găsesc mici amănunte, dintre care pe fiecare îl interesează altceva, în funcţie de concepţia ce o are unul sau altul în legătură cu identitatea făptaşilor.

— Adică, dumneavoastră aveţi deja o concepţie în privinţa asta?

Căpitanul oftă.

— Domnule Simon, dumneavoastră aţi dormit bine

noaptea asta, cel puţin aşa presupun. După cele petrecute, ieri, trebuie să considerăm asta un noroc. Eu în schimb stau prost cu somnul. Ghinionul meu. Imaginaţi-vă ce noapte aş fi avut dacă pe deasupra n-aş fi avut nicio concepţie.

Simon ridică sprâncenele surprins, se uită la câine. Lăsându-şi leneş capul pe labe, Sanyi îl privi la rândul său conciliant. „Eşti un brav tovarăş de dormit liniştit” – părea să spună ochii săi.

— E-n regulă. Când să vin?

— De la opt şi jumătate sunt la comandament. Când v-ar conveni?

— De pildă la opt şi jumătate.

— Excelent, domnule Simon. Vă mulţumesc şi vă aştept.

— La revedere. Simon puse receptorul în furcă.

Căţelul sări jos de pe canapea, merse cu paşi mărunţi la Simon, îl mirosi, apoi porni în recunoaştere prin cameră. Simon îl urmărea îngândurat cu ochii. Ridică receptorul, aplică pe el şerveţelul de hârtie. Formă un număr. După al treilea apel se auzi glasul limpede, calm al fetei:

— Da.

— Bună dimineaţa. Ai hotărât unde ne întâlnim?

— Ce-ai spune dacă telefonul ăsta l-ar asculta poliţia?

— M-ar durea-n cot. Am întrebat doar unde ne întâlnim, ca să-ţi predau căţelul. Orice ai afirma în afară de asta, e o fabulaţie. Şi-apoi, dacă ar sta cineva să asculte, n-ai fi început cu chestia asta.

— Dumneata ai un curaj nebun.

— Nu mă zugrăvi dumneata cum sunt sau nu! Răspunde-mi la întrebare.

Fata amuţi, apoi în cele din urmă răspunse:

— Ai câştigat. N-am anunţat poliţia. În loc de asta ne-am întrebat aproape toată noaptea, şi eu şi mama, dacă nu cumva se distrează cu noi vreun cunoscut idiot. Zău, nici eu, nici ea nu ne putem împăca deloc cu gândul că poate fi cineva atât de ticălos.

Simon se gândi o clipă.

— Atunci ai două posibilităţi. Ori te împaci mătăluţă cu gândul că cineva poate fi atât de ticălos şi aduci banii, ori te cramponezi de versiunea „cunoscutului idiot", şi vii fără bani. Dar nu te sfătuiesc s-o alegi pe ultima, în orice caz eu sunt pregătit de ambele variante. Ce zici?

— Nu exclud varianta „cunoscutului idiot", dar aduc banii. Să rămânem la stadiul ăsta. Dar dacă te-ai prezenta cumva cu noi pretenţii, oricât l-am iubi pe câine, poţi să-l mănânci copt! Înţelegi? Atunci poţi să te şi apuci să-l găteşti, fir-ar să fie!... Lasă-mă, mamă, în pace, sunt furioasă!

— Locul întâlnirii! rosti indispus Simon. Oricum am s-o stabilesc eu şi ţi-o transmit mai târziu.

— Zău? Atunci transmite-ne şi locul şi ora, blestematule, tip înfumurat ce eşti!

— În regulă! Restaurantul Gresham, ora nouă.

Simon puse receptorul în furcă. Câteva clipe rămase neclintit. Apoi puse aparatul din poală jos, se sculă; cu mişcări iuţi, economice, se dezbrăcă gol-goluţ şi merse în baie.

JOI, ORA 8 ŞI 26 DE MINUTE

Căpitanul Kovács intră, îi salută scurt pe cei doi subalterni. Îşi agăţă pălăria şi pardesiul în cuierul de birou.

— Tovarăşe căpitan, încep cu informaţiile culese din registrul de evidenţă, spuse plutonierul Körösi, care cerceta nişte foi. Una e lista femeilor din străinătate în jur de cincizeci şi cinci, şaizeci de ani. Nu conţine decât două nume. Michèle Morgan, actriţă din Paris, căsătorită, e pentru prima oară la Budapesta, şi Cornelia Withers, din Chicago, necăsătorită, milionară, activistă a mişcării feministe. Tot pentru prima oară, în trecere spre congresul consiliului femeilor sovietice. Amândouă locuiesc la hotelul Hilton.

— Cum?!... Căpitanul Kovács rămase cu gura întredeschisă. Asta-i tot?

— Ce să-i faci! zise plutonierul desfăcând larg braţele. S-a terminat sezonul turistic.

— Ia dă-mi foaia!... Căpitanul cercetă fila. Eh – zise maliţios, parcă pentru sine însuşi – acum n-ai decât să alegi care dintre ele-i hoaţă de cimitire!... Mi s-a prăbuşit tot mapamondul, plutonier! zise restituind foaia. Tot mapamondul, dacă te interesează.

Plutonierul continuă:

— Avem apoi furturile şi buzunărelile încă nedescoperite. Am subliniat cazurile petrecute în diverse cimitire. Anul acesta au fost depuse câteva reclamaţii, nu puţine, în diferite circumscripţii. Majoritatea cazurilor sunt direct legate de trei înmormântări de mare anvergură.

— Aha!... exclamă căpitanul, dar în aceeaşi clipă sună telefonul.

Celălalt tânăr – care până atunci fumase tăcut – ridică receptorul şi ascultă. Apoi i-l întinse căpitanului.

— La telefon locotenentul Somogyi, tovarăşe căpitan.

— Bună dimineaţa, Péter, zise căpitanul. Cum ai

dormit? Ce noutăţi ai?

— Servus. Nicio noutate bună, în schimb de dormit, am reuşit să dorm impecabil, ca de obicei. Sper că şi lumbago-ul tău te-a mai părăsit.

— Cu mici întreruperi. Ei, ce zici de „lista” femeilor din străinătate?

— Pot fi sincer? M-am distrat grozav.

— Eu ceva mai puţin, zise acru căpitanul. Lua-le-ar naiba, e cazul s-o pornesc de la început.

— Eh, nu e cazul chiar de la început. Pe Részvét Mitzi, alias Roska Mária, poţi s-o elimini. N-a mai dat niciodată pe-acasă. Trăieşte în Canada, aproape de Battleford, la o fermă, sub numele de Mrs. Mary Dourouge şi creşte tauri.

— Asta zic şi eu potrivealã, Péter!

— Se pricepe la asta! zise Somogyi modest.

— Şi copilul? Te întreb doar din curiozitate.

— Habar n-am ce s-a-ntâmplat cu odrasla. Részvét Mitzi a părăsit ţara la 19 august 1955, fără niciun fel de copil. Deşi în 17 iulie a adus pe lume o fetiţă la spitalul Robert Károly de pe Körut. Asta am aflat-o telefonic în cinci minute. Spitalul a înregistrat-o pe nou-născută sub numele de Roska Cecilia. Deocamdată ştiu numai atât.

— Prin urmare, Cecilia ar avea douăzeci şi cinci de ani. Aş fi curios să ştiu ce-a devenit.

— Să cercetez?

— Mă rog, dacă nu se nimereşte să ai altă treabă... Şi îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut.

— Chiar că nu ai pentru ce! Am să-ţi telefonez.

Căpitanul salută şi puse receptorul în furcă. Aşează pe masă foile luate de la plutonier.

— Mai e o problemă, tovarăşe căpitan, zise Körösi scărpinându-se după ureche. Pe Simon ăsta parcă l-a

înghiţit pământul. L-am sunat acasă şi-aseară la unşpe. Iar acum dimineaţa din nou.

— Şi nu răspunde?

— Nu.

— Hm. Înseamnă că are un somn sănătos.

— Somn? Eu am început să cred că omul ăsta nici nu există.

— E cam exagerat ce zici. Poate n-ai telefonat la orele cele mai potrivite.

Se auziră ciocănituri la uşă. Căpitanul făcu câţiva paşi înainte.

— Zău dacă mai ştiu când l-aş fi putut suna...

În odaie intră Simon. Salută.

— Tovarăşe plutonier, să-ţi prezint pe şoferul de taxi Simon József. Căpitanul îi întinse mâna lui Simon. Kovács. Mă bucur că vă pot cunoaşte. V-au arătat la poartă cum să ajungeţi?

— Cu o politeţe dezarmantă. Parcă ne-am mai întâlnit undeva, nu? îl cercetă Simon pe căpitan.

— Aşa e, domnule Simon. Dumneavoastră m-aţi transportat la cimitir. Mi-am dat seama de cum aţi intrat. Ce întâmplare! Dar poftiţi şi luaţi loc. Serviţi o cafea?

— De ce nu?!

Simon şezu. Se aşeză şi plutonierul Körösi, cu un oftat descurajat. Kovács luă loc în spatele biroului său. Celălalt tânăr ieşi fără a scoate o vorbă.

— Ţigări nu vă pot servi, că nu-s fumător.

— Mulţumesc, am să fumez una dintre ale mele, la cafea. Dar după cafea, cu îngăduinţa dumneavoastră, plec, că-s grăbit. Am câteva treburi de rezolvat până-n prânz.

— Normal, deci să trecem la fapte. Unde le-aţi lăsat pe alea două femei ieri?

— În spatele Teatrului de comedie, puţin înainte de a vă lua pe dumneavoastră.

— Ca să vezi cum e soarta, prietene!... N-aţi văzut încotro au pornit?

— Nu.

— Încercaţi să vă amintiţi: n-au spus ceva, orice mărunţiş, care să fi putut oferi vreun indiciu unde locuiesc sau ce fac? Sau ceva periferic?

Simon păru că se concentrează.

— Nu. De altfel, dacă aş fi auzit ceva, aş fi semnalat în condica de raport.

— Ei, da. Şi totuşi, despre ce au vorbit?

— Despre înmormântări. Au evocat frumoasele înmormântări de altădată. Ca două suflete care de cincizeci de ani se duc împreună la înmormântări, mână-n mână.

Căpitanul aruncă o privire iute spre plutonier.

— Despre înmormântarea cui au adus vorba? Nu au amintit ceva nume?

Lui Simon nu-i scăpă neobservat schimbul de priviri. Se gândi, apoi spuse:

— Nu. Nu-mi amintesc de niciun nume.

— Nici nu şi-au spus cumva pe nume? Măcar numele de alint?

— Absolut deloc.

— Atunci, ce şi-au mai spus una alteia?

— Nimic altceva. Au apreciat înmormântarea de ieri şi pe câteva anterioare, aşa, din punct de vedere estetic. Asta a fost tot.

— Hm. Nu-i cine ştie ce. Căpitanul privea mirat mâna lui Simon, pe care acesta şi-o ţinea strânsă pumn pe stomac. Ce vârstă puteau avea? Le-aţi putea descrie cum arătau?

— Amândouă erau în vârstă. Nu m-am uitat atent

la ele. Cea care şedea în dreapta parcă era ceva mai tânără şi mai înaltă. Pe cea din spatele meu n-am văzut-o.

— Înţeleg... Kovács privi în gol, apoi continuă: Domnule Simon, meseria mă obligă să vă informez că e vorba de două hoaţe periculoase, profesioniste, care s-au specializat cu predilecţie în înmormântări simandicoase şi lucrează cu o pricepere deosebită. Nu v-a atras atenţia vreun amănunt cât de mic, care ne-ar putea oferi sprijin în cercetare? Să zicem, vreun accent străin... sau orice altceva.

— N-am observat să fi vorbit cu accent. Din păcate.

— De ce din păcate? zâmbi Kovács pe neaşteptate.

— Pentru că mi-ar părea rău să vă scape din cauza asta un om suspectat, răspunse Simon întorcându-i zâmbetul. Cred că nu m-aţi întrebat fără motiv chestia asta cu accentul.

— Ba da, domnule Simon, trebuie să recunosc că a fost numai o întrebare de rutină... Eh, bine-ar fi fost să fi avut întrebări mai concrete!

Se întoarse poliţistul mai tânăr şi aşeză pe birou o tavă cu trei ceşti de cafea. Lângă ceşti era aşezată o pungă cu zahăr. Tânărul ieşi iar. Ceilalţi întinseră mâinile după ceşti.

— Atât de rău staţi? întrebă Simon suflând în ceaşca de cafea.

— Aproape că da, domnule Simon, aproape că da. Deşi azi-dimineaţă vă spuneam...

— Că aveţi o concepţie. De asta v-am întrebat.

Kovács îşi puse zahăr în cafea şi începu să amestece cu linguriţa.

— Dar uite că această concepţie a fost spulberată de fapte. Însă să nu vă imaginaţi că a fost vreo fantezie ad-hoc, în ciuda faptului că n-am dormit... Şi

totuşi, a trebuit să-mi iau rămas-bun de la ea.

Simon îşi aprinse o ţigară.

— Să sperăm că găsiţi alta până diseară. Una pe care să n-o mai poată răsturna faptele.

— Mulţumesc şi trag nădejde. Dar... Lângă căpitan sună telefonul. Scuzaţi! Puse jos ceaşca, ridică receptorul. Kovács la telefon.

— Somogyi...

— Am bănuit îndată. Numai tu poţi avea un ritm atât de uluitor!

— Eşti naiv. Aşadar, s-a descoperit într-un ritm atât de uluitor că cetăţeana pe numele de Roska Cecilia nu există. Cel puţin, ori nu are douăzeci şi cinci de ani, ori nu s-a născut la Budapesta. E un lucru hotărât, deşi ne continuăm cercetările. În schimb există o Roska Erzsébet. Şi acum, ţine-te bine. S-a născut în 1923, în comuna Jánoshida, adresa: sectorul XII, strada Pozsony 17 B!

— Cum?

— Ai auzit bine. La numai câteva străzi de locul unde şoferul tău de taxi le-a lăsat jos pe cele două femei. Descrierea persoanei: înălţime 1,75, blondă...

— Stop. Deocamdată atâta-i de-ajuns. Am să te chem.

Căpitanul puse receptorul în furcă. Îşi rezemă coatele pe birou şi zâmbi.

— Una peste alta, domnule Simon, acum aţi văzut ce uşoară-i meseria noastră. Deseori orbecăim în beznă. În orice caz, vă mulţumesc foarte mult că v-aţi ostenit să veniţi.

— E-un fleac. Simon se sculă. Măcar să vă fi putut ajuta cu ceva!

— O, să nu credeţi că n-aţi putut. Căpitanul îl conduse pe Simon spre uşă. Dacă aţi şti cât ajutor mi-

aţi dat, v-ar mira. Chiar aşa cum vă spun: v-aţi mira!

— Şi m-ar bucura, îl asigură Simon. Dacă mai aveţi nevoie, căutaţi-mă.

— Vă mulţumesc, domnule Simon. La revedere.

— La revedere.

Îndată ce se închise uşa, Kovács se întoarse îngândurat la birou, ridică receptorul şi formă două numere.

— La telefon Kovács, spuse când se prezentă cineva la celălalt capăt. Scuză-mă, dar am avut un oaspete. Acum putem sta de vorbă. Aşadar acea femeie de pe strada Pozsony e sora lui Részvét Mitzi.

— Soră vitregă, îl corectă Somogyi. Részvét Mitzi, aşa cum ţi-am spus, a fost înmatriculată în registrul de naşteri la Jánoshida după părinţii adoptivi. A ajuns acolo desigur dintr-un cămin de copii părăsiţi. Unde anume s-a născut, în ce familie, chiar că nu avem cum să ştim.

— Îmi permiţi o întrebare amicală, Péter?

— Pofteşte.

— Să încercăm să aflăm.

În receptor se auzi un oftat.

— Asta-i puţin cam greu.. Dar, la ce bun? Ştii, Albert, că eu nu mă cramponez...

— Ştiu, Péter, ştiu foarte bine!

— Şi când afirm o dată că Részvét Mitzi e în Canada...

— Atunci pot pune mâna-n foc că e acolo. O ştiu şi pe asta. Dar acum ascultă-mă şi pe mine! Există o hoaţă de buzunare profesionistă ce dă lovituri în cimitire şi care cândva a plecat în străinătate. Are aici o soră vitregă, care pe neaşteptate ajunge în legătură cu un şir de fărădelegi petrecute în cimitire. Şi are o tovarăşă de furt, tot femeie, care şi în celelalte

privinţe aminteşte fenomenal de Mrs. Mary Dourouge din Canada, numită cândva Részvét Mitzi, respectiv Roska Mária. Te rog crede-mă, eu nu neg faptul concret că Részvét Mitzi trăieşte în Canada. Dar cineva e aici. Cineva a şezut în spatele şoferului; cineva face aceste nelegiuiri. Şi până nu ştiu cine e persoana, pentru mine se numeşte tot Részvét Mitzi şi vreau să aflu despre ea tot. Chiar dacă nu e decât spiritul ei şi chiar dacă mă contrazic cu logica vie, concretă.

— Înţeleg. M-ai convins, răspunse Somogyi morocănos. Am să-ţi aflu despre femeia aia tot ce poate fi aflat.

— Eşti un as al meseriei! spuse căpitanul.

— Iar tu campionul retoricii. Servus.

— Servus! salută căpitanul punând receptorul în furcă. Privi la plutonier. Spune-mi, Körösi, nu te-a surprins ce puţine ştie Simon ăsta?

— Păi, ce-i drept, nu prea mult. Tocmai voiam să vă spun.

— Hm. Atât de puţine, încât e aproape suspect. Am avut senzaţia ca şi cum... ne-ar fi ascuns cu bună ştiinţă ceva.

Plutonierul Körösi se scărpină în vârful capului.

— Tovarăşe căpitan, un singur lucru nu-l înţeleg. De ce i-aţi destăinuit că am ajuns într-un punct mort.

— Pentru că ăsta e adevărul. Am ajuns într-un punct mort. Ar fi trebuit să mint?

— A ascunde, încă nu înseamnă minciună. Dumneavoastră ne-aţi spus.

— Aşa e. Dar numai în cazul când are un sens. Şi asta tot eu am spus-o. Or, n-am văzut niciun motiv să-i ascund lui Simon că orbecăim în gol.

— De ce? Orbecăim?

— Ei, nu chiar. Asta ne-ar mai lipsi! spuse căpitanul aruncându-i o privire enigmatică.

JOI, ORA 8 ŞI 45 DE MINUTE

Simon intră în restaurant şi îşi roti privirile asupra meselor. În sală nu mai erau decât ici-colo câţiva întârziaţi la micul-dejun, mai ales oameni în vârstă. Simon se aşează la o masă din apropierea intrării. Se prezentă un chelner tânăr, în veston alb, cu papion...

— Adu-mi nişte ouă cu şuncă, spuse Simon.

Băiatul curăţă masa.

— Cum doriţi ouăle, mai moi?

— Da. Şi adu-le repede. Dacă te întorci în cinci minute, primeşti bacşiş triplu.

— O.K.. Ce băutură?

— Nimic.

Simon scoase din buzunar un ziar proaspăt, îl deschise şi începu să citească.

— Ce fel de condimente? întrebă băiatul.

Simon ridică încet capul din ziar.

— Întrebările nu le plătesc. Numai viteza.

— O.K.! râse mânzeşte băiatul şi porni ca vântul.

În mai puţin de patru minute *ham and eggs*-ul sfârâia în faţa lui Simon. Băiatul aduse şi un coş cu pâine. Cu mişcări iuţi, Simon tăie mâncarea în bucăţele, pentru a se răci mai repede. Luă o felie de pâine, rupse din ea, muie bucata în gălbenuş şi o vârî în gură.

— Vă pot aduce şi chifle sau cărnuri, zise băiatul.

Simon scoase bani din buzunar, îi privi şi îi puse în palma chelnerului.

— Am altă rugăminte. Dacă vezi că se aşază la

masa mea o femeie, nu mai veni să întrebi ce pofteşte.

— O.K., rânji băiatul.

— În loc de asta, la nouă şi zece minute fix adu un tonic şi un pahar şi pune-le în faţa ei. Mersi!

— La fel. S-a făcut.

Băiatul se retrase.

Simon mâncă fără grabă, mestecând maşinal. Când termină, îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate cu ziarul său. Băiatul apăru, strânse tacâmurile şi curăţă masa.

La ora nouă şi un minut apăru o femeie palidă, cu păr creţ, roşcat. Purta un pulover cu guler înalt şi cizme, pe umeri o manta de ploaie bleumarin. Privirile ei măturară tot localul, apoi se fixară asupra bărbatului tânăr ce şedea singur la masă. Simon împături ziarul şi arătă cu el spre scaunul aflat de cealaltă parte a mesei. Fata veni lângă masă.

— Deci dumneata eşti din Óbuda, spuse în loc de salut şi scoase mantaua.

— Nu-s din Óbuda. Am spus doar aşa. Şezi, Cecilia.

Mantaua de ploaie se opri în aer; fata începu să-l cerceteze atent pe Simon. Apoi se aşeză cu o faţă duşmănoasă, îşi puse în poală poşeta cilindrică de piele. Abia după aceea vorbi:

— Din clipa când ai închis telefonul fără să mă întrebi cum arăt, ştiam că dumneata mă cunoşti.

— Greşeşti. Nu te cunosc. Serveşti ceva?

— Nu servesc nimic. Să rezolvăm afacerea noastră. Unde-i câinele?

Simon îşi rezemă comod coatele pe masă.

— Nu te grăbi, zise încet. Şi mai ales nu mă lua drept tâmpit. Dacă între timp dumneata ai anunţat poliţia, atunci în clipa asta tranzacţia noastră e

urmărită de o sută de ochi deodată. Şi-l dau pe Sanyi numai când mă conving că nu te-a urmărit nimeni.

— Cum vrei să te convingi de treaba asta?

— Lasă pe mine. Ai adus banii?

Fata se întoarse cu dispreţ.

— Norocul dumitale e că la noi în familie banul n-are nicio importanţă...

— Ăsta-i norocul domniilor-voastre, nu al meu.

— Norocul nostru ar fi fost să nu ne ieşi dumneata în cale.

— Asta-i adevărat. Eu, ce-i drept, nu stau atât de bine încât să nu aibă importanţă tutunul.

— M-ai înţeles greşit. Nu pentru că am avea prea mulţi am zis că nu are importanţă.

— Dar aveţi, totuşi. Nu?

Cecilia se făcu că nu aude.

— Sunt oameni al căror obraz nu depinde de starea lor materială. Despre asta n-ai aflat încă, nu?

Simon zâmbi abia perceptibil şi o privi ţintă. Fata avea gene lungi şi nări frumos arcuite, voluntare, nervoase. Aşa cum întorsese capul, de la bărbie îi alerga spre gât o venă fină sub pielea transpirată.

— De fapt nu-şi feşteleşte omul prea mult obrazul când poate locui într-o casă ca a domniilor-voastre.

— De unde ştii în ce casă locuiesc?

— Am văzut-o, zise Simon ridicând din umeri. Merită dintr-o ochire vreo cinci milioane.

Fata îl privi pătrunzător.

— De unde mă cunoşti dumneata?... Răspunde-mi!

Simon îi întoarse privirea glacială.

— Dacă ai şti ce nevinovat sunt de întâlnirea noastră, ai rămâne cu gura căscată... Cecilia!

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Dumneata spuneai – continuă Simon – că aveaţi

noroc dacă nu vă întâlneaţi cu mine. Ei bine, imaginează-ţi că exact aşa stau şi eu cu domniile-voastre.

— Aiureli. Dar desigur că vrei să spui ceva cu asta.

— Exact. E cel mai mare ghinion din viaţa mea că m-am împiedicat de voi. Atât.

— Sărmanul! Mi-e frică să nu mi se rupă inima! Câte neplăceri ţi s-au tras până acum de la noi!

Simon mimă mirarea.

— Cum?... Dumneata nu ştii?!...

— Ce-ar trebui să ştiu? îl privi fata cu neîncredere.

Simon vorbi cu destulă indiferenţă:

— Păi, că mama dumitale frecventează cu predilecţie înmormântările simandicoase.

— Şi ce-i cu asta?

— Aşadar ştii. Dar ştii şi pentru ce?... Hm? Răspunde-mi! Ştii sau nu?

Fata îl privi gânditoare.

— Cred că dumneata eşti nebun.

— Crezi?... Simon îşi puse palmele pe masă. Mă scuzi, dar trebuie să ies o clipă afară.

Se sculă, ieşi în holul gol, la telefonul public. Ridică receptorul, introduse o fisă. Îndată ce formă numărul, i se răspunse. Simon auzi vocea uscată, bătrânicioasă a unei femei:

— Alo!

— Doamna doctor Halmos?

— Da.

— Atunci să stăm un pic la taclale. Am constatat cu bucurie că Cecilia nu ştie ce scop au vizitele făcute la cimitir.

Pe fir se lăsă tăcere. Simon aşteptă răbdător.

— Cine eşti dumneata? se auzi întrebarea, puţin răguşit şi slab.

— Vă spun. Simon trase adânc aer în piept. A fost odată, ca niciodată, un tânăr flăcău sărman, care lucra în trei schimburi. Să zicem că era strungar. Într-o zi omul ăsta sărac şi-a îngropat tatăl bătrân ostenit. Iar la înmormântare s-a nimerit să aibă în buzunar leafa: simbria lui pe o lună, câştigată cu lungi, grele ore suplimentare...

— Continuă! I-au furat-o.

— Aţi câştigat! I-a săltat-o din buzunar cu o dibăcie de virtuoz o hoaşcă vagaboandă care se plictisea. Bietul strungar! Când şi-a dat seama că a doua zi nu are ce să-i dea de mâncare nici copilului său, şi-a jurat s-o caute pe scârba de hoaţă. Întâi a reuşit să afle cine e. Apoi a făcut cunoştinţă cu căţelul...

— A, deci dumneata eşti!? Vocea doamnei Halmos tremura de emoţie. Fata ţi-a adus banii, lovite-ar damblaua să te lovească! Dacă te-ai lefterit într-adevăr, ţi-am plătit paguba! Ce mai vrei? Unde-i Cecilia?

— Să nu urlăm, o rugă Simon. Să discutăm. Să lichidăm chestia asta.

Doamna Halmos îşi drese glasul pentru a se stăpâni.

— Bine, în privinţa asta ai dreptate... Poftim, continuă!

— Ce? Povestea?

— Cum mi-ai dat de urmă? Treaba asta nu i-a reuşit încă nimănui. Uite: am fost sinceră.

— Eh... ulciorul nu merge de multe ori la apă, doar ştii şi dumneata.

— În regulă. Vocea bătrânei deveni iar sigură. Stoarce-ţi imaginaţia. Dar cât poţi mai scurt.

— O sută de mii, zise Simon. Şi cât mai repede.

— O! Şi ce oferi în schimb?

— Pe Sanyika, drept garanţie că am să uit.

— Hm. Nu-i mult!

— Tăcerea mea, scârba dracului, e mai mult decât puteai să speri!

— Tăcerea în faţa cui?

— A Ceciliei şi în faţa anumitor funcţionari de stat pe care-i roade o teribilă curiozitate.

În receptor se auzi un oftat lung.

— Eh, ascultă ce-ţi spun, mă, escroc mărunt! Am să-ţi dau răspunsul cuvenit. Sunt nevinovată, n-am avut niciodată de-a face cu poliţia. Şi n-o să am nici de-acum încolo. Asmuţă-i liniştit asupra mea, şobolan împuţit! Dar n-au să găsească nicio dovadă împotriva mea, nici ei, nici dumneata. Sunt gata să mă socotesc. Ai greşit când ai crezut că fac pe mine din pricina dumitale! Ascultă, micule, prea eşti bătut în cap ca să ştii tot!

— Aha...

— N-o să te creadă nici Cecilia. Dar, ştii ce? Cel puţin îmi iei din cârcă grija unei spovedanii.

— Şi câinele?

— N-are decât să putrezească împreună cu dumneata! răspunse calm bătrâna, aproape ca pe o sugestie.

— Înţeleg. E-n regulă, spuse Simon şi puse receptorul în furcă.

Când se întoarse la masă, în faţa Ceciliei se şi afla sticla şi un pahar.

— Cum ţi-a dat prin cap să-mi comanzi tonic?

— N-am comandat absolut nimic, răspunse Simon cu o mutră indiferentă şi se aşeză.

— Nu? Aşa mi-a spus puştiul ăsta. Cecilia ridică din umeri şi-şi turnă băutura în pahar. Pesemne mi-a ghicit gândurile. Mi s-a făcut o sete teribilă şi eu nu

beau decât tonic.

Simon îşi consultă ceasul.

— Bea-l şi hai să mergem.

— Unde?

— Nu departe, dar până una, alta facem câteva ocoluri. Nu mai e nevoie să spun de ce...

— Nu-i necesar... Cecilia bău, puse paharul pe masă. Mă refer la ocoluri. Nu merita nici măcar să ne întâlnim pentru suma asta prăpădită, darmite un circ întreg cu poliţia!

— Îţi înţeleg punctul de vedere, zise Simon ridicându-se. Dar recunoaşte şi dumneata că nu pot risca. „Suma asta prăpădită" ar putea însemna pentru mine câţiva ani de închisoare. Şi-acum pornim. Tonicul l-am plătit când m-am întors.

— Nu mai spune! O pui şi pe asta la socoteală?

— Nu. Face parte din trataţia mea...

— Dumneata eşti un delincvent pedant, zise fata în timp ce înainta spre ieşire. Destăinuie-mi: pedanteria se plăteşte şi în cazul găinăriilor?

— Ca pretutindeni, confirmă Simon dând din cap.

În parcajul larg Cecilia se îndreptă spre un Opel Manta roşu aprins.

— Nu acolo! zise Simon. Vino după mine.

— Nici vorbă! Mulţumeşte-te să te urmez cu maşina mea!

Simon se răsuci pe călcâie.

— Cunosc metodele copoilor. Dacă şi-au montat în maşina dumitale blestematul de receptor magnetic, pot să dispar eu cât vreau din ochii lor, că tot mă înhaţă! Pricepe odată că nu pot fi luat de fraier!...

Se priviră ţintă. Ploua mărunt. Pe nări le ieşeau aburi.

— Dumneata eşti nebun, ridică iar din umeri fata şi

porni. Mă aşez pe canapeaua din spate.

— Nu-mi pasă chiar dacă te aşezi în portbagaj! Numai să încheiem odată toată tărăşenia asta!

— Zău? aruncă după el Cecilia. Când tocmai voiam să te rog să mai zăbovim puţin împreună...

Ajunseră lângă Lada. Simon deschise iute portiera, sări înăuntru, cu mâna dreaptă ridică siguranţa portierei din dreapta spate. În timp ce fata se urcă, motorul începu să bârâie. Simon ieşi din parcaj.

Cotind des, străbătu câteva străzi. Fata îl urmărea curioasă, pe furiş. Simon ajunse pe chei, apoi o luă spre est pe malul Dunării. Apoi iar părăsi cheiul şi înaintă pe strada Napfürdö pavată cu bolovani, mărginită de garduri şi maidane pustii, în direcţia podului Árpád. După un timp frână şi se opri în dreptul unei porţi.

— S-a întâmplat ceva? Sau mai eşti urmărit? întrebă în bătaie de joc Cecilia. Că ăsta-i un teren de sport. Aici ţii câinii furaţi?

— Doar nu ţi-ai imaginat că-i ţin acasă la mine?!... Simon stinse motorul. Se întoarse spre fată. Fă ce-ţi spun. Coboară şi aşteaptă-mă până-l aduc pe Sanyi. După aceea îmi dai banii şi eu plec.

— Dumneata ai înnebunit! Mă întorc pe jos până la maşina mea pe ploaia asta?

Simon clătină din cap încet.

— Din partea mea, te întorci cum pofteşti.

Schimbară priviri reci. Pe lângă ei vuiau automobile, cu zgomot când mai tare, când estompat, alunecând pe carosabilul ud.

— Dumneata nu eşti nebun. Eşti cu totul altceva...

— Coboară, te rog...

Cecilia se supuse. Coborî şi Simon şi închise portiera. Ocoli maşina.

— Mai e ceva, Cecilia... – începu şi merse în faţa fetei, care îşi ridică ochii la el. Ceva despre care trebuie să-ţi vorbesc. Ia uită-te la capul meu. Nu vezi ceva ciudat pe el?

Ochii fetei se deschiseră miraţi, întinse puţin gâtul înainte. Colierul scurt zornăi estompat sub bărbia ei. Aerul ieşi cu o singură explozie din pieptul ei, genunchii i se înmuiară. Simon o apucă de mijloc, o ridică în braţe şi o duse pe canapeaua din spate a maşinii. Închise portiera. Ocoli iar maşina, se aşeză la volan. Porni motorul şi îşi continuă drumul.

În ziua aceea Szantó Ivanné, născută Roska Erzsébet, ieşi din baie mai târziu ca de obicei. Vremea în răcire, ploioasă, îi prelungise binişor somnul de dimineaţă. Răsuflând încă greu din pricina aburilor, pe cap cu nelipsita caschetă de cauciuc, îşi împachetă cu cremă faţa. Se simţea liniştită şi privindu-se în oglindă era convinsă că arată cu zece ani mai tânără decât în realitate.

La apelul telefonului nu reacţionă în niciun fel. Îşi termină tacticos de întins crema, înşurubă la loc capacul creuzetului. Telefonul amuţi. Îşi luă din cuierul de pe uşa băii halatul bleu-ciel şi îl îmbrăcă pe trupul ei puţin veştejit, dar longilin, neatins de îngrăşare, cu osatură puternică. Ieşi pe uşă. Trecu în dormitorul căptuşit pe jos cu covoare afgane. Pe uşa înaltă, cu două canaturi, ieşi în hol, unde se lăsă comod în fotoliul uriaş din apropierea uşii. Alături, lipit de perete se afla un scrin cu multe sertare, din lemn lustruit, pe care era aşezat un aparat telefonic de culoarea untului. Roska Erzsébet se apucă să-şi întindă rămăşiţele cremei pe mâinile lungi, osoase.

După cinci minute telefonul sună iar. Femeia ridică

receptorul şi, dregându-şi glasul, îl lipi de ureche.

— Servus! se auzi sec cunoscuta voce femeiască uscată, nervoasă, plină de nerăbdare. Te sun a treia oară, ce dracu! Eşti trează?

— Nu dormeam.

— Te-am întrebat dacă eşti trează!...

— Bineînţeles că-s trează. Ce naiba te-a apucat...

— Fii atentă la mine şi nu mă întrerupe, Erzsi! S-ar putea să dăm de bucluc! Nu-i sigur, dar nu vreau să risc nimic. Din clipa asta nu mă mai suna şi nu mă căuta, până nu mă prezint eu! Ai reţinut?

— Da, răspunse Roska Erzsébet cu o faţă împietrită.

— Oricine s-ar interesa, nu mă cunoşti! E valabilă versiunea veche! Şi-acum, închide aparatul!

Roska Erzsébet apăsă cu mâna stângă pe furcă în aceeaşi clipă când pe fir se auzi ţăcănitul scurt al celuilalt receptor. Apoi aşeză şi ea încet receptorul în furcă.

Şezu multă vreme încremenită, cu ochii pironiţi în gol. Apoi se sculă, ieşi pe o altă uşă în antreul spaţios şi merse în bucătăria ce se afla chiar lângă uşa apartamentului. În bucătărie îşi umplu un pahar cu apă. Dintr-o sticluţă de medicamente aflată pe frigider scoase două pastile şi le înghiţi cu apă. În clipa aceea răsună soneria.

Roska Erzsébet puse jos paharul, ieşi în antreu. Se uită afară prin vizor. Zări un bărbat cu pălărie, zvelt, în pardesiu de culoare închisă, cu un zâmbet liniştitor pe buze. Szantó Ivanné deschise uşa.

— Săru’mâna, bună dimineaţa! salută bărbatul ridicând pălăria şi se uită în sus la femeia mai înaltă decât el cu vreo jumătate de cap. Sunt căpitanul de poliţie Kovács Albert. Doamna Szantó?

— Da, zise Roska Erzsébet. Szantó Ivanné. Se uită la legitimaţia ofiţerului şi făcu un pas înapoi. Poftiţi!

— Mulţumesc.

Bărbatul intră cu pălăria în mână, femeia închise uşa.

În hol se afla o masă de sufragerie de dimensiune mijlocie. Roska Erzsébet îşi aşează palma pe ea şi se întoarse spre bărbat.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, stimată doamnă Szantó.

Femeia dădu din cap.

— Luaţi loc. Nu vă dezbrăcaţi de pardesiu?

— Nu. Nu vă răpesc decât câteva minute. Şi eu sunt teribil de grăbit... Căpitanul îşi trase un scaun şi se aşează. Ca să încep cu miezul: e vorba de Roska Cecilia.

— Roska Cecilia?... Roska Erzsébet îşi compuse o mutră surprinsă. Îşi trase şi ea un scaun şi se aşează cu braţele încrucişate pe piept. Cine e?

— Cum? N-o cunoaşteţi pe fata surorii dumneavoastră vitrege Roska Mária?

— Aud pentru prima oară de ea! Iar pe sora mea vitregă n-am mai văzut-o de treizeci de ani.

— Dumnezeule! De pe la sfârşitul anilor patruzeci?

— Da. Şi după aia se zice că a plecat din ţară prin cincizeci şi patru sau cincizeci şi cinci.

Kovács oftă adânc, descurajat.

— Sunteţi foarte sigură că nu vă amintiţi de copila aia?

— Repet: habar n-am avut ce se întâmplă cu Mitzi. De unde ştiţi că ar exista un copil?

— Vă pot spune. Potrivit condicii de înregistrări a spitalului de pe calea Robert Károly, Roska Mária a dat viaţă la 17 iulie 1955 unei fetiţe. Copilul a fost

înregistrat cu numele Roska Cecilia.

— Ia te uită ce-a mai făcut Mitzi asta!... Şi ce s-a întâmplat cu copilul?

Kovács zâmbi deznădăjduit.

— Vedeţi, tocmai asta voiam să vă întreb.

— Dar... de ce? De ce pe mine?

— Foarte simplu. Ministerul de externe, respectiv secţia de resort, a primit de la ambasada Canadei o adresă de cercetare potrivit căreia Roska Cecilia, pe care n-o cunoaştem nici dumneavoastră, nici noi, a moştenit o avere considerabilă de la o oarecare Mrs. Mary Dourouge.

— Aha... Şi această oarecare... Mary Dourouge...

— Exact. Este una şi aceeaşi cu sora dumneavoastră vitregă, Roska Mária.

— Iisuse! zise Roska Erzsébet cu totală indiferenţă. Doar n-a murit Mitzi!?

— Ba da, oftă căpitanul. Se pare că oamenii-s muritori şi în Canada... Dar acum puneţi-vă imaginar în situaţia noastră. Avem deci în devize considerabila avere pe care – nici nu e nevoie să vă spun – am primi-o cu multă plăcere în ţară. Şi ca s-o vedem aici, n-ar trebui decât s-o găsim pe Roska Cecilia, care la o socoteală simplă abia a trecut de douăzeci de ani.

— Şi n-o găsiţi.

— Nici în cer, nici pe pământ. Făcând cercetări după numele de Roska, am găsit spitalul unde s-a născut... şi în treacăt spunând, şi pe dumneavoastră, dragă doamnă Szantó. Dar de la spital, parcă a înghiţit-o pământul pe Cecilia. Nici măcar nu bănuiţi pe unde ar putea trăi?

Roska Erzsébet îl privea cu o faţă neclintită pe ofiţerul de poliţie. Clătină încet din cap.

— Îţi stă mintea-n loc!... N-aş fi crezut că Mitzi asta

să mai facă surprize şi după moartea ei!

Priviră amândoi în gol. Roska Erzsébet îngândurată, căpitanul cu reală amărăciune.

— Eh. Vă mulţumesc, rosti ultimul ridicându-se în picioare. Şi nu vă supăraţi că v-am răpit din timpul atât de preţios.

— O, nicio supărare, zise Roska Erzsébet sculându-se şi ea cu o expresie mult mai simpatică pe faţă. Îmi pare într-adevăr rău că nu v-am putut ajuta. Ştiţi... părinţii mei au fost gospodari săraci într-o comună. La Jánoshida. Pe Mitzi au luat-o aşa, de suflet, de undeva prin Liga Naţională. Apoi, după ce a fugit de la noi şi şi-a luat zborul, familia n-a mai vrut să audă de ea... Ştiţi cum e, doar...

Kovács dădu din cap afirmativ.

— Da. Aşa a fost atunci. Dar, întâmplător... nu ştiţi cine erau adevăraţii părinţi ai lui Mitzi? Unde s-a născut?

— Habar n-am. Tata da, el absolut sigur ştia. Dar... unde-i el acum!?

— Înţeleg. Sărut-mâna. Şi încă o dată scuze!

— N-aveţi pentru ce. La revedere!...

După ce îl conduse pe Kovács şi încuie uşa, Roska Erzsébet se întoarse în hol şi se rezemă de masă. Aerul îi ţâşni printre dinţi şuierând.

— Sssshiii, ce vicleni sunteţi, dumnezeii voştri!... Răsuflă adânc şi privind telefonul şuşoti: Mitzi, Mitzi, ce nas ai!...

JOI, ORA 9 ŞI 56 DE MINUTE

Halmos Cecilia deschise ochii şi privirile îi căzură asupra unui lavoar mare de tablă. În lavoar se afla

Sanyi şi o privea pe ea trist, lingându-se pe bot cu lipăituri slabe. Privirile Ceciliei alunecară mai sus pe perete şi se opriră asupra rozetei unui duş. Fata se cutremură şi se uită în jur.

Şedea pe un scaun scund, împletit din papură, în colţul unei încăperi strâmte, căptuşită pe o lungime de doi-trei metri cu teracotă albă, crăpată şi ciobită. La stânga ei, chiar în apropiere, un mâner de closet. Încheieturile mâinilor ei erau legate cu sfoară subţire, braţele îi erau trecute pe după capacul ridicat al veceului, aşa fel încât – fără a fi insuportabil pentru trup – alcătuia o înlănţuire solidă cu capacul de lemn. Cecilia trase adânc aer în piept şi ţipă cât putu.

Se auziră paşi. În partea opusă duşului primitiv, apăru în uşă bărbatul în geacă de piele, cu faţa absentă, marcată de oboseală. Încrucişându-şi mâinile pe piept, se rezemă cu umărul de tocul uşii.

— Nu-ţi chinui coardele vocale, spuse calm. Eşti pe un teren mocirlos, părăsit. Nu există nicio aşezare pe aproape, şi la câteva sute de metri jur-împrejur nu sunt decât vile de vară.

— Şi de asta m-ai legat de closet ca pe un câine?

— Te-am legat din două motive. Primul, că trebuie să plec, al doilea, în caz de nevoie să-l poţi folosi, chiar dacă cu oarecare dificultate.

Cecilia dădu din cap.

— Practic.

— Da. Deşi, ce-i drept, nici pe departe estetic. Dar n-am avut de ales. Şi toată treaba asta n-are să dureze mai mult de câteva ceasuri.

Tăcură. Cecilia îl studie din cap până-n picioare pe Simon.

— Mai devreme ziceam că dumneata eşti un găinar mărunt.

— Şi că sunt nebun, rosti Simon dând afirmativ din cap. Dar mai târziu ai retractat asta.

— Le retractez pe amândouă. Dumneata eşti un monstru comun. O bestie.

Simon zâmbi şters.

— Cu toate că nu ştii încă tot.

— Mi-e de ajuns cât ştiu, câte s-au întâmplat până acum. Dumneata eşti în stare de orice.

— Asta chiar o crezi, sau e doar o figură de stil?

— O cred, zise Cecilia sumbru. Ba mai mult, o ştiu.

Bărbatul dădu iar din cap.

— Asta îţi uşurează treaba. În sensul că trebuie să-ţi comunic câteva lucruri pe care aş dori să le iei în serios. E în folosul amândurora să mă crezi că nu glumesc.

— Ai demonstrat-o de-ajuns. Treci la obiect. Ce vrei să faci aici cu mine?

— Nimic. Ai să şezi aici unde eşti. Iar în caz că mă întorc, ori îţi dau drumul...

— Ori?

Simon rosti indiferent, încet:

— Ori te omor.

Tăcură. Cecilia îşi privea vârful cizmei, cu ochii vag miraţi. Tot bărbatul vorbi:

— E în interesul dumitale, aşa cum îţi spun, e în interesul existenţei dumitale să colaborezi cu mine în aceste câteva ceasuri.

— Cum să colaborez când dumneata pleci?! Şi pur şi simplu: cu ce scop să colaborăm?

Bărbatul se uită la câine.

— Duc câinele la mama dumitale, zise în loc de răspuns.

— Dar nu pentru a-ţi păstra obrazul, nu? Ci ca să pui pe tapet noua dumitale pretenţie.

— Baţi câmpii, Cecilia. Pretenţia mea o pot discuta cu ea şi fără Sanyi. Nu trebuie să-l duc nici pentru „obrazul” meu, de vreme ce n-am luat banii: sunt tot acolo în poşeta dumitale.

Cecilia îşi întoarse capul spre dreapta, unde arăta Simon, la poşeta aşezată lângă perete.

— Aşadar urmează un nou act. Cât vrei să ceri în schimbul meu?

Simon dădu din cap.

— Ăsta-i primul punct, la care trebuie să colaborăm. Încearcă să fii sinceră pe cât poţi. Şi eu voi fi. De pildă, am să-ţi spun că nu ştiu la cât se ridică suma maximă pe care o pot cere de la mama dumitale. Suma de care poate dispune în cel mai scurt timp. Iată motivul pentru care numai dumneata poţi hotărî suma respectivă.

Cecilia râse fără voia ei.

— Ciudat hoţ eşti dumneata! Adică victima să decidă cantitatea atrocităţii?

— Dacă n-o faci, Cecilia, am să cer două milioane şi nu mă interesează dacă aveţi sau nu posibilitatea să-mi plătiţi. Mă înţelegi, nu?

Privirea lui Simon avea ceva foarte serios şi încă un amănunt care o făcu pe fată să încremenească.

— Păi, cum să nu! spuse încet. Pur şi simplu... mă condamni la moarte... la moarte prin înfometare. Fascinant.

— Aşa găseşti?

— De ce nu?! În sfârşit am văzut un ticălos inteligent, hotărât să facă orice.

— Şi care nu are ce pierde, adăugă Simon apatic. Aşadar, cât?...

Un timp Cecilia tăcu.

— Poate că mama ar izbuti să strângă... să zicem

vreo două sute de mii.

Simon se întoarse şi ieşi, Vocea i se auzi din cealaltă încăpere, care nu se vedea.

— Văd că dumneata, Cecilia, nu vrei să mă ajuţi!

Se întoarse ţinând în mână o bucată de frânghie, asemănătoare celei înfăşurate pe încheieturile mâinilor fetei. Se aplecă spre câine, îi legă funia de zgardă.

— Cinci sute... – rosti fata privindu-l îngrijorată pe străin, care se îndreptă. Şi se uită la el.

Apoi la câine.

— Ei, hai să mergem, Sanyi, zise încet bărbatul.

Sanyi se întinse puţin răsuflând greu, apoi ieşi din lighean. Îl urmă pe Simon.

De afară se auzi scârţâitul unei uşi. Cecilia simţi la genunchi pala unui curent rece; abia atunci îşi dădu seama că locuinţa era încălzită; după miros, părea încălzită cu gaz. Uşa nevăzută se închise. După o scurtă pauză Simon se întoarse, în mână cu un magnetofon portativ. La aparat era montat un microfon cu fir.

— Cu ăsta îi vei comunica mamei dumitale. Cu butonul microfonului pui în mişcare caseta şi, fără să scoţi o vorbă despre mine sau împrejurările în care te afli, îi comunici că eşti prizoniera mea... Bărbatul se aplecă puţin înainte şi o privi ţintă. Iar dacă nu plăteşte, te omor fără nicio ezitare.

În ochii Ceciliei se ivi iar mirarea de adineauri. Buzele îi păliră uşor.

— Bine... Dă-l încoa.

Simon scutură din cap.

— Întâi suma!

— Cinci sute, spuse încet Cecilia, palidă.

Simon îşi lăsă neputincios în jos mâna în care ţinea

aparatul. Rămase o clipă aşa, apoi se întoarse, puse magnetofonul lângă perete şi ieşi din casă.

— Dă-i drumul, Gyetvai! zise căpitanul Kovács, după ce îşi atârnă în cuier pălăria şi pardesiul.

Tânărul şi tăcutul agent, ce fuma aproape ţigară după ţigară, apăsă pe butonul magnetofonului. Din microfon se auzi un păcănit, apoi o voce seacă, nervoasă, de femeie.

„Servus! Te sun a treia oară. Ce dracu! Eşti trează?”

„Nu dormeam”, răspunse un glas calm, emfatic.

Kovács ascultă atent toată imprimarea. Apoi întrebă:

— Deci, spuneţi că a vorbit din Piaţa Moscova?

— Da, răspunse Körösi. Am găsit şi cabina telefonică.

— Numai cea care a telefonat nu e!

— A vorbit foarte scurt.

— Madam Szantó?...

— Ea n-a sunat la nimeni. Cel puţin până acum.

— N-o să sune nici de-acum încolo, spuse Kovács cu maliţie. Doar dacă n-a luat de bună povestea aia cu moştenirea, ceea ce, sincer să fiu, consider că e exclus. Derulează banda şi mai pune-o o dată.

Bărbatul aflat lângă magnetofon răsuci butonul.

„...Erzsi! S-ar putea să dăm de bucluc! Nu-i sigur, dar nu vreau să risc nimic. Din clipa asta nu mă mai suna şi nu mă căuta, până nu mă prezint eu!...”.

După ce ascultă toată imprimarea, Kovács făcu un semn să mai repete sfârşitul.

Magnetofonul:

„...până nu mă prezint eu! Ai reţinut?”.

„Da”, spuse glasul cel rigid.

„Oricine s-ar interesa nu mă cunoşti – e valabilă versiunea veche! Si-acum, închide aparatul!”. Apoi „clic”-ul.

Kovács se plimba agitat.

— Cine Dumnezeu le-a pus în gardă? Cum spunea? „Nu-i sigur, dar s-ar putea să dăm de bucluc, Erzsi”. Simt că înnebunesc. Habar n-avem cine-i, nici n-am început să ţesem plasa în jurul respectivului şi, poftim, ea ştie deja că e „bocluc” şi o atenţionează pe soru-sa! Înnebunesc. Vorbesc serios! Ştiţi cine era? Ştiţi al cui glas l-aţi auzit?

Cei doi bărbaţi tineri nu ştiau.

— Glasul lui Roska Mitzi, care poate-i cea mai rafinată delincventă din ţara asta!... Dar de unde dracu a mirosit, afurisita?!

Plutonierul Gyetvai, căruia îi atârna o ţigară pe buza de jos, interveni pe neaşteptate:

— De la Simon József!

Kovács întoarse capul spre el.

— Simon?... Ce vrei să zici cu asta?

— Simon – reluă plutonierul scoţând ţigara din gură – a descoperit incognito-ul lui Roska Mitzi şi acum o şantajează.

— Îndrăzneaţă teorie! Foarte îndrăzneaţă!... Kovács se gândi câteva clipe. Pe ce-ţi bazezi presupunerea că a făcut-o tocmai Simon?

— Cine altul? notă Körösi.

— Îţi spun. De pildă, s-a răspândit printre taximetrişti vestea că le căutăm pe cele două hoaţe. Zvonul a ajuns şi la Roska Mitzi, şi ea, care ştie că jefuindu-l pe şofer au făcut o mare greşeală, s-a izolat de Roska Erzsébet, ca nu cumva prin ea să-i dăm de urmă. Toată teoria asta se bazează pe aceleaşi argumente ca şi versiunea cu Simon, Gyetvai.

Bineînţeles, nimic nu-i exclus din capul locului, tovarăşe Körösi!

— Da.

— Vezi cum am putea pune sub observaţie şi telefonul lui Simon. Pe madam Szantó cine-o ţine sub ochi?

— Avem un om acolo, la locuinţa ei.

— Vă cer să-mi raportaţi fiece mişcare! Percheziţia casei şi confruntarea cu reclamanţii le facem mai încolo, dacă o găsim şi pe soru-sa...

Se auzi telefonul. Căpitanul ridică receptorul.

— Kovács la telefon!

— Aici Somogyi...

— Nu-i o firmă rea. Ei, care-i situaţia?

— Dacă-mi permiteţi, am făcut un pas mare. Spre certitudine. Am căutat sfatul din Jánoshida şi i-am rugat să cerceteze prin actele vechii primării registrul stării civile în care a fost înscrisă Roska Mária, poate e consemnată acolo provenienţa ei.

— Şi?

— Primăria a ars în toamna lui ’44 cu prilejul unui bombardament.

Kovács scoase un geamăt.

— Nu mă înnebuni. Ce fel de „certitudine”-i asta?

— Păi e, din moment ce acum e aproape sigur că nu-ţi pot fi de folos cu provenienţa lui Roska-Részvét Mitzi. Asta-i!

— Rău, foarte rău, Péter.

— De ce?

— Pentru că e „aproape sigur” că Roska Mária e aici, acasă, şi trăieşte pe numele ei originar.

— Să-ţi stea mintea-n loc! Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Pe de o parte după ceea ce la case mai mari îi

zice fler, pe de alta pentru că e evident. Ia gândeşte-te: în locul ei a fugit din ţară altă persoană, şi asta m-ar pune pe foc. Putea pleca fără antecedente penale, cu patalamaua curată. Ce putea fi mai normal decât să trăiască cu numele ei de origine, dat uitării?

— De pildă să trăiască cu numele persoanei care a plecat în locul ei!

— Aşa zici tu. Dar e mult prea romantic. Cine a plecat în locul ei îşi avea rudele sale, mediul înconjurător unde-a locuit, or astea fac aproape imposibil un schimb de persoane. Nu, Péter, mie îmi trebuie numele de origine. Şi dacă ea a izbutit să şi-l afle, atunci trebuie să-i dăm de capăt şi noi.

— E absurd. Autorităţile de la sfat ori au păstrat actele vechi, ori ba. Şi acolo unde s-au păstrat, au făcut-o doar pe un răstimp de zece-douăzeci de ani. Fără a mai vorbi de amănuntul că habar n-am ce nume să caut. Spune-mi, ce-aş putea face?

— Ai să găseşti tu ceva, Péter. Te cunosc.

— Nicio speranţă, zise letargic Somogyi.

— Omul cât trăieşte speră, zise Kovács în loc de la revedere, şi puse receptorul în furcă.

Văduva Halmos Viktorné, născută Schuszter Jolán, umbla de colo-colo fumând prin sufrageria de la parterul casei. Faţa ei nefardată, aspră de ani, era palidă, din când în când îşi netezea spre spate părul încărunţit, tuns scurt. Pe trupul slab dar băţos, bărbătesc, purta un pulover negru şi pantaloni de catifea reiată. Când sună telefonul, turti ţigara în scrumiera de bronz plină de mucuri şi porni în grabă spre aparatul aflat lângă uşa cu două canaturi ce dădea spre terasă. Ridică receptorul; pe faţa ei se oglindea bucurie amestecată cu teamă.

— Da!

După o scurtă pauză auzi glasul Ceciliei.

— Mamă, ascultă-mă şi nu mă întrerupe!... S-a întâmplat ceva groaznic, trebuie să-i dai omului ăstuia ce-ţi cere! Altfel mă omoară... Ştiu că are s-o facă, mamă, am văzut... – glasul Ceciliei amuţi. Sunt prizoniera lui, nu-ţi pot explica nimic. Trebuie să-i plăteşti suma pe care ţi-o cere, mamă, înţelegi?!...

Brusc se lăsă linişte.

— Cecilia!... Madam Halmos era răguşită. Cecilia, unde eşti? Alo?... Cecilia!

Deodată răsună înfundat un glas bărbătesc calm:

— Aţi auzit o imprimare pe bandă de magnetofon. Putem să ne continuăm taclalele, madam Halmos.

Glasul se opri aşteptând. Neprimind răspuns, continuă:

— Proporţional cu timpul scurs şi cu sporirea pericolului, pretenţia mea s-a ridicat la... un milion. E o sumă pe care o puteţi onora fără impedimente, madam Halmos. Şi dacă nu vă cramponaţi mai departe, nu va fi nici cu un sfanţ mai mare. Dar să nu vă cramponaţi. E în interesul Ceciliei. Mă ascultaţi?

Madam Halmos rosti un „da” răguşit.

— Mai departe! continuă glasul. Dacă s-ar amesteca poliţia în afacerea asta, indiferent că plătiţi sau nu banii... îi iau gâtul fetei! La nevoie am să împrăştii iluziile pe care vi le-aţi putea face că n-am s-o lichidez.

Legătura se întrerupse. Un timp, madam Halmos mai ţinu receptorul la ureche, apoi îl lăsă încet în jos. Privi afară în grădină, strângând tare receptorul, din care se auzi un pârâit, apoi sunetul de liber. Madam Halmos îl puse încet în furcă.

Se întoarse. Cu paşi nesiguri, se duse la masa

mare, de stejar, din mijloc. Luă un pachet de ţigări Kent şi o brichetă de metal auriu. Scoase o ţigară. O privi îndelung, apoi o azvârli pe masă şi se întoarse grăbită la telefon.

Formă febril, hotărâtă, cele două numere...

Kowarski montă la loc capacul distribuitorului, îi făcu semn ajutorului ce stătea lângă volan îmbrăcat în salopetă. Motorul Volvo-ului porni cu un singur bârâit slab. Kowarski ascultă un timp torsul discret. Mulţumit, lăsă jos capota.

— Ia scoate-o afară! îi spuse ajutorului.

Ajutorul se aşează la volan, motorul bârâi tare. Automobilul galben-muştar, proaspăt lăcuit, ţâşni afară din garajul modern, de beton şi sticlă. Kowarski privi după el ştergându-şi mâinile mânjite de ulei. Al doilea ajutor, care stătuse în cealaltă parte a maşinii, se apropie. Rânjea.

— Nici mama-mamii proprietarului n-ar mai recunoaşte-o!

În biroul din fundul clădirii de beton sună telefonul. Kowarski puse cârpa de şters în mâna tânărului.

— Vopsiţi o dată portiera Mercedesului! Tipul îmi tot dă la telefoane de mi-a ajuns până-n gât!

Merse la birou şi ridică receptorul.

— Kowarski la telefon!

— Sunt Simon, se auzi în receptor. Maşina soseşte ceva mai târziu decât o aşteptam. Aşa, cam pe la unu şi jumătate.

— Aha... Kowarski se adânci în gânduri. Dar n-ai vreo încurcătură?

— Absolut niciuna.

— Bine. Altceva?

— Da. Ai avea chef de-o mică escapadă la

restaurantul Gresham? Cred că o pot onora destul de bine.

Kowarski înălţă sprâncenele. Se gândi iar.

— Bine. Dar de ce tocmai la Gresham?

— Pentru că întâmplător vorbesc de la Gresham.

Kowarski îşi consultă ceasul.

— Acum e zece şi treizeci. În trei sferturi de oră pot fi acolo.

— Excelent! Te aştept.

Kowarski puse receptorul în furcă.

Simon agăţă receptorul şi ieşi repede în parcajul larg. Deschise portiera Ladei, scoase de pe canapea coletul împachetat în hârtie, închise la loc portiera din spate. Se întoarse, se duse la maşina roşie Opel Manta, introduse cheia în broască, deschise portiera. Pachetul îl aşează pe scaunul din faţă dreapta. Se urcă la volan, ambală şi porni.

Coti ieşind pe partea carosabilă şi goni tare spre podul aflat în partea opusă a parcajului.

Kovács umbla agitat de colo-colo prin încăpere, ca un animal de pradă în cuşcă. Gyetvai stătea rezemat de un birou, cu ţigara fumegându-i în colţul gurii. De câte ori trecea prin faţa lui, căpitanul cel scund întorcea faţa în altă parte. Deodată se răsuci pe călcâie.

— Spune-mi, cum faci de nu te intoxici cu atâta fum?... Nu, n-o stinge! adăugă văzând că tânărul îşi scoate ţigara din gură. V-am mai spus că nu mă deranjează. Pur şi simplu sunt curios să ştiu cum îl poţi suporta.

— Omul se poate obişnui cu orice, zise Gyetvai şi vârî iar ţigara în gură.

— Asta sună ca pronunţarea unei sentinţe, zise căpitanul continuându-şi plimbarea. Hm... Oare ce păcat ai săvârşit ca să suporţi o asemenea pedeapsă? Cât la sută din energie îţi ia, pentru a compensa tortura asta? Poate fi calculată chestia asta?... Hm. Ar fi interesant.

Kovács continuă să se plimbe. Apoi reluă:

— Nu mă înţelege greşit, nu fac parte dintre nefumătorii sâcâitori; cum ai putut observa, nu spun nimic nici când poţi tăia fumul de-aici cu cuţitul. Doar că... îmi pare rău de dumneata.

Kovács amuţi, apoi îşi reluă meditaţiile:

— Odată am citit undeva că, după opinia unui american habotnic, şi fumatul este una dintre loviturile colective ale sorţii asupra omenirii, pe care le-au presărat pe Pământ farfuriile UFO sau ce-or fi. Potrivit acestei fantasmagorii, nu noi am descoperit nicotina, ci ne-a fost plantată de undeva de aiurea, ca un virus... Problema e, opina individul, doar dacă a fost adusă cu intenţii duşmănoase sau numai ca experiment şi dacă îi putem supravieţui. Tipul a mers până la a susţine că supravieţuirea întregii omeniri depinde de faptul dacă e capabilă să renunţe sau nu la această autootrăvire... Păi nu e o idee nebunească?

— Poate că nici nu e chiar atât de nebunească, opina Gyetvai scoţând iar ţigara şi scuturând-o de marginea scrumierei.

— Ba eu o găsesc destul de stranie, reflectă căpitanul. Adică, absolut tot să depindă de o tâmpenie, de problema dacă de azi înainte aprind sau nu ţigara... Ridică din umeri şi îşi continuă plimbarea.

Tăcură. Gyetvai turti în scrumieră ţigara arsă pe jumătate.

— Tovarăşe căpitan, n-ar trebui totuşi să fie

confruntaţi Simon cu madam Szantó?

— Ce-am realiza cu asta? Femeia va declara că nu l-a văzut în viaţa ei pe Simon şi nici taxiul său. Iar dacă Simon le-ar şantaja într-adevăr pe ea şi pe soră-sa, ar fi cu atât mai rău. S-ar uita unul la altul ca viţelul pe poarta nouă. Iar dacă ne-am apuca să-l tragem de limbă...

— Ne-ar răspunde: domnilor, vă bubuie mintea. Gyetvai dădu afirmativ din cap. Aşa e... nu putem face nimic.

— Ceva putem totuşi să facem, fir-ar să fie. Îi putem telefona lui Somogyi, să ne spună dacă nu are niscai veşti noi.

Gyetvai ridică unul dintre receptoare, formă numărul. Kovács se plimba agitat. Gyetvai îl solicită pe locotenent, apoi după o scurtă pauză puse receptorul în furcă.

— Locotenentul Somogyi nu e acasă. N-a lăsat vorbă unde s-a dus.

Kovács se uită la Gyetvai şi rosti disperat:

— Mă lasă baltă cei mai buni prieteni!

JOI, ORA 11 ŞI 15 MINUTE

— Ei, despre ce e vorba? întrebă Kowarski după ce dădu mâna cu el şi îl pofti să şadă.

Simon puse pe masă o hârtie.

— Despre asta.

Kowarski cercetă actul.

— Dealul Üröm... – citi cu glas tare. Strada Rândunelelor doi... Da. Îl împinse în faţa lui Simon. E un teren pentru locuit vara.

— Exact. Cu maşina faci zece minute din Óbuda

până acolo.

— Ce are pe el?

— O căsuţă dărăpănată.

— Şi ce-i cu ea?

— Ţi-o dăruiesc.

Kowarski se uită la Simon, apoi clătină din cap şi privi în jur.

— Se poate bea o cafea aici?

— Cafeaua vine îndată... Simon îşi aprinse o ţigară. Şi ca să revin în sfârşit la obiect: te-am chemat aici, pentru că darul meu nu e cu totul gratis.

— Mi-am închipuit. Cât vrei?...

— O semnătură. Pe acest contract de vânzare-cumpărare.

Simon scoase de sub prima foaie o a doua. Kowarski o studie şi pe aceasta.

— E puţin îngălbenită şi asta, zise. Semnată de martori, proprietar, preţul de cumpărare necompletat. Normal. Reglementar. Ce sumă trecem?...

— Şase sute de mii, zise Simon.

Kowarski îl privi pe Simon şi fluieră lung.

— Frumos. Văd că a urcat de ieri până azi! Dar nu pricep un singur lucru. Dacă ai nevoie de acte justificative pentru nişte bani, de ce nu cumperi cupoane de toto sau loto? Aşa ai acoperire pentru cel puţin câteva milioane.

— De unde naiba să cumpăr?

Kowarski oftă. Aşteptă până când băiatul cu lavalieră ajunse la masă şi servi cafelele, apoi zise:

— Dacă în viitor mai ai probleme din astea, spune-mi mie! Ţi-aş putea aranja şi acum. Ridică încet ceaşca.

— Cum? Ştii cine vor fi câştigătorii la tragerea săptămânală?

— Nu. Kowarski suflă în cafea. Doar atât: cui trebuie să-i telefonezi... Sorbi din cafea, apoi adăugă privindu-l pe Simon drept în ochi: Aşa merge treaba, prietene!

Simon făcu un gest de refuz.

— Nu-i bine.

— De ce? Tot ai ieşi mai ieftin decât să fituieşti terenul ăla, nu crezi?

— Nu-l fituiesc. Ţi-l dau ţie.

— Dar de ce? se miră iar Kowarski.

— Pentru că nu vreau să-l mai ţin. Simon se lăsă pe spate obosit. E un loc blestemat... pe o stâncă. Nu l-ar cumpăra nimeni. Panorama, ce-i drept, e frumoasă, dar e un fel de... cuib de vulturi. Întins, arid... Nu vreau să-l cumpăr. L-ar moşteni fiu-meu.

— Numai că, legal, eu n-am dreptul la două locuinţe de vară.

Simon se holbă cu gura căscată la Kowarski. Dezumflat, începu să adune actele. Kowarski izbucni în râs.

— Am glumit. Eu, domnule, numai când aud de locuinţe da vară, mă ia cu frig! Îmi petrec concediile în hoteluri. Tocmai de asta habar n-am ce-aş putea face cu terenul ăla al tău?

— Nu te costă niciun sfanţ şi îl poţi revinde altuia.

— Cui? Tu însuţi zici că nu l-ar vrea nimeni.

— Azi încă nu. Dar când oamenii se vor plictisi să-şi tot sape ca nişte cârtiţe găuri în pământ, în văi, o să-i apuce dorul să privească de sus, ceva mai departe...

— Ca vulturii? Kowarski se uită straniu, pătrunzător la Simon.

— Nu. Doar ca nişte fiinţe care-ar dori să zboare.

Simon împături hârtiile şi le bagă în buzunar.

— Aşadar?... Primeşti cadoul meu?

Kowarski nu se grăbi să răspundă.

— Continui să nu pricep ce sfârâială am din afacerea asta. Judecând după cele spuse până acum, nu văd decât riscul. Cum de ai brusc o sumă atât de mare?

Simon ridică sprâncenele. Kowarski dădu din mână.

— N-a fost decât o remarcă idioată. Nu mă interesează deloc! Dar afacerea-i afacere şi riscurile...

— Riscuri.

— Care nu mă încântă, adăugă Kowarski.

— Ca de altfel pe nimeni. Simon zâmbi şi îşi aşeză palmele pe masă. E-n regulă. Supralicitez cu oferta următoare: O Lada o mie trei sute bine întreţinută, după-masă la unu şi jumătate. Gratis şi scutită de taxe.

— Şi... dacă mi se pare puţin?

— În fond nu mi-ar păsa, râse Simon. În cazul ăsta n-ar trebui s-o fur de la locul ei. E şi asta destul de riscant, ca întotdeauna când... Zi şi tu, ar rămâne la stăpânul ei.

Zâmbi şi Kowarski, clătinând din cap.

— Nu *aşa* ne-am înţeles!

— Ai dreptate. Simon se ridică. Numai că a intervenit o situaţie nouă, iar Lada aia nu-mi mai trebuie. Cât ţi-o trebui ţie, numai tu poţi judeca. Mă întorc imediat.

Simon ieşi în vestibul. Luă receptorul şi formă un număr. După ce se prezentă madam Halmos, lipindu-şi palma de microfon, îi spuse:

— Opelul e parcat cu o stradă mai în jos, la colţ. Câinele-i acolo, înăuntru. Cheile în port-mănuşi.

Apăsă pe clapă, puse receptorul la loc în furcă. Se întoarse în salon şi se aşeză la masă faţă în faţă cu Kowarski, care aştepta cu bărbia rezemată în palme.

— Nu mult înainte de a sosi tu, am vorbit cu notarul public. Nu există niciun impediment pentru încheierea tranzacţiei şi după-masă la două ne poate primi. Ei, ce zici?...

Kowarski zăbovi, apoi dădu din cap, cu răceală.

— S-a făcut.

Magnetofonul se derulă ciripind, apoi se opri. Răsună vocea:

„Opelul e parcat cu o stradă mai în jos, la colţ. Câinele-i acolo, înăuntru. Cheia e în port-mănuşi”.

Telefonul începu iar să sune. Urmăritorul cu sprâncene stufoase ridică receptorul şi răspunse. Ascultă, apoi îl puse jos.

— Mai aveţi o cheie de la maşină? o întrebă pe doamna Halmos întorcându-se spre ea.

— Da, în buzunarul pardesiului.

— Vă rog să vă îmbrăcaţi pardesiul şi să veniţi.

Doamna Halmos se supuse. Ieşi din casă împreună cu cei doi urmăritori. În stradă stătea o maşină a poliţiei, lângă ea doi poliţişti în uniformă, al treilea în maşină.

— Vino cu noi! îi spuse unuia dintre ei urmăritorul cu sprâncene stufoase.

Porniră pe stradă. Când ajunseră în apropierea Opelului parcat cu spatele spre ei, urmăritorul, care se prezentase sub numele de locotenent-major Siska, întinse palma spre doamna Halmos.

— Daţi-mi cheile.

La prima vedere, Opelul părea gol. Siska deschise portiera din dreptul volanului, privi înăuntru, apoi îi făcu semn doamnei Halmos.

— Ăsta-i câinele?

Cadavrul lui Sanyi zăcea pe carpeta din dreptul

scaunului din faţă-dreapta. Madam Halmos scoase un geamăt surd şi întorcându-se pe loc, se rezemă de portiera din spate. Celălalt urmăritor se uită înăuntru prin geamul dinspre carosabil.

— Nu sunt urme de sânge, zise şi reveni pe trotuar. Se pare că i-au frânt şira spinării.

— Anunţaţi că pot veni tehnicienii! spuse Siska întorcându-se spre poliţistul în uniformă în timp ce închise portiera. Asta s-o daţi lor!

— Am înţeles. Poliţistul în uniformă preluă cheia şi întoarse capul înspre maşina poliţiei.

— Să mergem, doamnă! zise Siska punând uşor mâna pe umărul femeii.

Se întoarseră în casă.

— Ascultaţi, vă rog, ce vă spun, începu locotenentul după ce madam Halmos se aşezase cu palton cu tot în fotoliu şi îşi aprinsese palidă o ţigară. E de presupus că făptaşul va telefona iar, foarte curând. Vă spun ce trebuie să faceţi, doamnă. Când vă fac semn, ridicaţi receptorul. Lungiţi discuţia cât puteţi mai mult. Încercaţi să legaţi o conversaţie cu el. Tocmiţi-vă...

— Nu-mi cereţi asta! izbucni madam Halmos. Nu vă daţi seama ce monstru e. O să închidă telefonul şi... şi o omoară...

— Vă rog să înţelegeţi odată ceva – făptaşul nu are niciun interes s-o facă. În primul rând vrea bani. Bine-nţeles cu orice preţ, şi nu-i exclus să fie în stare într-adevăr să meargă până acolo, dar din experienţa noastră vă pot spune că aşa ceva se întâmplă foarte rar. Să nu vă deruteze duritatea sa: e una dintre metodele cunoscute de a băga spaima în om. Vă repet, urmăreşte banii şi nu să ucidă, ar fi contrar intereselor sale. Va telefona chiar de mai multe ori,

doamnă, vă rog să mă credeţi.

— Dumneata nu-l cunoşti, repetă cu încăpăţânare femeia. Nici nu-l interesează banii... Privi ţintă în gol. Mă urăşte.

Siska o privi pătrunzător pe madam Halmos.

— Vă urăşte? Ce vă face să credeţi asta, doamnă?

— O simt! O simt din vocea lui... Orice sumă ar fi, pentru el e mai important să mă distrugă. De parcă ar şti că în afară de Cecilia... n-am absolut pe nimeni în lumea asta... Pe nimeni.

Siska privea faţa răscolită, răvăşită a femeii.

— Trebuie să-mi spuneţi, doamnă, pe ce vă întemeiaţi afirmaţia asta? De ce ar vrea să vă distrugă? Vă cunoaşte cumva?

— Dacă l-aş cunoaşte, v-aş spune cine e, ce gândiţi?!

— Eu la multe mă gândesc, doamnă Halmos... Printre altele că e un vechi duşman pe care dumneavoastră l-aţi uitat... sau aţi făcut totul să-l uitaţi... a cărui amintire nu mai trăieşte decât în subconştientul dumneavoastră... Vă rog foarte mult să vă gândiţi! Poate că-i vorba de aşa ceva; vă rog să vă amintiţi!

De data asta femeia îl privi drept în ochi pe Siska.

— Nu! Niciodată n-am avut duşmani... Vocea lui aspră de ţi se înfioară spinarea, stilul lui m-au făcut să simt că îmi poartă o ură teribilă. Ştiţi cum mi-a spus? „Scârbă împuţită”, aşa mi-a spus.

— Mă rog, şi asta conduce tot spre ceea se numeam intimidare.

— Nu. Putem urî pe cineva şi fără să-l cunoaştem...

Se auzi sunând telefonul. Madam Halmos se ridică palidă. Porni spre aparat. Siska însă i-o luă înainte, puse palma pe receptor.

— Mai aşteptaţi!

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu el! gâfâi femeia. Vreau să-i dau banii!...

Siska se aşează între ea şi telefon. Al cincilea apel se întrerupse. Siska schimbă priviri semnificative cu manipulantul magnetofonului.

— La ce-a folosit asta?! întrebă doamna Halmos. O s-o ucidă pe fetiţa mea... De ce-aţi făcut asta?

— Vrem să stabilim locul de unde vorbeşte, doamnă, în clipa asta am aflat dintr-un foc două lucruri importante. Primul, că aşteaptă maximum cinci apeluri, al doilea: de unde vă telefonează. Şi mai departe, ca urmare a acestora, e că nu l-au dibuit pe tip. Nu vă faceţi griji, în cinci minute vă sună iar.

Aşteptară. Siska se plimba cu braţele la spate.

— Ridicaţi receptorul abia după al patrulea apel! îi spuse femeii. Şi încercaţi să trageţi de timp cât puteţi.

Madam Halmos privi în gol.

— Îi dau banii...

— Bineînţeles, trebuie să acceptaţi tot ce vă spune. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, încercaţi să ne daţi o mână de ajutor!

Aşteptau. Apelul sosi după trei minute. Madam Halmos merse la aparat. Siska îşi lipi de ureche receptorul de rezervă pe care-l montaseră. După ce-l de-al patrulea apel, madam Halmos ridică receptorul şi îl duse încet la ureche. Magnetofonul porni.

— Da.

— Răspunde şi nu încerca să tragi de timp! rosti repede glasul aspru, estompat. Plăteşti sau nu?...

Vorbeşte!

— Da... Numai că... e mult prea mult. Nu s-ar putea să...

Madam Halmos aştepta.

— Ajunge! Te întreb pentru ultima oară: da sau nu?!

— Da.

Legătura se întrerupse brusc.

— A mers bine! zise Siska frecându-şi palmele. Celălalt urmăritor derulă magnetofonul. Începură să asculte imprimarea. Sună telefonul, întrerupându-i.

— Da, rosti Siska în receptor.

Se auzi o voce:

— Cabină telefonică la Podul cu Lanţuri, pe malul din Pesta. Au pornit două automobile într-acolo... Aşteaptă, acum mi se raportează!... Pauză, apoi vocea continuă: Nimic. A dispărut! În treizeci de secunde.

— Păi, vezi bine! Ce e cu tehnicienii?

— Au pornit de zece minute.

— Perfect. Staţi pe fază! Siska puse jos receptorul.

Madam Halmos şedea zgribulită în fotoliu, înfăşurată în palton. Aşteptară. După câteva minute se auzi iar telefonul. Se pregătiră toţi. Sunară cele patru apeluri.

Madam Halmos:

— Da.

— Pune banii într-o poşetă! răsună răspicat glasul. La ora treisprezece fix să fii cu Opelul în parcajul din piaţa Blaha Lujza şi nu coborî până nu apar! Ai înţeles?

— Da.

Linia se întrerupse iar. Madam Halmos puse jos receptorul.

— N-am putut prelungi mai mult.

— Nu-i nimic. Vedem noi acuşi ce-am realizat.

Banda porni. Tocmai terminau de ascultat imprimarea, când iar sună telefonul. Îl ridică

locotenentul.

— Da.

— Cabină telefonică din pasajul dintre bulevardul József şi strada Rákóczi... – începu vocea.

— Ce e?! Cum Dumnezeu a ajuns acolo într-un timp atât de scurt?!

— Din păcate n-am avut cum să-l depistăm, răspunse vocea. Pe deasupra, la ora asta pasajul e un furnicar de oameni şi are cel puţin şase ieşiri, plus metroul. Au şi ajuns acolo două maşini, dar...

— Deci, nicio speranţă. Nu-i nimic, staţi pe fază. Poate mai născoceşte ceva.

— Nu cred. E profesionist.

— Aşa ceva, zise Siska şi puse receptorul în furcă. Se întoarse spre madam Halmos.

— Permiteţi-mi încă o întrebare, doamnă...

Dar renunţă; cineva suna la uşa principală. Intră un poliţist:

— Tovarăşe locotenent, vă raportez că tehnicienii cercetează maşina. În cinci minute sunt gata cu treaba.

— Mulţumesc.

Poliţistul se retrase. Locotenentul continuă:

— V-aş întreba următorul lucru. De unde ştia respectivul că dumneavoastră dispuneţi de o asemenea sumă? De unde putea afla ce bunuri au rămas de la soţul dumneavoastră?

— De la fiică-mea.

— De la fiica dumneavoastră? Aţi vrea să ne explicaţi mai în amănunt?

— La început n-am înţeles nici eu, răspunse madam Halmos şi îşi înfăşură şi mai strâns paltonul pe trup. Dar de când l-am văzut pe Sanyi...

— Aşa... Deci, câinele. Credeţi că Cecilia a fost

martoră la moartea câinelui?

— Da. Din faptul că a vorbit pe imprimarea aia.

— A amintit ceva despre câine?

— Nu.

— Doar a făcut aluzie, nu?... Siska dădu din cap. Păi, sigur, individul vroia să amâne şocul ăsta pe mai târziu. Ceea ce, doamnă, e încă o dovadă că avem de-a face cu un vânător calculat, care urmăreşte în primul rând intimidarea şi banii dumneavoastră şi nu altceva, adică ce vă gândeaţi. Vă rog deci foarte mult să aveţi încredere în noi. Faceţi tot ce vă cere individul. Unde ţineţi banii?

— Fireşte, la bancă.

— Vă ducem noi acolo, nu trebuie să şofaţi. Vă aduce imediat cu maşina un om al nostru. Când terminaţi la bancă...

Sună telefonul. Se aşezară repede, aşteptând pregătiţi. După al treilea apel, Siska îi făcu semn femeii să ridice receptorul. Femeia se supuse.

— Alo!

— Fii atentă! În locul unde-am fost adineauri am văzut nişte copoi. Nu uita ce ţi-am spus. Dacă mă împiedic de ei, nimic n-o mai salvează pe fată, nici măcar dacă sunt înhăţat! Moare acolo unde e!

Linia se întrerupse.

— Cacealma veche! zise Siska punând jos receptorul de rezervă. Bine. Să aşteptăm rezultatul.

Într-o jumătate de minut, telefonul sună iar. Se prezentă Siska. Vocea raportă:

— Cabina telefonică din Gara de Est, chiar în apropierea metroului. Popândăul o fi şi ajuns de atunci jos cu scara rulantă. Mă dau bătut!

— Eşti pesimist. Bine. Puteţi să fumaţi o ţigară. Acum n-are să mai telefoneze vreun ceas.

Siska puse jos receptorul. Se auzi soneria de la uşă. Intrară doi bărbaţi: unul în civil, celălalt în uniformă, pe umăr cu un aparat de fotografiat. Salutară, apoi cel în civil zise:

— Câinele a murit acum vreun ceas şi jumătate, două. A fost lovit în ceafă cu un obiect dur, pare-se o rangă de fier.

Madam Halmos îşi acoperi ochii cu un braţ, fără să scoată un cuvânt.

— Nu sunt amprente digitale, interveni cel în uniformă. În schimb am descoperit urme proaspete de pământ pe preşul din dreapta volanului. Şi pe toate trei pedalele.

— Eh, în sfârşit! exclamă Siska. Începusem să cred că nu va comite greşeli niciodată. Duceţi probele la laborator! Altceva?

— Deocamdată nimic.

— Bine. Nu uitaţi să comparaţi urmele de pământ găsite pe picioarele câinelui cu cele de pe pedale.

— Păi, asta-i!... Pe picioarele câinelui nu sunt niciun fel de urme de pământ. Absolut nimic.

Siska mormăi surprins. Îşi consultă ceasul, apoi o privi pe madam Halmos.

— Mai sunt zece minute până la douăsprezece. Putem porni. Aveţi o geantă potrivită pentru ţinta noastră?

— Am o geantă-diplomat. A fost a soţului meu.

— E bună. Şi nu uitaţi actele necesare. Vă aşteptăm afară.

Poliţiştii ieşiră din casă.

JOI, ORA 12 ŞI 10 MINUTE

Simon porni în sus pe pantă cu maximum de viteză posibilă. Ţinând motorul la cel mai înalt număr de turaţii optimale, înaintă până când, pierzându-şi inerţia, automobilul încetini şi roţile începură să patineze în noroiul lutos. Opri motorul, aşeză schimbătorul de viteză într-a-ntâia, coborî şi porni în sus spre casă.

Căsuţa singuratică şi dărăpănată era aşezată pe marginea stâncii ce se înălţa ieşind până puţin deasupra dealurilor. Înspre partea nordică, vântul muşcase tencuiala aproape până la cărămidă. Unica fereastră dădea spre oraş: intrarea se deschidea spre hăţişul ce acoperea dealul; într-acolo şerpuia cărarea pe care ajunse sus Simon.

Descuie broasca cu o cheie ruginită de-a binelea; uşa se deschidea înspre un fel de odaie, în care în afara unui şezlong vechi, o masă cafenie şi un birou tot cafeniu, două scaune şi un radio arhaic, nu se mai afla nimic. La stângă, în celălalt capăt, era o uşă ce dădea spre baie şi toaletă, în colţul opus acesteia existând o bucătărioară cât o cabină telefonică. Simon merse la uşa din stângă.

Cecilia şedea cu ochii larg deschişi. Picioarele şi le retrăsese sub scaunul împletit, mâinile le avea legate pe piept. Îşi trăsese şi capul între umeri, buzele îi erau uşor întredeschise şi palide. Se priviră muteşte câteva secunde bune.

— Ai noroc. Mama dumitale s-a decis să plătească.

Simon se întoarse brusc şi trecu iar în odaie. Acum, când fata nu-l mai putea vedea, pe faţă îi apăru o mare durere; gura i se deschise, îşi miji ochii. Se duse încet la fereastră. Privi spre oraş. Faţa i se netezi iar, asprindu-se. Se uită la dreapta, apoi intră în bucătărie, unde se aflau două butelii de aragaz şi un

aragaz vechi, prăpădit. Cele două rozete ardeau cu foc mic, fără zgomot.

Simon cercetă cu privirile mica fereastră de aerisire, uşor crăpată, apoi se întoarse la fată şi se opri în uşă.

— Fii atentă ce-ţi spun. Mă întorc în oraş după bani. Mă pot întoarce abia la trei şi jumătate, mai devreme nu. Încearcă să suporţi până atunci situaţia asta blestemată! Şi până atunci... – Simon privi într-afară spre odaie şi îşi muşcă buza de jos. Iartă-mă...

Culoarea reveni în obrajii Ceciliei; şedea cu spinarea dreaptă, rezemată cu spatele de perete.

— Eu te iert... cu condiţia să-mi aduci un pahar cu apă.

Simon ieşi în bucătărie. Dintr-o cană de pe o poliţă, turnă apă într-un pahar. Îl luă şi-l duse fetei, punându-i-l în mână. Fata bău apa. Simon preluă paharul şi cercetă îndelung legăturile ce strângeau încheieturile mâinilor ei.

— Mă taie foarte rău, zise Cecilia.

— Ştiu. Dar trebuie să suporţi. Trebuie să înţelegi!... Acum nu mai e vorba de viaţa dumitale, ci... de a mea. Porni într-afară şi repetă: De a mea!

Duse paharul în bucătărie, îl umplu iar şi-l duse înapoi fetei. Îl aşeză jos, în faţa ei.

— Dacă-l ridici cu grijă cu ambele picioare, îl poţi lua în mână... În caz că ţi se face iar sete. Nu cred că ţi-ai putea întinde mâinile până aici...

— De ce te-ai întors? îl întrerupse Cecilia. Desigur, nu ca să-mi dai apă.

Simon se întoarse la uşă.

— M-am întors din două motive. Întâi, ca să-ţi spun ceva, şi al doilea, pentru că nu voiam să-ţi mai fie frică. De altfel, nu sunt un sadic.

— Nimeni nu crede asta despre dumneata. Pe Sanyi l-ai omorât nu din sadism, ci pentru că eşti un psihopat în stare de orice pentru a stoarce bani.

— Aici greşeşti. Nu e vorba de bani, ci de alte motive, cu totul altele. Iar astea nu interesează acum, totuşi ţi-l voi spune pe cel mai apropiat... De asta m-am şi întors...

— Spune-mi-l. Sunt psiholoagă.

— Ce să înţeleg prin asta?

— Am terminat psihologia. Dar încă nu lucrez.

— Treaba pe care ţi-o voi spune, n-are nicio legătură cu psihologia. Doar dacă nu are cu psihicul doamnei Halmos... Vocea lui Simon explodă: Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu ştii că mama dumitale e cleptomană?!

Cecilia îl privea încruntată pe Simon.

— Nu.

— Atunci, ascultă. Ceea ce-ţi spun acum, vei afla mai târziu şi de la poliţie. Vei afla de la ei, pentru că din clipa când am să-ţi dau drumul şi nu mai am niciun motiv să te ţin prizonieră – chem poliţia. Am să le aduc la cunoştinţă că vestita hoaţă periculoasă pe care o caută de atâta vreme nu e altcineva decât... madam Halmos.

Cecilia holbă ochii la bărbat.

— De ce te uiţi aşa la mine? Nu crezi ce-ţi...

— Nu.

— Nu? Ce-ţi imaginezi, de unde provin banii voştri?

— Tata a fost un avocat vestit. Câştiga foarte bine.

— Totuşi, nu chiar atât de mult.

Cecilia lăsă capul în jos, gânditoare. Vorbi încet:

— Spune-mi, de ce-ai pornit războiul ăsta de răzbunare împotriva mamei?

— Pentru că... m-a furat... Şi nu oricum, ci până la

ultima leţcaie. Am s-o pedepsesc atât cât îmi stă în putere. Dar nu pentru mine, Cecilia. Ci pentru toţi nenorociţii cărora le-a făcut ce mi-a făcut mie. Priveşte în jur. În mare, cam aşa arată şi locuinţa mea. Şi un om care trăieşte aşa... Dar nu. Dumneata nu ai cum să înţelegi asta.

Simon privi în gol. Tăceau. Se uită la fată. Faţa Ceciliei era absentă, ochii i se îngustaseră. Două fuioare subţiri de lacrimi îi curgeau pe obraji.

— Trebuie să plec, zise Simon lăsându-şi capul în jos. Un singur lucru mi-a mai rămas să-ţi spun... o chestiune pur practică. Dacă până la trei şi jumătate nu mă întorc nici eu, nici altcineva...

— De ce nu te-ai întoarce?

— Să zicem că mă poate călca o maşină, zise Simon ridicând din umeri. Şi în cazul ăsta nici Dumnezeu nu te-ar găsi aici. Aşa că, după trei şi jumătate apucă-te să rozi funia asta...

— Ce tot vorbeşti?!...

— Te rog să mă asculţi până la sfârşit! Nu e nimic de râs în ceea ce-ţi spun. Butelia mai goală e montată la aragazul aprins. Nu ştiu cât gaz mai e în ea, dar mai ţine două-trei zile. Dacă rămâi aici aşa, o să mori repede de frig şi de foame. Funia asta e foarte tare, dar dacă îţi concentrezi toată voinţa, până mâine o dai gata. Broasca o ţine doar sfântul duh, o încui numai ca să nu smulgă vântul uşa. Dar toate astea ţi le spun numai în cazul cel mai rău. Mă întorc până la trei şi jumătate.

— Dumneata te gândeşti întotdeauna la toate? Cecilia se uită în acelaşi punct spre care privise până atunci.

— Nu. Simon făcu o pauză. Adăugă: Numai de când trăiesc aşa.

— Dar de ce trăieşti aşa?... Dumneata nu eşti primitiv, dimpotrivă... De ce nu ne putem întâlni în împrejurări mai umane?... De ce se întâlnesc oamenii din ce în ce mai greu?

Simon tăcea. Acum, în sfârşit, Cecilia se uită la el. Îl privi îndelung.

— De ce nu vrei altceva... ceva care să însemne mai mult, mai împlinit, decât...

Simon o întrerupse:

— E pentru prima oară în viaţa mea când fac o treabă întreagă, până la capăt.

Salută mut, dând din cap, se desprinse de lângă tocul uşii şi părăsi casa.

Locotenentul Siska se uită la oamenii aliniaţi în odaie şi zise:

— Maşina numărul unu intră în parcaj la ora unu şi un minut. Cine-o şofează?

— Eu, zise un tânăr cu mustaţă.

— Tragi de timp câteva minute; cotrobăi prin portbagaj, schimbi o vorbă cu paznicul parcajului, încui maşina etcetera, etcetera. Apoi, cu un pachet în mână, părăseşti locul. La ora unu şi un sfert te întorci, iei totul de la început, apoi pleci. Cine-i cu maşina numărul doi?

Se prezentară doi bărbaţi.

— Sosiţi la ora unu şi cinci minute. Parcaţi ceva mai departe de Opel. Clientul coboară cu o sacoşă şi intră în magazin. Şoferul îl aşteaptă. Plecaţi de acolo la ora unu şi zece. Maşina numărul trei?!...

— Aici, zise o voce.

— Soseşti la ora unu şi zece şi faci acelaşi lucru ca numărul unu. La şi un sfert pleci, iar la şi douăzeci şi cinci te întorci după maşină. Maşina patru!

Se prezentară o femeie şi un bărbat.

— Faceţi acelaşi lucru, ca perechea numărul doi. Sosiţi la şi douăzeci şi plecaţi la şi treizeci. Maşinile cinci şi şase!

Se prezentară doi bărbaţi.

— Ajungeţi unul la şi treizeci, celălalt, la şi treizeci şi cinci. Trageţi de timp, apoi plecaţi. La intervale de zece minute vă întoarceţi după maşini. Cine mai e?

Se prezentară iar un bărbat şi o femeie.

— Preluaţi maşinile numărul unu şi doi şi parcaţi la şi treizeci, respectiv patruzeci. Dacă până atunci nu se întâmplă nimic, veţi primi noi instrucţiuni U.R.H. Locul de parcare îl asigur eu cu o echipă specială. În clipa când cineva o cheamă sau preia geanta de la ea, cel care e programat porneşte imediat în urmărire şi raportează tot amănunţit.

— Şi dacă-l pierde din ochi? întrebă unul.

— Pe cât posibil, să nu-l piardă. Dar să nu-l urmărească singur. Altă întrebare?...

Siska trecu în revistă feţele tuturor.

— Nu mai aveţi... Dădu din cap. Preluaţi punctele de pornire!...

JOI, ORA 12 ŞI 59 DE MINUTE

Opelul coti pătrunzând în parcajul înţesat de maşini. Madam Halmos se strecură într-un loc gol şi opri motorul. Îşi plimbă privirile de jur-împrejur prin perimetrul larg, plin de forfotă. Geanta diplomat era aşezată pe scaunul din dreapta ei. Madam Halmos îşi aprinse o ţigară. Trecură câteva minute.

Lângă maşină apăru un paznic corpolent, cu mustăţi. De gât îi atârna o taşcă. Madam Halmos coborî geamul. Ochii bărbatului bătrân exprimau o curiozitate hazlie.

— Săru' mâna! Cât staţi?...

— Un ceas, zise madam Halmos şi scoase bani mărunţi.

Omul întinse mâna după piesele de doi forinţi. Din palmă îi căzu în maşină un plic împăturit de două ori. Bărbatul miji ochii zâmbind.

— Mulţumesc frumos! Şi parcare plăcută!...

Perforă biletul de parcare şi îl aplică pe parbriz, sub ştergător.

Madam Halmos desfăcu plicul. Pe o jumătate de coală stătea scris cu un pix:

„Îţi urmăresc fiecare mişcare! După ce citeşti scrisoarea, pune-o în geantă, lângă bani! Coboară cu geanta şi nu încuia maşina! Ia repede metroul! Mergi trei staţii înspre piaţa Örs vézer! Urcă sus şi porneşte pe jos tot în direcţia pieţii Örs vézer! Dacă până la metrou vorbeşti vreun cuvânt cu oricine, nu mai auzi niciodată nici de mine, nici de fiica dumitale! E ultimul meu avertisment!"

Madam Halmos îşi roti privirile disperată, parcă cerând ajutor. Vizavi de ea, în şirul de maşini de pe cealaltă parte, un tânăr brunet, mustăcios, în jachetă de sport, cotrobăia în portbagajul Jiguli-ului său. Încingând o discuţie veselă, destinsă, cu paznicul de parcaj. Pe trotuar circulau grăbiţi, fiecare cu treburile lui, oameni cu feţe absente. Madam Halmos deschise geanta diplomat şi introduse în ea cu un gest resemnat scrisoarea.

— Faci pe mironosiţa? o întrebă Falcă de cal zis şi Baronul pe fata cu fund lat ce stătea rezemată de un stâlp din pasajul subteran.. Doi puşti în geacă şi pantaloni de piele aflaţi în spatele lui pufniră în râs. Dacă-ţi cântăm noi o liturghie, ţi se-nmoaie şi candelabrul, punguliţa mea! Eu sunt Baronu'!

Ridicând din umeri, fata se retrase câţiva metri mai încolo. Baronul râdea cu picioarele răşchirate şi vru să pornească în pas de dans după ea, când o mână i se lăsă pe umăr. Falcă de cal îşi smulse cu un gest scurt umărul de sub mână şi se răsuci din şolduri.

În faţa lui se afla un bărbat într-o scurtă neagră de piele, cu ochelari negri.

— Am două foiţe pentru tine! zise încet. Treabă de un minut.

— Aha... Baronul îl măsură din cap până în picioare pe bărbatul tânăr. Atunci vinde-mi pe şest daraveaua. Eu sunt Baronu'!

Bărbatul îl trase pe Baron spre un loc mai ferit.

— E vorba de gagica mea. O urmăreşte bărbat-su! Peste câteva minute coboară la metrou. Ar trebui să-l reţii puţintel pe mocofan, să nu se poată urca după ea.

— Nu-ţi face griji. Îl distrăm noi! Cum arată flegma?

— Poartă balonzaid. Ţi-l arăt. Da’ să nu-i faceţi vreun rău!

— Pentru două foi?! N-am băut mătrăgună! Scoate ciocolata!

Bărbatul îi dădu un sutar.

— Păi, asta-i doar o foaie, madam!

— Eu zic să nu mă iei chiar de tâmpit. Cealaltă, după! Bărbatul îşi aruncă ochii acoperiţi cu ochelari negri spre cei doi şmecheraşi în pantaloni de piele. Spune-le şi lor, să ştie despre ce-i vorba, apoi vino înapoi lângă stâlpul ăsta!

Madam Halmos înaintă cu paşi rigizi spre pasajul subteran. Văzu apropiindu-se dinspre staţia autobuzului pe bărbatul înalt, în balonzaid, în mână cu un ziar, aşa cum fusese înţelegerea. Bărbatul veni foarte aproape de ea, pardesiul îi freca, în mers, umărul. Madam Halmos nu îndrăzni nici să crâcnească, îşi urmă drumul palidă.

Bărbatul în balonzaid mai merse câţiva paşi, apoi se întoarse brusc, ca şi cum ar fi aşteptat autobuzul. Continuă să se plimbe; se uită iar în direcţia de unde ar fi putut veni un autobuz, vârî ziarul în buzunar, apoi cu paşi tot mai repezi porni spre pasajul subteran.

Mergea la vreo douăzeci de paşi în urma femeii cu geantă diplomat. Ajungând la trepte se apropie de ea. La câţiva metri în faţa sa cobora printre oamenii grăbiţi un tânăr brunet, mustăcios, cu mâinile afundate în jacheta sport.

Femeia intră pe platforma de sus a metroului. Bărbatul în balonzaid lungi paşii s-o ajungă din urmă. Înainte de a pătrunde şi el în platformă, îi tăie calea un tânăr cu mutră de cal. Pe gât i se bălăngănea un

lanţ mare, metalic, cu medalion, în gură îi atârna o ţigară.

— N-ai vrea să-mi oferi un foc, scumpişorule?

Bărbatul în balonzaid vru să-l ocolească pe necunoscut, dar acela, scoţându-şi ţigara din gură, sări în faţa sa şi începu să implore trăgându-se de lanţ:

— Zău, doar un foculeţ!... Hei, floricica mea scumpă nu fugi, frumuşico, un pupic şi-atât, e tot ce doresc, amice...

Şi continuă aşa, dând din clanţă, dar bărbatul în balonzaid îl îmbrânci hotărât în lături, dezechilibrându-l însă în clipa aceea doi puşti în haine de piele îl apucară între ei şi împreună cu cel cu mutră de cal se înfipseră strâns în el, lipindu-l de grilajul ce delimita intrarea în metrou. Arătarea cu cap de cal îi şopti:

— Ce-i, frumosule, nu mă cunoşti? Ai, bătrâne?

— Mă lăsaţi, sau nu? îi întrebă sec cel în balonzaid.

Monstrul se aplecă mai aproape şi-i ceru celui în balonzaid să-i dea un pupic cu limba. Acesta îi luă brusc de ceafă pe cei doi tineri în geci şi-i izbi cap în cap. Cei doi se dădură în spate împleticindu-se. Monstrul se retrase cu un salt şi se repezi cu capul înainte în stomacul celui cu balonzaid. Icnind, bărbatul se izbi cu spatele de grilajul de fier, dar braţele sale lungi îl şi înşfăcară de spinare pe monstru şi îl ridicară în aer; picioarele Baronului pedalau în aer. Umerii şi capul monstrului bufniră în acelaşi timp pe dalele de piatră. Din acest avânt căzură amândoi jos.

Îi înconjurară brusc câţiva poliţişti şi civili apăruţi ca din pământ. Cei trei vagabonzi se pomeniră cu cătuşe la mâini. Doi poliţişti îl ridicară pe Baron în picioare,

iar un civil îi arse o palmă răsunătoare. Baronul îşi scutură năucit capul.

— Luaţi-i! porunci bărbatul în balonzaid scuturându-se de praf şi îşi roti furios privirile asupra mulţimii adunate în jurul lor.

Madam Halmos se opri lângă uşa ce se închidea, uitându-se palidă la staţia înţesată de oameni care începu să se îndepărteze. La două uşi mai încolo, un tânăr mustăcios, cu jachetă sport, stătea rezemat, privind indiferent călătorii...

La a treia staţie madam Halmos coborî din vagon. Porni spre scara rulantă. Mustăciosul – la vreo cincisprezece metri în urma ei. Mai aveau puţin până să ajungă sus, când mustăciosul scoase o antenă scurtă şi vorbi ceva încet sub jachetă.

— Aici numărul unu! Aici unu! Cucoana a cobori din metrou la strada Pillangó. Sunt în spatele ei! Am terminat...

Madam Halmos părăsi incinta metroului. Ajungând afară, pe strada largă, pustie, se uită de jur-împrejur, apoi porni cu paşi şovăitori pe trotuar. Mustăciosul o urmă la o distanţă de treizeci-patruzeci de metri.

Maşini goneau pe lângă ei. La vreo optzeci de metri mai încolo, o Lada 1300 ce venise cu viteză mare frână scrâşnind lângă madam Halmos. Geamul portierei din faţă-dreapta erai coborât.

— Aruncă geanta înăuntru! urlă la ea de la volan un bărbat cu ochelari negri, în scurtă de piele neagră.

Femeia ezita.

— Nu înţelegi?! urlă ochelaristul. Arunc-o înăuntru!

Madam Halmos se supuse. Maşina demară scrâşnind, cu motorul urlând.

Mustăciosul vorbea precipitat în microfon:

— O Lada 1300 galben-sandré, seria TA 30–29,

repet: o Lada 1300 glaben-sandré, număr TA 30–29! A luat-o spre Piaţa Örs vezér, cu viteză mare...

Simon ajunse din urmă şirul de maşini ce aştepta la semaforul din piaţa Örs. Cotind pe culoarul din dreapta, ocoli cele trei coloane de maşini şi nemaiţinând seama de sensul circulaţiei, de claxonatul asurzitor şi scrâşnetele frânelor pe care le declanşase, pătrunse în piaţă.

Se înscrise în coloana care se îndrepta spre stânga. Aripa din spate-dreapta a Ladei se izbi de botul unei Skode; Skoda se opri scrâşnind şi claxonând nebuneşte. Două maşini ce veneau în spatele ei intrară în Skoda cu bufnete seci.

Simon privi în oglinda retrovizoare şi între timp băgă în viteza a doua până la maximum. Declanşă semnalizatorul, ţâşni pe linia de despărţire a carosabilului şi luând-o pe o breşă lăsată de circulaţia în sens invers, trecu vâjâind pe lângă coloana de maşini ce înainta în faţa lui.

În fruntea coloanei un autobuz abia se târa. În spatele autobuzului se tot bâlbâia nehotărât un Trabant: să treacă sau nu pe o porţiune de patru metri lăţime pe lângă autobuzul care tocmai se oprea. În cele din urmă se decise că acest loc e totuşi îndeajuns de larg şi cu o manevră scurtă ieşi în faţa Ladei ce se apropia vertiginos din spate.

Lada ajunse Trabantul frânând asurzitor; cu reflexe iuţi, Simon îl ocoli pe la stângă, apoi răsucind volanul spre dreapta din pricina unui Jeep militar ce venea din faţă şi redresând în acelaşi timp direcţia se strecură pe o stradă secundară.

JOI, ORA 13 ŞI 25 DE MINUTE

Revizorul pensionar Pesti Árpád dădu perdeaua la o parte şi privi iar la maşina acoperită cu prelată, parcată vizavi. Legătura de la spate a husei se desfăcuse şi vântul o făcea să se fluture în dreptul roţii din spate. Pesti Árpád dădu iar din cap bănuitor.

Din stradela din stânga apăru cu mare viteză o Lada 1500 bleumarin, şi frână scârţâind în faţa blocului de garsoniere. Pesti Árpád se aplecă înainte curios. Din maşină săriră trei bărbaţi şi dispărură în direcţia porţii. Pesti Árpád căzu pe gânduri, apoi, ridicând din umeri, îşi dezbrăcă halatul. Scoase din şifonier un jerseu verde, mototolit, şi un basc negru. Întâi îşi potrivi cu grijă bascul în cap, apoi îmbrăcă jerseul. Deodată soneria începu să sune precipitat.

Pesti Árpád ieşi la uşă şi deschise. În dreptul ei stăteau cei trei bărbaţi sosiţi adineauri, în faţă fiind unul cu sprâncene stufoase. Acesta intră, îl apucă de braţ şi îl târî grăbit în cameră.

— Ajutor! strigă pensionarul la care bărbatul îi dădu drumul. În faţa ochilor lui Pesti Árpád apăru o legitimaţie albastră, de poliţie.

— Unde vă e maşina? rosti cu glas poruncitor cel cu sprâncene stufoase.

— Acolo... – gemu revizorul. Pe partea cealaltă.

Bărbatul merse la fereastră.

— Unde-i? N-o văd!

— E... e acoperită cu husa... Unul dintre bărbaţi ţinea strâns braţul lui Pesti Árpád. Ce doriţi? Vă cer să-mi spuneţi ce de... Aaau!

Bărbatul îi răsuci braţul la spate şi i se adresă celui cu sprâncene stufoase:

— Să-l mângâi la lingurică?

— Nu. Dă-i drumul!... Urmăritorul îi dădu drumul lui Pesti Árpád. Aşa. Te îmbraci şi vii cu noi să ne arăţi maşina!...

Ajungând la maşină, locotenentul Siska îi porunci bărbatului cu jerseu verde să scoată prelata. Pesti Árpád desfăcu legăturile de la spate, ridică prelata şi îi dădu brusc drumul scoţând un icnet. Apoi îi privi pe bărbaţi ca lovit cu leuca, fără să scoată un cuvânt sau vreun geamăt.

Cei doi urmăritori scoaseră prelata de pe taxiul verde deschis. Siska înainta, privi pe geam cheia de contact lăsată în broască. Se întoarse, trecu strada şi merse la Lada bleumarin. Urcă în ea, ridică receptorul.

— Alo, aici e Siska! Ei, ce noutăţi ai?

— Nimic, răspunse îndată vocea. Patrulăm! Deocamdată nimic!

— Patrulăm, patrulăm, pe-o movilă ne-aşezăm! zise Siska. Ei drăcie, ce-i aia „nimic”?!

— Avem zece maşini împrăştiate în toată zona. Ce să fac?

— Vezi ce e cu un taxi cu numărul JE 36–42. Unde a dispărut şi când?

— Îţi pot spune chiar acum! A fost furat aseară la ora opt şi patruzeci şi şapte de minute dintr-o staţie de taxi... Vocea deveni înaltă. Hoho, aşteaptă un pic! Jachetă neagră de piele, ochelari negri şi şapcă sport în carouri!

— Atunci el e! A lăsat-o în locul Ladei, sub prelată!

— Ce vorbeşti?!... A lăsat taxiul sub prelata acelui TA?... Nu. Nu se poate.

— Dac-ar fi cum zici tu! Dar dacă avansaţi în halul ăsta, va divorţa nu numai de şapcă, ci şi de jachetă şi

de Ladă! Ce e cu pleava aia de informatori?

— Acum îi anchetează Karesi. E cătrănit rău pe ei!

— Bine. Dacă afli ceva, anunţă-mă!

— Mă străduiesc. Băieţii stau peste tot pe fază!

Siska puse jos receptorul şi clătină din cap sumbru.

Cei doi tineri cu geci închiseră uşa cu două aripi a clădirii de beton. Simon îşi scoase ochelarii şi coborî din maşină. Tinerii demontară repede tăbliţele cu numărul. Kowarski dădu ocol maşinii, se opri în spatele ei.

— Buşitura asta e de-acum?

Simon dădu din cap.

— O Skodă nu mi-a acordat prioritate. Am lăsat-o să-şi vadă de drum. Băieţi, cheia de contact e în port-mănuşi.

— N-ai fost urmărit?

— Nu. Simon îşi scoase jacheta de piele.

— Sigur?

— Absolut. Simon goli buzunarele jachetei, apoi o azvârli pe portbagaj. Asta distrugeţi-o! N-am chef să-şi amintească de ea vreun martor ocular întâmplător.

Kowarski îl privi ţintă. Făcu semn către unul din tineri.

— Eşti un tip stupefiant! Vezi că am sacoul în birou. Îmbracă-l.

— Şi tu?...

— Mie-mi ajunge puloverul. Îmbrac balonul peste el.

Cei doi tineri demontau deja portierele cu mişcări iuţi, sigure, pricepute. Simon se duse în spate, la birou. Kowarski luă de pe strung o bară de oţel, se duse la maşină şi cu o singură mişcare săltă capota portbagajului. Azvârli din portbagaj roata de rezervă şi geanta de scule. Se întoarse spre cei doi tineri.

— Să dispară şasiul şi seriile motorului. Tot ce-i de ars, ardeţi, turtiţi-le şi duceţi-le în magazia de piese disparate! Nu vă mocoşiţi mult cu fleacul ăsta, mai avem două maşini de ajustat azi.

Simon se întoarse din birou. Era îmbrăcat într-un sacou sport, gri închis.

Mânecile-s puţin cam scurte, zise Kowarski.

Simon scoase din maşină, de pe scaunul din faţă, geanta diplomat şi se uită liniştit la Kowarski.

— Putem pleca.

Kowarski se duse în spate, în birou. După foarte puţin timp se întoarse îmbrăcat în balonzaid, în mână cu cheia de contact.

— Într-o oră sunt înapoi! le spuse celor doi tineri.

Ieşiră în stradă. La câţiva metri de poartă era parcat un BMW nou-nouţ, verde-oliv. Kowarski deschise portierele, urcară înăuntru.

— Eşti rapid, spuse Simon în timp ce înaintau. E o calitate foarte folositoare.

— Eu, rapid? se uită la el Kowarski. Tocmai tu îmi spui asta?

— M-am referit la faptul că câştigi rapid banii. Când o să ai piese pentru TA?

— Întâi, vorba ta... Kowarski zâmbi abia perceptibil şi adăugă: Ducem mare lipsă de piese de schimb.

Simon coborî geamul din dreapta lui.

— Avem timp, spuse şi azvârli afară ochelarii. Pe drum am putea da pe la locuinţa mea.

Ochelarii căzură chiar pe o gaură de canal; cioburile lentilelor picară jos printre gratii.

Căpitanul Kovács preluă receptorul şi interveni. În telefon auzi vocea locotenentului Somogyi, foarte slab şi de departe.

— Eh, în sfârşit! La telefon Somogyi. Te tot chem de un sfert de ceas. Ce Dumnezeu se întâmplă acolo?

— Îmi pare rău, dar fără să mănânc de prânz n-aţi avea niciun folos cu mine.

— Nu te întrebam de problemele tale fiziologice, ci de centrală...

— A fost furată o fată. E alertată toată secţia de apărare a vieţii. Liniile sunt ocupate. De unde vorbeşti?

— De la Consiliul popular din Jánoshida.

Kovács deschise gura, apoi o închise.

— De la Consiliul din Jánoshida. Hm. Şi ce faci acolo?

— Am luat masa de prânz. Ţine-te tare: am şi eu necesităţi fiziologice.

— Înţeleg. Te-ai plictisit de mâncarea de la oraş. Ai dat bir cu fugiţii...

— Nu de mâncare m-am plictisit, interveni Somogyi, ci de incertitudine. Mai exact de certitudine. De faptul că naşterea lui Roska Mitzi rămâne acum pe veci în ceaţă.

Mâna lui Kovács tresări pe receptor. Somogyi continuă.

— Iar eu nu mă împac cu incertitudinile de genul ăsta... dar cred că tu ştii asta.

— Păi, ştiu, spuse căpitanul.

— Am procedat la o mică informare particulară prin sat. Am luat masa cu câţiva localnici...

— Nu mă supune la cazne, Péter. Ce-ai aflat?

— Mi-a spus un om foarte bătrân că în 1923 familia Roska a luat în îngrijire de la Liga pentru ocrotirea copilului două surori gemene pe care le chema Mitzi şi Jolán. Când au ajuns la vârstă de doi ani, pe cea din urmă a luat-o o femeie tânără la Budapesta. Femeia

asta a mai vizitat-o de vreo două ori şi pe Mitzi, dar apoi n-a mai trecut pe-acolo niciodată!

— Cerule! exclamă Kovács nemaiputând răbda. Numele! Spune odată cum o chema!

— Bătrânul zicea că femeia se numea Schuster Áronné.

Kovács rămase câteva clipe mut, apoi îşi reveni.

— Ascultă, Péter, ţi-am spus vreodată că tu eşti un geniu?

— E o întrebare secundară, răspunse Somogyi rezervat. Una peste alta, problema e dacă în cincizeci şi cinci a plecat din ţară altcineva substituind-o pe Schuszter-Roska Mitzi, treabă de care eu, în contradicţie cu tine, nu prea sunt sigur, mă întreb dacă acea persoană nu o fi fost Schuszter Jolán! Cu alte cuvinte poate fi îngustat cercul la Schuszter Mitzi şi Jolán?... Ce se întâmplă dacă femeia aceea trăieşte pe cu totul alt nume?

— Ei bine, Péter, răspunsul la întrebarea asta ni-l vor da aceste Schuszter Mária şi Jolán.

— Oamenii mei îţi stau la dispoziţie. Mult succes la cercetări!

— Mulţumesc, Péter, şi... te felicit.

— Aşteaptă. Încă nu-i sigur dacă n-am uitat ceva.

— Lasă, ajunge. Eşti mare! zise Kovács cu toată convingerea şi puse receptorul în furcă. Privi cu ochii larg deschişi spre Gyetvai.

— Vino! zise pornind spre uşă. Mergem la evidenţă...

— Ce se întâmplă, Gyetvai – întrebă când ajunseră pe culoar – că de atâta vreme nu mai văd nicio ţigară în gura ta? Nu cumva ţi-e rău?

— Da, mi-e rău. Însă doar de când nu mai fumez.

— Nu glumi. Când te-ai decis să te laşi de fumat?

— De vreo doi ani.

— De doi ani? Şi de ce te-ai lăsat tocmai acum?

— Atunci sau acum, e totuna, răspunse Gyetvai, şi ridică din umeri indispus.

Halmos Viktorné, născută Schuszter Jolán, şedea zdrobită în fotoliu. Siska stătea la telefon şi certa de zor pe cineva, fără umbră de furie.

— Dă-mi-l iar pe Lajos!... Aşteptă. Vorbi: Ei, ce e?

— S-a dat ordin de urmărire, zise binecunoscutul glas. Ciripitorii din rândul vagabonzilor ne-au alcătuit un portret-robot de-a dreptul remarcabil. Un tip voinic, înălţime 1,70—1,80, păr şaten, tuns nici prea scurt, nici prea lung, faţă oarecare, nas obişnuit şi aşa mai departe. Jachetă bleumarin de piele, pantaloni de stofă gri-închis şi ochelari de soare.

— Cred că vestimentaţia nu mai e aceeaşi, o putem da la o parte. Ceva urme de degete în taxi?

— Două-trei burice. Le caută evidenţa, dar încă nimic. Nici laboratorul nu ne-a transmis veşti bune. Bucăţile de noroi găsite în Opel sunt pământ de flori obişnuit: poate proveni din orice piaţă budapestană.

— Cum?!... Siska tăcu şi privi în gol. Înseamnă că am greşit şi în privinţa asta... Nu dădu amănunte. Eh, tot aia-i. Găsiţi-mi Lada aia, din pământ, din iarbă verde!

— S-a întocmit lista tuturor atelierelor de instalaţii, lăcătuşerie şi altele aflate la vest de strada Hungária. Le cercetăm şi pe astea, dar sunt al dracului de multe.

O vreme Siska tăcu.

— Lajos, puneţi-vă în priză toate antenele simţurilor! Omul ăsta nu ne poate scăpa... Pricepi?

— Facem tot ce ne stă în putere.

— În regulă.

Siska puse jos receptorul şi începu să se plimbe de colo-colo împovărat de gânduri.

JOI, ORA 13 ŞI 44 DE MINUTE

Deasupra cazanului de cocs aerul vibra; Simon îşi tot întorcea capul din faţa flăcărilor ce izbucneau iarăşi şi iar. Teancurile de bani se răsuceau negre-sângerii în cămin. Simon lăsă jos capacul cazanului. Închise servieta-diplomat în care mai rămăseseră trei teancuri de bancnote de cinci sute de forinţi, apoi urcă grăbit scara de fier.

Curtea şi gangul porţii erau tot pustii. Ieşind pe bulevard, Simon aruncă o privire rapidă spre BMW-ul parcat pe partea cealaltă. Porni cu paşi iuţi spre poarta propriei locuinţe...

Kowarski, care şedea la volan, îşi consultă ceasul, apoi continuă să privească indiferent oamenii ce se apropiau pe trotuar. După cinci minute Simon se întoarse la maşină. În locul genţii-diplomat, în mână ţinea o pungă simplă de naylon. Urcă în maşină; Kowarski porni motorul.

— Totu-i în ordine? întrebă cu o faţă de nepătruns, în timp ce, privind în oglinda retrovizoare, dădu îndărăt câţiva centimetri.

— Da... Simon adăugă îngândurat, distrat: Cred că de data asta totul e-n ordine...

Căpitanul Kovács şedea la unul dintre birourile evidenţei şi privea portretul-robot cu o expresie poate chiar mai împovărată de gânduri decât cea a lui Siska. Desenul heliografiat înfăţişa un bandit cu ochelari negri, scurtă bleumarin, cu picioarele

răşchirate şi palmele lipite de şolduri. Privirea lui Kovács rătăci înspre partea opusă a încăperii, de unde-l zărise apropiindu-se aproape alergând pe Gyetvai.

Kovács se ridică. Fluturând o coală de hârtie, Gyetvai ajunse la el.

— Am găsit persoana pe care-o căutam, tovarăşe căpitan! Schuszter Jolán, măritată cu Halmos Viktor, născută la 14 august 1922 în Angyalföld...

— Cu alte cuvinte în ziua când s-a născut sora ei geamănă, Schuszter-Roska Mitzi! Kovács aproape că urlă: Unde e?

— Budapesta, circa douăsprezecea – citi Gyetvai de pe hârtie – strada Cucului douăzeci...

— Stai! Aşteaptă!... Kovács îl privi pe plutonier cu ochii căscaţi larg. Parcă-mi miroase mie ceva a necurat, Gyetvai! Îmi pute al naibii! Cum se numeşte victima acelui rapt de persoană?

— Halmos Cecilia, zise un funcţionar aflat în apropierea lor. Psiholoagă, nemăritată, născută la Budapesta în 17 iulie 1955.

— Comisariatul central! rosti Kovács surprinzător de încet şi luă de pe masă portretul-robot. Pe cealaltă mână, care strângea receptorul dat de plutonier, pielea i se albise.

— La telefon căpitanul Kovács, zise când i se răspunse la apel. Daţi-mi descrierea personală a autorului raptului de persoană! Urgent!

O mică pauză, apoi o voce:

— Înălţimea: cam un metru optzeci, vârstă: în jur de treizeci de ani. Faţă fără ceva caracteristic, păr potrivit de scurt, fără o culoare anume; îmbrăcămintea: jachetă scurtă de piele – probabil o scurtă bleumarin – şi pantaloni de stofă gri închis.

— Scurtă de piele? Ai zis de *piele?...*

— Da, răspunse vocea puţin mirată. De piele.

— Perfect. Fă-mi legătura cu locotenentul Siska!

— Păi... nu-i aici...

— Oriunde-ar fi, fă-mi legătura! E un *ordin!*

— Am înţeles. Vă rog să rămâneţi pe fir.

Kovács aşteptă. În mai puţin de zece secunde auzi vocea lui Siska:

— Da.

— Căpitanul Kovács la telefon. Dispune urmărirea împotriva şoferului Simon József, treizeci şi unu de ani, cu adresa: Budapesta, bulevardul Lenin patruzeci şi şapte, etaj trei, apartamentul doi! El e omul pe care-l cauţi!

Pauză pe fir. Kovács continuă:

— Detaliile ţi le spun mai încolo, dacă pot veni. Pot să te rog ceva personal?

— Bineînţeles, răspunse Siska.

— Aresteaz-o pe madam Halmos Viktorné şi adu-mi-o aici.

— Pe văduva Halmos Viktorné?

— Pe ea.

— Vorbeşti serios?

— De mult n-am mai vorbit atât de serios. Am să-ţi explic mai târziu. Şi te rog să nu mai iasă şi nici să nu mai intre nimeni în casă până nu se cercetează casa!... Încuie tot şi vino. Nu mai ai nicio treabă acolo. Ai câştigat.

— Nu eu, tu ai câştigat! spuse Siska îngândurat. Deşi, să mai aşteptăm cu chestia asta. Personal, cred că încă n-am terminat aici. Acest... Simon va mai da un telefon. Trebuie să dea telefon.

— Ce te face să crezi?

— Presimt.

JOI, ORA 14 ŞI 33 DE MINUTE

La recepţie era gol. Katalina predă cheia oaspetelui singuratic, care se îndepărtă călcând fără zgomot pe covorul moale. Închise registrul de evidenţă din faţa ei, îşi încrucişă braţele pe piept, privi mirată tejgheaua. Deodată ridică ochii şi se cutremură. Dinspre intrare se apropia Simon în sacou sport, în mână cu o pungă de plastic. Ajungând la tejghea, se opri. Se priviră.

Fata ce stătea la telefon şi care purta un costum bleumarin şi o bluză albă răscroită asemănătoare celor purtate de Katalina, se întoarse discretă şi începu să scrie ceva într-un caiet.

— Hai în birou, zise Katalina.

Simon ocoli tejgheaua, o urmă pe femeie în încăperea ce servea de birou. Katalina închise uşa în urma lor.

— Ia loc.

Simon se aşeză pe fotoliul din dreptul biroului scund. Katalina se rezemă de biroul mic.

— Arăţi foarte obosit.

Simon dădu din cap. Tăcură.

— De unde ai sacoul ăsta?

— L-am cumpărat de la un client. Era uşor pilit şi n-avea cu ce să plătească.

— Mânecile-s puţin cam scurte.

Simon dădu iar din cap. Privi în gol neliniştit. Cu o mişcare neaşteptată, vârî mâna în pungă şi scoase trei teancuri groase de bancnote de cinci sute de forinţi şi un act. Se ridică şi merse la Katalina.

— Ia-i şi pune-i bine.

Katalina nu se mişcă.

— Ce-i cu ăştia?

— Pune-i în poşetă şi-am să-ţi spun.

— Nu. Întâi spune-mi ce-i cu ei?

— Încuie uşa.

Katalina tresări încruntată, apoi se supuse. Simon puse banii şi actul pe birou.

— Am vândut locuinţa de vară şi terenul lui Fábián Bandi. Poftim contractul de vânzare-cumpărare. E pe şase sute de mii, din care trei sute de mii sunt ai mei. Aşa am convenit cu Bandi. L-am chemat telefonic înainte de masă şi am stabilit să-ţi trimită pe adresa ta chiar azi sau mâine adeverinţă scrisă despre treaba asta.

— Pe adresa mea? Katalina privea cu ochii larg deschişi contractul. De ce pe a mea?

— Aşa... Îţi dau banii pentru întreţinerea copilului. Cu o condiţie. Să schimbi locuinţa cu una mai bună.

Katalina îl privea cercetător pe bărbat, care îşi aprinse o ţigară.

— Şi pentru asta a trebuit să încui uşa?

Simon făcu semn nerăbdător într-afară:

— Ai nevoie de trăncăneala ăstora?

— Ai dreptate... Katalina privea banii. Dar cine-a dat atâţia bani pe paragina aia?

— Am găsit pe cineva care întâmplător avea nevoie tocmai de aşa ceva. Şi pe deasupra foarte urgent... Nu-i necesar să-mi dai adeverinţă pentru banii ăştia. Hai, pune-i în poşetă.

— Nu, zise Katalina. Putem întocmi o adeverinţă în care să recunosc că am primit cutare sumă pentru întreţinerea copilului. Dar aşa nu...

— Vai, doamne, Kata!... Păi, ţi-aş da banii ăştia dacă n-aş şti că-i chiverniseşti în folosul copilului

meu?

— Cred că nu.

— Atunci la ce bun o chitanţă nenorocită?!... Dovadă, între noi, dragă Katalina?! Între noi doi?

— Fii bun şi nu sări cu gura aşa, zise încet femeia. Am vrut să-ţi fac pe plac ţie.

— Fă-mi pe plac aşa cum mi-ai făcut şi până acum. Adică să ai grijă de Dani şi... – bărbatul tăcu, trase adânc şi prelung din ţigară, înainte de a continua: ...şi să faci din el un om adevărat.

Tăcură. Katalina îl privea pe bărbat cu o faţă nemişcată.

— Nu l-ai văzut nici ieri, zise şi îşi întoarse faţa de la el. Nu peste mult termin programul. Ai putea să mă aştepţi... Vino cu mine să-l luăm... Te rog.

— Nu pot. E destul de târziu. Trebuie să plec.

Katalina se apropie cu paşi înceţi de Simon. Se aşeză pe biroul scund. Îşi puse mâinile pe umerii bărbatului.

— De ce nu te întorci la noi?

Îşi muşcă buzele, clătină din cap, luptându-se împotriva lacrimilor. Şopti:

— De ce nu mă ierţi?... De ce?...

Simon îi apucă strâns mâinile crispate pe umerii săi. Vocea îi era mată şi goală.

— Te-am iertat.

— Atunci de ce trebuie să pleci?... De ce?

— Trebuie. Simon dădu din cap. Vorbi foarte încet. De ce am lua-o de la început, Kata?... Şi ce-am începe de fapt?... Doar am încercat tot. Zău, ce-am realizat noi împreună?... Am realizat eu ceva ce n-aş fi putut realiza decât cu tine... şi invers? Cu ce te-am ajutat eu?... Îşi muşcă buzele. O tâmpenie! Am fost fiecare o ghiulea legată de piciorul celuilalt... Iar eu un nimeni

anonim, incapabil, care nu face decât să vegeteze, pentru că nu-mi cunosc propria menire... N-am greşit mult, decât planeta pe care m-am născut. Dar, fie aşa, fie altminteri... – făcu o pauză lungă înainte de a încheia: – ... e de-ajuns cât ne-am chinuit şi zbătut.

Katalina îşi luă mâinile de pe umerii lui. Privea podeaua. Tăceau.

— Nu ştiu de ce nu te întorci. Nu înţeleg.

— E prea târziu.

— Târziu... De ce-i târziu?

— De-aia, Kata... pentru că azi-noapte l-am bătut la sânge pe un om. Eram în exerciţiul funcţiunii... M-a atacat. Poate că o şi mierleşte... habar n-am. Însă s-ar putea ca poliţia să mă caute deja. Îşi lăsă capul în jos, crispat. De asta am adus banii cu atâta grabă.

Katalina tăcea, cu ochii aţintiţi asupra biroului.

— József!... Nu se poate ca tu... ai jefuit vreun om?

Simon izbucni într-un râs sec, strident.

— E un contract de vânzare-cumpărare cu ştampile în regulă, eliberat de notariat, Katalina! Nu vorbi prostii!... Dacă vrei, caută-l pe Fábián Andris, la notariatul de pe strada Marko... Dă-le cel puţin lor crezare, dacă nu-ţi mai crezi propriilor ochi.

Katalina luă actul de pe birou. Dădu din cap, îl puse la loc. Se uită la Simon; la rândul său, bărbatul o privea insistent.

— Iar dacă se interesează poliţia de mine, nu le spune despre bani. Nu e nimic ilegal, dar nu vreau să te sâcâie cu chestia asta, doar ştii şi tu cum sunt. Trece-i sub tăcere. În regulă?

Katalina dădu din cap, apoi şi-l lăsă iar în jos. Simon o apucă de bărbie şi-i ridică încet capul.

— Sunt bani legali, Kata. Pentru tine şi pentru băiatul meu... Ia-i.

Femeia îşi puse palmele peste faţă.

— Vai, Doamne Dumnezeule, József! şopti. Dumnezeule... ce vrei să faci? Spune-mi, ce vrei să faci... te rog, spune-mi...

— N-o să se întâmple nimic rău... crede-mă. Chiar dacă o mierleşte respectivul... Eram în legitimă apărare... Sunt sigur că l-au salvat. Sunt nevinovat.

Porni spre uşă. O descuie. Mai aruncă o privire în urmă.

— Nu uita de notar. Şi-acum, ia banii şi pune-i în poşetă.

Katalina lăsă braţele în jos. Nu se mai uita la Simon.

— Te aştept, spuse cu glas stins.

— Ia-i.

— Te aştept...

Simon ieşi închizând fără zgomot uşa în urma sa.

Căpitanul Kovács şedea, cu coatele rezemate pe birou. Privirile îi rămăseseră pironite pe portretul-robot. Gyetvai se întoarse ţinând în mâini două ceşti de cafea. Una o aşează pe birou.

— O! exclamă Kovács trăgând ceaşca mai aproape. Drăguţ din partea dumitale, tovarăşe Gyetvai! Cum de ţi-a dat prin cap?

Stând în picioare, Gyetvai îşi vărsă în cafea zahărul din plic.

— Ştiţi, tovarăşe căpitan, într-un fel eu sunt pe aceeaşi baricadă cu Simon József. El zicea că nu doreşte să ieşiţi la pensie fără să aveţi parte de o reuşită... Ei bine, nici eu nu vă doresc.

— Deci, iată explicaţia cafelei. Ca să găsesc ceva, o soluţie!... Iar s-a oprit maşinăria şi iar aşteaptă toţi ceva de la mine. Hm... Simon... Kovács privea

mormăind portretul. Cine-ar fi crezut că dumneata vei avea dreptate, Gyetvai?!

— Din capul locului nu mi-a plăcut omul ăsta. E mult prea rece... Prea străin. Deşi nici eu nu sunt genul de om sufletist. Şi-apoi, nu ştiu cum, dar... nu e nici sincer.

— În fond, cine-i sincer? Kovács privi în gol. De pildă, eu am recunoscut oare că n-aş fi ajuns la niciun rezultat fără Somogyi, fără dumneata... fără ceilalţi?

— Aţi recunoscut chiar acum.

Mintea lui Kovács rătăcea vizibil în altă parte.

— Pe unde dracu o fi acum Körösi?!... Şi pe unde Simon?... Crezi că o să mai dea într-adevăr telefon?

— Nu ştiu.

— Eu unul nu cred...

Telefonul începu să sune. Siska îi porunci femeii să-l ridice. Madam Halmos merse cu paşi târşiţi la telefon. Siska ţinu mâna pe receptor, apoi, după al patrulea apel, o lăsă pe femeie să-l ridice.

— Da!...

— Vă mulţumesc, doamnă Halmos, se auzi vocea ciudat de calmă, deşi întru nimic mai puţin aspră decât până acum. La telefon e şoferul de taxi Simon József, pe care ieri pe vremea asta aţi binevoit să-l jefuiţi. Jocul s-a sfârşit. Vocea continuă precipitat. Adineauri, când m-am dus acasă, era gata-gata să pic în mâinile copoilor. Ştiţi ce înseamnă asta, nu?... Că moare fata.

Firul se întrerupse.

— Nuuuuu!! urlă madam Halmos şi se prăbuşi cu faţa peste telefon.

Simon ieşi din cabina telefonică şi din câţiva paşi alergători sări în autobuzul aflat în staţie. Şoferul din

taxiul ce staţiona la câţiva metri mai în spate deschise microfonul de mână şi anunţă:

— Clientul meu s-a smucit. Mi-a lăsat dublul transportului şi m-a trădat cu un autobuz!

— Nu avea o geacă albastră de piele? întrebă o voce.

— Mai lăsaţi-o-ncolo cu tâmpenia asta de geacă de piele; ce dracu, aţi înnebunit cu toţii?!...

Şoferul porni taxiul şi puţin lipsi să se ciocnească cu o maşină a poliţiei ce venea în goană dinspre stângă, sunând din sirenă.

— Au căpiat şi sticleţii! bombăni şoferul în timp ce ridica talpa de pe frână şi, cotind spre banda interioară, apăsă pe accelerator...

La mijlocul podului, Simon coborî din autobuz şi îşi continuă drumul pe jos înspre malul din Buda. Din când în când îşi întorcea capul înapoi. Ajunsese aproape de capul podului când îl ajunse din urmă taxiul liber. Simon îi făcu semn şi sări în el.

— Pe dealul Pelinului! îi spuse şoferului ce arăta ca un şmecheraş.

— E dincolo de centură, replică şoferul pe un ton acru. Ba chiar scârbos.

— Nu-i nimic. Ai cinci foi pentru asta.

— Asta-i altceva. Atunci am şi cacao!...

Motorul porni vuind.

— E altceva? întrebă Simon şi studie foarte amănunţit mutra şoferului, ca s-o reţină bine. Apoi îşi încolăci braţele pe piept, se lăsă pe spate şi nu mai scoase niciun cuvânt.

JOI, ORA 15 ŞI 11 MINUTE

Mai mult moartă decât vie, văduva Halmos intră însoţită de locotenentul Siska în încăpere. Kovács dădu mâna cu locotenentul, apoi se întoarse către femeie.

— Luaţi loc, doamnă Halmos... Tovarăşe Gyetvai, scoate cătuşele alea!... Ei, dragă Schuszter Mária alias Jolán... Eventual Roska Mária, Részvét Mitzi... Care nume îl preferaţi?

Văduva Halmos îl privea înţepată pe bărbatul mărunt pe care nu-l mai văzuse niciodată. Rosti cu o voce spartă:

— Vă spun tot, numai să-mi salvaţi fata.

— Cecilia nu e răspunzătoare de faptele dumitale, răspunse Kovács. Însă chiar dacă ar fi de o sută de ori, am face totul pentru viaţa ei. Vorbiţi-ne, vă rog, despre Cecilia. Spuneţi-ne ce s-a întâmplat între august 1955 şi octombrie 1956.

— Fata mea s-a născut la şaptesprezece iulie o mie nouă sute cincizeci şi cinci, începu greoi femeia. Am dus-o la taică-su, avocatul Halmos Viktor, care pe atunci era numai iubitul meu... O lună mai târziu un diplomat iugoslav m-a luat din ţară cu acte false... La Viena l-am părăsit şi pe el şi m-am măritat cu un bancher...

— Mai exact cu un funcţionar la bancă, o corectă Kovács. Căsătoria s-a făcut la Salzburg pe numele oficial, Roska Mária, primit de la părinţii adoptivi.

— Văd că ştiţi tot... Atunci de ce mă mai întrebaţi?

— Continuaţi. Cum v-aţi întors acasă?

— La sfârşitul lunii octombrie cincizeci şi şase am găsit-o pe sora mea geamănă într-un lagăr... Pe Schuszter Jolán. Am schimbat actele şi...

— Şi Részvét Mitzi s-a întors sub numele de

Schuszter Jolán. Cu cazier curat şi necunoscută. Şi v-aţi mutat la Halmos Viktor...

— Mă durea inima... după copil... Madam Halmos izbucni în plâns, îngropându-şi faţa într-o batistă desfăcută.

— Până atunci pe Cecilia a crescut-o doctorul Halmos?

Madam Halmos răspunse greu, cu mare întârziere:

— Da... cu mama lui... Bătrâna doamnă Halmos a murit mai târziu, în nouă sute şaizeci şi patru.

— Şi sora dumitale vitregă, Erzsébet, fosta prostituată? Când aţi început să lucraţi din nou împreună?

— De vreo doi ani. După moartea soţului meu...

Telefonul începu să sune. Tânărul taciturn ridică receptorul. Vorbi, aşteptă, apoi întinse receptorul lui Kovács.

— Körösi e pe fir, tovarăşe căpitan.

Kovács preluă receptorul.

— Tovarăşe Körösi?... Unde eşti şi ce faci domnia-ta?

— Raportez că am mai descoperit câte ceva despre Simon.

— Aşa. Şi poate ştii şi unde e acum?

— Ultima oară a fost la locul de muncă al nevesti-sii. Acum vreo jumătate de ora. Am vorbit cu nevastă-sa. Azi-noapte Simon l-a bătut la sânge pe cineva.

— În somn?

— Poftim?...

— Nimic, doar meditam. Asta i-a spus-o Simon nevesti-sii?

— Da. După câte mi-a relatat femeia, a fost în legitimă apărare. Zicea că e foarte controlat şi nu se bate niciodată, cel mult dacă e pus în situaţia să se

apere.

— Aha... Şi nu ţi-a spus femeia ce-a căutat acolo Simon?

— Ba da. A vrut să se împace, dar ea l-a dat afară.

— Aha. Înţeleg... Ei, şi ce-ai mai aflat?

— Povestea despărţirii lor.

— Ei da, poate fi interesantă. Kovács apucă receptorul în aşa fel, încât s-ar fi putut crede că din clipă în clipă are să-l trântească de pământ.

— A stat într-o locuinţă de vară a unui fost coleg de an, până au făcut un schimb.

— Şi asta ţi-a povestit-o nevastă-sa?

— Da. Am stat de vorbă şi cu acel coleg de an.

Kovács deveni de-a dreptul ţeapăn.

— Cine-i respectivul? Numele, omule! Spune-mi numele ăluia!...

— Fábián András – răspunse Körösi surprins – negustor de artă ceramică. Locuieşte aici în piaţa Baross şi...

— Stai. Locuinţa de vară!... Află-mi imediat adresa locuinţei de vară!

— Păi. O ştiu, răspunse Körösi mai degrabă surprins, ba chiar jignit. Terenul e pe dealul Pelinului, adresa: strada Rândunicii numărul doi. Mi-am notat, gândindu-mă că...

Kovács trânti receptorul în furcă.

— Dealul Pelinului, strada Rândunicii doi! urlă. Locuinţa de vară a prietenului său!...

Siska plecă val-vârtej.

— Mai sus! zise Simion. Cât se poate mai sus!...

Glasul motorului se subţia tot mai mult, roţile începuseră să patineze.

— Eh, de-ajuns, m-am săturat! zise şoferul cu

mutră de şmecheraş şi trase frâna de mână.

Simon scoase bancnota de cinci sute de forinţi ce-i mai rămăsese. O desfăcu. Cu o mişcare calmă o rupse în două, scuipă peste ea, lipi una de alta cele două jumătăţi şi o dădu şoferului. Apoi coborî din maşină.

— Ai înnebunit?! Ce paştele mă-tii faci?

Simon se aplecă şi privi înăuntru. Ochii îi erau goi.

— Şterge-o cu binişorul, mă, flegmă împuţită... până mai am milă!

Trânti portiera şi porni în sus pe drumul argilos. Şoferul cu mutră de şmecheraş aprinse furios farurile mari. Coborî, porni alergând în sus după omul cu veston sport ce se îndepărta cu paşi egali.

Lovitura de picior îl atinse pe şmecheraş sub bărbie. Căzu pe spate şi alunecă aşa până lângă bara de protecţie a maşinii.

Vântul puternic din vârf îi azvârlea în ochi o burniţă rece ca gheaţa. Împinse cu umărul de uşă, intră înăuntru, îşi scoase micul briceag din buzunar şi îl deschise. Ţinând briceagul în palmă, intră la fata care şedea încordată, cu ochii holbaţi. Îi tăie funia de pe încheieturi. Închise briceagul şi spuse:

— Poţi pleca, Cecilia. Madam Halmos a plătit.

Îi întoarse spatele, ieşi în cameră, o străbătu şi intră în bucătărioară. Se întinse la geamlâcul de aerisire: închise strâns amândouă mânerele. Puse lângă aragaz scăunelul eliberat de cana metalică, apoi ridică butelia grea, nefolosită, aşezând-o pe el. Închise butoanele aragazului şi ieşi din bucătărie.

Cecilia stătea în pragul celeilalte uşi, frecându-şi încheieturile mâinilor.

— Ce-i cu dumneata? Tot aici eşti? Ţi-am spus că

eşti liberă. Pleacă odată.

— Nu... Nu-i *fair* din partea dumitale. Fata merse până la masa din mijlocul odăii. Acum, că afacerea s-a încheiat şi nu avem dovezi împotriva dumitale... Nu ştiu nici măcar unde mă aflu, în ce pustiu tătăresc. De ce trebuie să fii atât de josnic?

— Josnic?

— Măcar du-mă până...

— Nu e nevoie! Dacă o iei pe cărare în jos, în scurt timp te vei întâlni cu oameni. Ba şi cu taxiuri.

Simon râse straniu.

— Cu taxiuri?...

Simon intră în încăperea alăturată, luă de lângă perete poşeta fetei, o aduse şi i-o puse Ceciliei în mână.

— Te rog, pleacă. E târziu.

— Plec. Dar mai am ceva de discutat, o chestiune de sinceritate. Priveşte-mi încheieturile. La cel mai apropiat loc unde o pot face, îmi scot un certificat medical şi mă întorc aici cu poliţia.

— Faci ce crezi dumneata de cuviinţă, răspunse Simon, pe faţă cu o expresie de parcă ideea l-ar fi distrat.

— Nu râde, isteţule! explodă furioasă Cecilia. Crezi că n-au să găsească părul lupului, amprentele degetelor...?!

— *Digitale* vroiai să spui, nu? Pe faţa lui Simon stăruia aceeaşi expresie. Exprimă-te corect. Poliţiştii, dacă te interesează, se exprimă corect.

— Bate-ţi joc înainte, nenorocitule! Să nu-ţi imaginezi că o să scapi basma curată!

— Greşeşti... Nu vreau să-mi bat joc. Mi-am ieşit şi eu o clipă din... Simon tăcu, dădu din mână în semn că renunţă; brusc se duse la fereastră, o deschise şi

se uită afară. În lumina tulbure a amurgului, dinspre şoseaua numărul 10 care ducea spre oraş apărură câteva reflectoare cotind spre deal.

Închise fereastra, intră în bucătărie. După câteva secunde se întoarse şi închise uşa micii bucătării. Cecilia stătea de o parte. Rosti încet:

— Am minţit. Nici prin gând nu-mi trece să te denunţ. Nu mă doare inima câtuşi de puţin pentru banii mamei. Am bănuit că în spatele lor sunt nişte treburi murdare... De mult am bănuit.

— Pleacă...

— Eu ştiu că dumneata nu eşti un om rău... Vocea fetei devenise uniformă, vorbirea rară. Te ajut să foloseşti banii aceia în scopuri umane. Eu... eu ştiu: că dumneata nu eşti aşa. Că ai putea trăi şi altfel... Vreau să te ajut.

— Ce te face să crezi că aş avea nevoie de ajutorul...

— Ştiu! Ai spus-o!... De data asta Cecilia îl privi pe bărbat drept în ochi. Nici nu bănuieşti de câte ori mi-ai spus ce singur eşti. Ai spus-o indirect... Cecilia se opri, făcu o pauză până să continue: Cu toate că dumneata n-ai vorbit despre asta niciodată.

Aproape o jumătate de minut nu mai vorbi niciunul. Afară vuietul motoarelor se întări. Pe neaşteptate, raza unui reflector inundă odaia...

— Pleacă! îi spuse încet Ceciliei bărbatul pe care, de undeva de departe, un glas ascuţit îl strigă: „Simon”. Aleargă la ei şi transmite-le mesajul meu.

— Ce... mesaj?...

— Doar atâta, că nu e bine să se apropie! Şi arătă spre uşă.

Cecilia se retrase cu spatele spre uşă, privind ochii neclintiţi ai bărbatului. O cuprinse o teamă

amestecată cu greaţă, ca şi cum ar fi privit brusc într-o fântână în care tainice canale ale timpului proiectează pe oglinda apei cercurile unor demult uitate istorii de groază.

Pipăi uşa, ieşi în bătaia vântului, sub rafalele ploii subţiri, şi începu să alerge împiedicându-se în jos, spre reflectoare...

Gazul izbucni sfârâind din butelii. Simon închise uşa, în lumina palidă a becului se duse lângă scăunel şi îşi scoase mâna din buzunar.

Se uită la gura buteliei, îşi puse palma în dreptul ei, apoi şi-o ridică încet la nas şi o mirosi. Îşi lăsă jos palma. Privi la rozetele aragazului, ochii îi alunecară în sus pe perete. De undeva, de foarte departe, se auzea un glas necunoscut, care spunea ceva; fraza era rostită rar şi inteligibil şi exprima concentrat ce dorea stăpânul vocii; totuşi ea era, în întregul ei, lipsită de înţeles, ba chiar de sens, căci se recompunea într-un chip ciudat şi absurd din silabe stranii în nişte hieroglife fără noimă, pe suprafaţa satelitului necunoscut ce se apropia cu mare viteză. Glasul degenerat în imagine (pentru că se afla deja într-o dimensiune necunoscută) se înălţă într-o muzică, apoi se degradă sălbăticindu-se într-un vuiet şuierător, clocotitor; pe faţa lui Simon stăruia zbuciumul puternic, un zbucium ce se destrămă încet în mirare, într-o mare uimire, ca şi cum liniştea ce se întipări brusc ar fi plămădit o altă imagine: nu faţa de bărbat obosită, inexpresivă, pe care acum se desenau reflexele sufleteşti ale unor amintiri foarte îndepărtate. Gazul umplu încăperea – palma străinului atârna căzută pe butelie, ceasul de pe încheietura mâinii arăta ora 15 şi 35 de minute. Simon zâmbi şi

aprinse bricheta.

SFÂRŞIT